N:o 4 Huhtikuu 1977

5:30

Jermu

Jermu näyttää:

NÄIN SÄÄSTYT KEUHKO-SYÖVÄLTÄ

SEKSI ja AUTOSI

PANTTIVANGIN KAUHUN HETKET

— Silloin he — noin 60 miestä — valitsivat minut, naisen väliaikaiseksi luutnantiksi, koska olin ainoa, joka oli pitänyt päänsä kylmänä, he sanoivat.

”Meillä ei ollut konekiväärin muuta jäähdytysnestettä kuin oma virtsamme”

Kiinalaisen naisluutnantin päiväkirja vuodelta -35

Ammuin Vicskers-panssariauton ajajan; hän oli tyhmyyttään avannut luodinkestävän lasin nähdäkseen meidät paremmin. Ryömin sen luo tornin konekiväärin tulittaessa koko ajan. Tuhosin auton heittämällä palokranaatin kuolleen ajajan syliin. Vickersissä on polttoainetankki kuljettajan istuimen alla ja se on huonosti panssaroitu. Panssariauto paloi kuin soihtu.

Jotkut omista miehistämme pakenivat ohitseni. He olivat silmittömän pakokauhun vallassa. Pysäytin yhden toisensa jälkeen. Kiljuin heille, uhkasin pistoolilla. Lopulta sain heistä muodostetuksi ohuen puolustusketjun. Sanoin, että odottaisimme luutnantin käskyjä, he sanoivat, että luutnantti oli kaatunut.

Silloin he — noin 60 miestä — valitsivat minut, naisen, väliaikaiseksi luutnantiksi, koska olin ainoa, joka oli pitänyt päänsä kylmänä, he sanoivat.

Taistelimme kaksi tuntia syöksähdellen talosta toiseen, ojasta ojaan. Tiesin Kuomintangin joukkojen heikkouden: harvoin he uskalsivat ryhtyä käsikähmään pistimin. Niinpä hyökkäsimme lähitaisteluun pyrkien ja onnistuimme ajamaan Kuomintangin joukot pakosalle. Jopa kapteeni Lo-Ji Changkin oli tyytyväinen saadessaan raportin taistelusta.

Hän sanoi jättävänsä minuun kohdistamansa moitteet pois raportistaan Maolle ja ylistävänsä sen sijaan urhoollisuuttani ja neuvokkuuttani.

5. TAMMIKUUTA 1935 . . .

Hirveitä taisteluja Tsunyin eteläpuolella Stsehuanin maakunnassa. Hallitus tekee kaikkensa murskatakseen meidät, pitääkseen meidät Jangtsejoen eteläpuolella. Mutta meidän on pakko ylittää Jangtse voidaksemme jatkaa pohjoista kohti.

Tshiang on heittänyt 100 000 sotilasta tiellemme pysäyttämään meidät. Hänen lentokoneillaan on ollut hyvä sää etunaan. Ne ahdistelevat meitä kaiket päivät armottomasti. Ne voivat pudottaa pomminsa matalalta, mikä parantaa osumatarkkuutta ja lisää meidän tappioitamme. Tshiang itse lausui muutama päivä sitten, että on välttämätöntä murskata meidät täällä Stsehuanissa. »Koko kansan tulevaisuus on riippuvainen siitä, että punaiset joukot kyetään pitämään Jangtsen eteläpuolella,» hän sanoi.

Siinä huonot uutiset.

Nyt hyviin uutisiin.

Khishuin asevaraston työläiset kapinoivat ennen tuloamme ja siksi Kuomintangin täällä olevat joukot eivät saa ase- ja ammustäydennystä. Khishuin työläiset korvasivat vapaudentahollaan sen, mikä heiltä puuttui koulutuksessa ja aseistuksessa.

Kuomintangin sotilaat eivät halunneet kuolla. Siinä on ero heidän ja meidän välillä.

Työläisten kapina heikensi Tshiangin linjoja niin paljon, että onnistuimme valtaamaan heiltä Maotain tänään.

Minun komentamani osasto oli mukana valtaamassa kaupunkia. Työläiset ottivat meidät täälläkin riemuiten vastaan. Ojensivat meille höyryäviä riisikulhoja marssiessamme ohi. Lapset pistivät kukkia kivääriemme piippuihin. Minun osastossani oli parikymmentä sotilasta. Pääaseemme oli vesijäähdytteinen raskas 9 millin Spandau-konekivääri. Han Jun, joka on vahvin joukostamme, kantoi varsinaista. Jalusta ja patruunavyöt oli jaettu meidän muiden kannettaviksi. Meillä oli jokaisella myös kivääri — Mausereita, Rashkolnikoveja, Enfieldejä.

Kukaan ei kävele Han Junin rinnalla. Aamulla konekivääri kuumeni ja jäähdytysneste haihtui. Meillä ei ollut muuta nestettä siihen kuin omaa virtsaamme. Ja Han Junin kypärä oli ainoa sopiva astia, johon kerätä virtsaa. Konekivääri haisi kamalalle. Samoin Han Junin kypärä.

Maotaissa valmistetaan maankuulua riisiviiniä. Maotain riisiviini on meille kiinalaisille samaa kuin samppanja ranskalaisille ja vodka venäläisille. Saapuessamme kaupunkiin eri tislaamoissa oli yhteensä 200 saviruukkua viiniä. Jokaisessa ruukussa oli 20 **piculia** pullotusvalmista viiniä. Tislaamojen omistajat olivat jättäneet ne paetessaan työläistensä kostoa peläten.

Ensimmäiset meikäläiset, jotka hyökkäsivät tislaamoihin, olivat talonpojista koottuja sotilaita (kuten valtaosa armeijastamme). He eivät olleet koskaan kuulleet Maotain viinistä. Sotamiesten tavoin he tekivät sen, mitä eniten kaipasivat raskaan marssin jälkeen. Riisuivat kenkänsä ja liottivat jalkojaan Viinissä.

Han Jun ja Kone tulivat paikalle. »Wone» on yhtä kaunis kuin Han Jun on voimakas. Kone on saanut nimensä siitä, että hän pystyy pyörittämään lantiotaan taukoamatta tuntikausia. Nankingin portot ovat tästä taidosta kuuluisia, koska he uskovat, että parittelun jälkeen harjoitettuna tämä nopea liike estää hedelmöittymisen. Kone on vasta 21-vuotias. Hän sanoo, että hänen oikea nimensä on Jingling, mutta hän ei ole siitä aivan varma, sillä hän ei tiedä mitään vanhemmistaan. Hänet löydettiin hyljättynä ilotulitusvälinetehtaan katolta Hongkongissa.

Han Jun sanoi Koneelle nähdessään, mitä oli tekeillä:

— Talonpojat, jotka ilkeävät liottaa jalkojaan viinissä, eivät varmaan epäröisi kustakaan siihen!

Vasta silloin miehet tajusivat. Joku maistoi jalkakylpyään. Tosiaan. Viiniä.

Juhlat pääsivät heti paikalla alkuun. Marssin aikana on sääntönä, että kaikesta, mikä otetaan talonpojilta ja työläisiltä, maksetaan. Mutta riistäjiltä voidaan takavarikoida ilman maksua. Ja pilaantuva tavara saadaan käyttää heti paikalla. Maotain viini on hyvin pilaantuvaa tavaraa.

Juhlan aikana muutamat sotilaat ja minun osastoni tytöt kylpivät viinissä. Sen jälkeen he riisuivat vaatteensa saadakseen ne kuivumaan. Minä liityin heidän joukkoonsa myöhemmin. Me joimme viiniä ja rakastelimme. Tunnin kuluttua oli määrä jatkaa marssia Maotaista eteenpäin. Se tiesi paluuta taisteluihin ja koettelemuksiin. Olimme vain ihmisiä.

Mies, jonka pariksi jouduin, oli jäntevä ja hoikka ja kiinalaiseksi hyvin pitkä. Minä pidän hoikista, jäntevistä ja pitkistä miehistä. Hän oli hiukan raju. Ei mitään esileikkejä, ei hyväilyjä. Ei. Hän halusi suoraan asiaan.

Hän asetti minut nojalleni viiniruukkua vasten. — Pane kyynärpääsi reunalle, jotta

JATKUU SIVU 42

Ketjupolttajan unelma.

Ne, jotka näkivät elokuvan Emmanuelle, muistavat varmasti kohtauksen strippari-kapakista, jossa tyttö poltteli tupakkaa varsin erikoisesti.
JERMU näyttää nyt muillekin tytöille kuinka tupakoinnilla ei ainakaan hankita keuhkosyöpää. Eri asia sitten on, miten henkisauhut vaikuttavat vaginan herkkään lihaan. Sitäpaitsi liian lyhyeksi poltetulla savukkeella voi saada äkkiä aikaan pienen pensaspalon...

Muistatko tämän elokuvasta 'EMMANUELLE'?

Otetaan muutama savuke ja sytytetään...

NÄIN VÄLTYTÄÄN KEUHKOSYÖVÄLTÄ

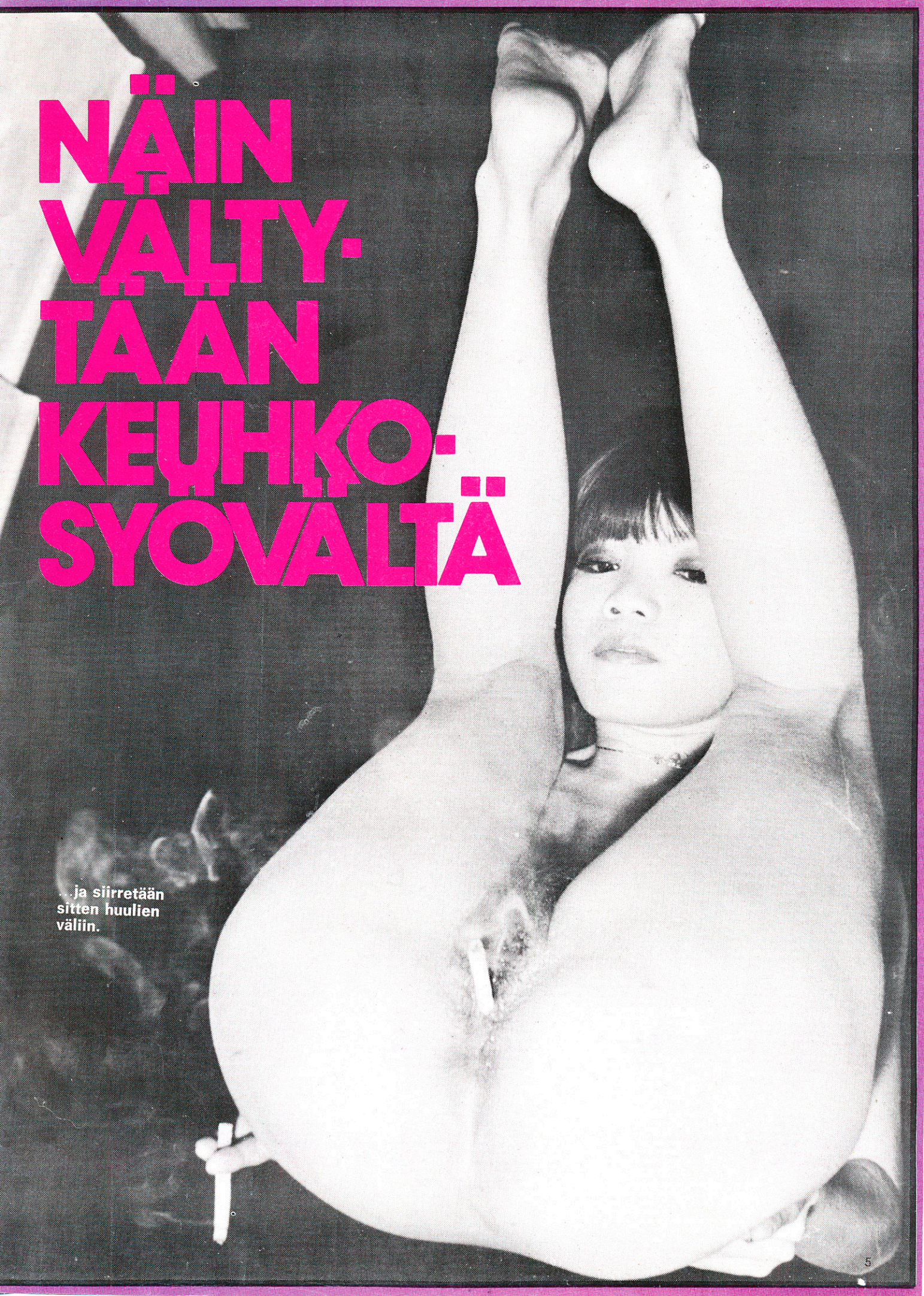

...ja siirretään sitten huulien väliin.

VUOSISADAN JUNARYÖSTÖ suola-aavikolla

Suola-aavikko ja hiekkaerämaa välillä Gallup, New Mexico ja Williams, Arizona. Tuota helvetin esikartanoa halkoivat vain yksinäiset rautatiekiskot, myös tuona päivänä 17. marraskuuta, 1974. Ja kiskoilla viuhui nuolen lailla eteenpäin Silver Chief, uusi turbokäyttöinen erikoiskiitojuna, syvän etelän ja kuuman lounaiskolkan ylpeys.

●●● **Noin tuhat matkustajaa** kansoitti tuon ilmastoidun mukavuuslippulaivan, jonka salongeissa ja ravintolavaunuissa kukaan tuskin huomasi, että oltiin ylittämässä maailman vihamielisintä autiomaata. Helvettiä, jonne vielä sata vuotta aiemmin oli nääntynyt miestä ja karjaa tuhansia ja taas tuhansia. Kukaan ei vielä silloin osannut uneksiakaan Silver Chiefistä, joka heittäisi reissun yli tuon pätsin parissa tunnissa, kun muulikaravaani oli kuluttanut siihen kolmekin viikkoa jos yleensä yli pääsi.

Joe Clancy, 32-vuotias vakuutusyhtiön autovahinkotarkastaja Chicagosta oli yksi noista tuhannesta. Matkalla Los Angelesiin, länsirannikon saasteparatiisiin. Hän oli luultavasti ensimmäinen, joka tajusi kuin tyhjästä Silver Chiefin rinnalle ilmestyneen merkillisen joukkion. Kaksi jeeppiä ja kaksi isoa chopperia revitti junan vierellä helvetillistä vauhtia ja pöllytti hiekkaa kuin aavikkomyrsky. Ensimmäinen ajatus, joka hänen mieleensä juolahti, oli kuvitelma jonkun liikaa ryyppänneen tai ruohoa polttaneen nuorisojengin yltiöpäisestä huviajelusta.

Mutta mitä pitemmälle tuo lauma junaa seurasi pitkin lautasmaisen sileää aavikkoa, sitä huolestuneempia ryppyjä alkoi kohoilla vakuutusmiehen otsalle. Päätään pudistellen hän kuitenkin pakotti tukanrajansa siliämään ja käänsi ajatuksensa takaisin uuteen rakastajattareensa, todelliseen povi ja peppukaunottareen, jolla oli aivan ihanan elävät ja toimivat lihakset emättimessään. Tyttö olisi tavarallaan lypsänyt lehmänkin ilman käsiä jos elikko olisi jollakin konstilla utareensa sisään ujuttanut.

Clancy oli juuri haukannut leikkelelautasen lounaaksi ja huuhteli suutaan lasillisella kylmää olutta ensimmäisen luokan ravintolavaunussa. Sen erotti rahvaan ruokapaikasta se, että pöydät oli sijoitettu toiseen kerrokseen eli näköalapaikoille.

Ei niin, että himmennetyistä ikkunaruuduista viime tunteina kovinkaan lohdullisia maisemia olisi paistanut esiin. Joe Clancy oli juuri kohottautumassa ja sovittelemassa patiinejaan lepovaunun suuntaan kun takaa kuului kuin joku olisi viskonut rouvia soraa vaunun ikkunoihin.

Joku viskoi jotakin, mutta ei soraa. Ihan pienet kivet eivät tee viiden millin reikiä samanpaksuiseen lasiin symmetrisenä kuviona. Siinä tarkoituksessa jonkun oli viskottava nikkeliä ja vieläpä kestotulella.

Clancy oli viettänyt elämästään kolme vuotta Vietnamissa, helikopterin ohjaamossa. Siitä hän tiesi. Vaistomaisesti hän otti maihin ravintolaosaston lattialle ja keilasi viereisen pöydän asiakkaan, vanhahkon herrasmiehen syliin tämän koko lounaan kaljoineen, voileipineen päivineen. He olivat siinä vaiheessa viimeiset asiakkaat, lounastunti oli juuri päättymässä ja muut olivat jo palanneet osastoihinsa.

— Lattialle ja äkkiä! hän ähki ukolle, joka ei näyttänyt saavan puolipohjiaan minkäänlaiseen liikkeeseen. Clancyn mielessä käväisi mahdollisuus että pelko oli lamaannuttanut ukkoparan liikuntakyvyttömäksi.

Vilkaisu yläviistoon kertoi ja nykäisy äijän nilkasta vahvisti lamaannuttajan olevan ihan jossakin muualla. Poskeen oli äkäinen luoti puraissut sinipunervan reiän ja vastakkaisen korvan takaa oli revennyt seinälle puoli takaraivoa.

Yllätyshyökkäys oli vaatinut ensimmäisen uhrinsa. Eikä läheskään viimeisen, kuten vakuutusmiehelle seuraavien tuntien aikana kävi karmaisevalla tavalla selväksi.

Clancy syöksyi kuin kommando sulkutulessa portaiden päähän ja kieritteli alakertaan. Siellä oli helvetti jo valloillaan, konekivääriniikkarit jeepeissä olivat tervehtineet ystävällisesti myös vaunun alimpia ikkunoita. Naiset kirkuivat hysteerisesti, lapset painautuivat turvaa hakien vanhempiensa helmoihin ja housunlahkeisiin, miehet yrittivät keskenään pitää kokousta seuraavasta siirrosta. Ilman tulosta, kaikki olivat paniikissaan eri mieltä kaikesta.

Hampaansa yhteen purren Clancy tunki tiensä vellovan ihmismassan läpi ovelle, joka vei seuraavaan vaunuun. Käsi oli tuskin ovenkahvalla kun jossakin joku älysi kiskaista hätäjarrusta. Pyörät kirkuivat naidessaan kiskoja kipunoiden sinkoillessa ympäröivään autiomaahan. Clancy lennähti holtittomasti päin seinää ja siitä edelleen päin ovea. Ohimo tapasi kipeästi alumiiniseen ovipieleen ja pimeys oli yhtä läpitunkematon kuin armollinenkin.

Herätessään kupariseppien kilkutteluun pääkopassaan Clancy ei pystynyt kertomaan itselleen kuinka pitkään hänelle oli lukua laskettu. Kylliksi kuitenkin, että juna oli ennättänyt pysähtyä lopullisesti, jeepeissä ja moottoripyörillä päristellyt junarosvojoukkio oli päässyt kyytiin.

Ensimmäinen huoli, jota Clancy päässään kantoi, oli veturin miehistön kohtalo. Olivatkohan pojat saaneet hätäviestin läpi vai olikohan lauma ensimmäiseksi vaientanut heidät... Ei vaatinut suurtakaan mielikuvitusta valitsemaan jälkimmäisen vaihtoehdon, niin ammattimaisen kylmästi tuo lauma hommaa hoiteli:

Poliisin junaryöstöihin erikoistuneet tutkijat vakuuttivat kuitenkin, ettei Englannin suuren junaryöstön ohella kuluva vuosisata ole kokenut vastaavaa kuin Silver Chiefin tapaus. Kaikki oli suunniteltu ja toteutettiin tietokonemaisen tarkasti.

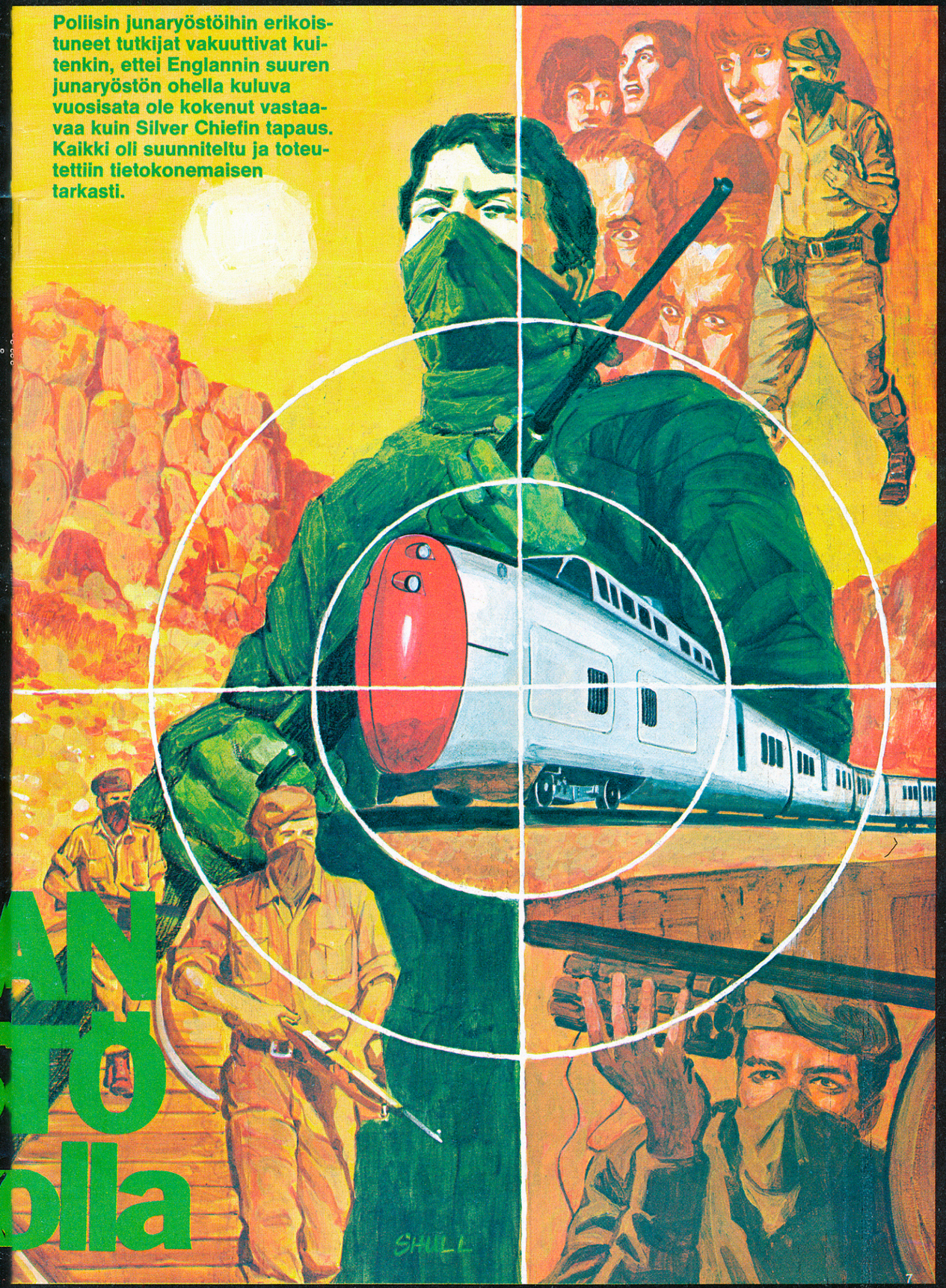

— Olen voimakas ja hallitseva ja teen noista vaarallisista olennoista orjiani.

Auto, jolla tyttö ajaa treffeille, paljastaa armotta, millainen hän on seksuaaliselta käyttäytymiseltään, sanoo eräs lääkäri. Älä siis anna pramean ja virtaviivaisen auton pettää itseäsi.

SEKSI

ja AUTO

SEKSI

●●● Kun tyttö ajaa treffeille omalla autollaan, tutki sitä pitkään ja hartaasti, sillä tyttösi valitsema auto voi paljastaa hänen sisimmät salaisuutensa. Näin ainakin väittää eräs lääkäri lehtiartikkelissaan.

Autosta mies voi päätellä, millaiseksi ilta tulee muodostumaan romanttisessa mielessä.

Merkitseekö upea punainen urheiluauto, että tyttö on huippukiihkeä ja estoton rakastajatar? Enteileekö viimeistä vuosimallia oleva Bentley ikimuistettavaa yötä lemmen ekspertin kanssa? Onko kolhiintunut vanha farmariauto varoitus siitä, että odotettavissa on seksuaalisessa mielessä ikävystyttävä yö?

Tohtori Eric Trimmer, The British Journal of Sexual Medicine-lehden toimittaja, on saanut selville monia mielenkiintoisia asioita kyseisestä ongelmasta tehdessään lehdelleen tutkimusta aiheesta »Seksi ja poikamiestytön auto.»

Tohtori Trimmer mainitsi viimeisimmässä artikkelissaan: »Lääkärit ovat olleet jo useiden vuosien ajan tietoisia siitä, että autot ovat selviä seksuaalisymboleja, kun on kysymys miehistä.»

Monikin on kirjoittanut siitä, miten auto voi toimia miehen sukupuolivietin sublimointivälineenä. Mutta minun tietääkseni kukaan ei ole vielä tähän mennessä tutkinut sitä, mikä yhteys tässä samassa mielessä vallitsee naisen ja auton välillä.

Olen kerännyt tietoja työtovereiltani, myös psykiatreilta. Olen soveltanut jokapäiväisiä huomioita lääketieteelliseen tutkimukseen, ja olen saanut selville monia kiehtovia asioita.

...ja samoin saa selville jokainen lihaa ja verta oleva mies, joka istuutuu toivorikkaana matkustajan paikalle naisihmisen autoon.

Tässä muutamia otteita tohtori Trimmerin tutkimuksesta »Seksi ja poikamiestytön auto.»

Hän vaikuttaa hyvältä saaliilta, mutta tohtorin arvion mukaan hän on kehno seksipartneri. Tohtori sanoo: Urheiluautoa ajavilla tytöillä on usein emotionaalisia ongelmia.

RYHMÄ YKSI: Arvosana seksissä — heikko

Autot — kaikki urheiluautot, kuten Spitfiret, M.G:t, Stagit ja E-tyypit.

Tohtori Trimmer tutki tarkoin noita upeita nuoria naisia matalissa urheiluautoissaan ja näki suoraan heidän valepukunsa alle.

AUTO

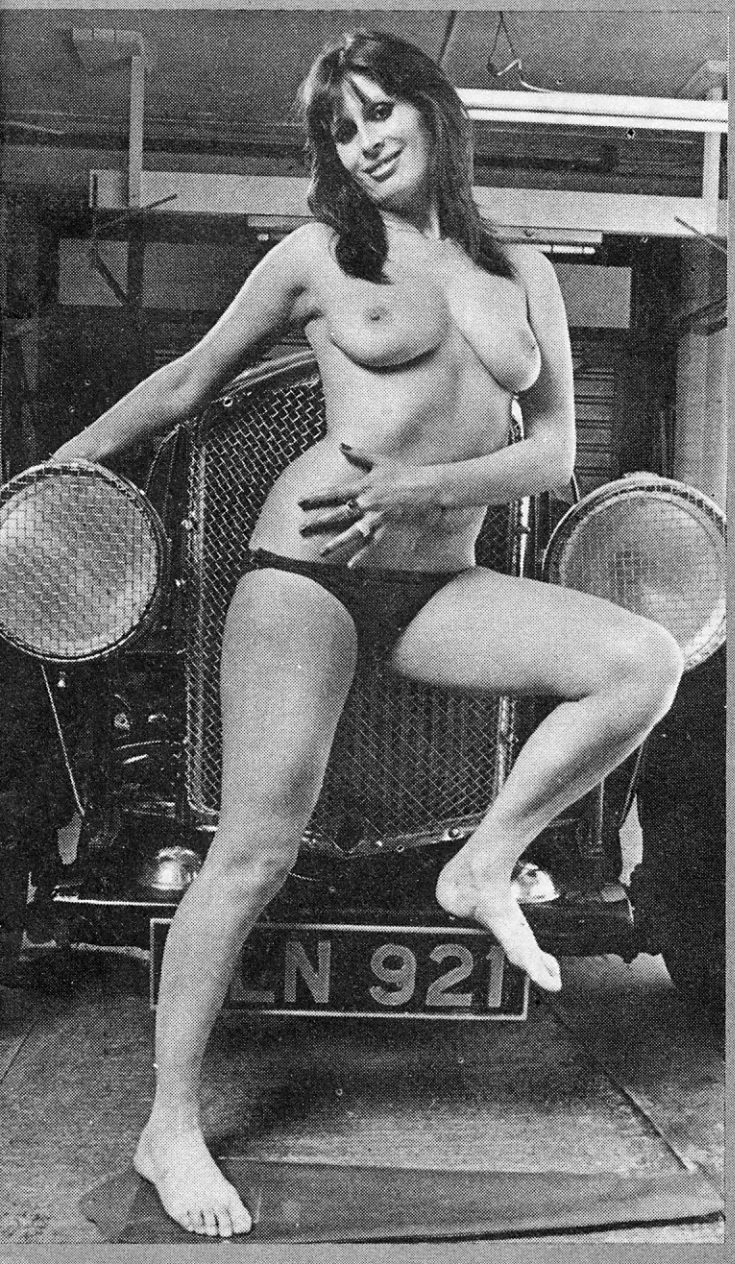

Seksuaalisessa mielessä nämä naiset ovat erittäin hitaasti syttyviä, huolimatta siitä, että he antavat itsestään täysin päinvastaisen kuvan. Sitä paitsi he saattavat olla erittäin määräileviä.

Tohtori Trimmer sanoo: »Usein tytöillä, jotka valitsevat itselleen urheiluauton, on tunne-elämään liittyviä ongelmia — lähinnä homoseksuaalisuuteen liittyviä — vaikka he eivät itse useinkaan ole selvillä siitä.

Usein tällainen tyttö pyrkii olemaan viettelevä mutta samalla urheilullinen viehättääkseen miehiä, mutta hänen alitajuntansa sanoo: »Olen voimakas ja hallitseva ja teen noista vaarallisista olennoista orjiani.»

Toisin sanoen tällainen nainen on yleensä hallitseva partneri. Joissakin tapauksissa tämä tietysti onnistuukin, mikäli vastapeluri on halukas näyttelemään naisen osaa sukupuolielämässä.

Vain harvat näistä naisista ovat lesboja, mutta heillä on ilmeinen taipumus siihen.

RYHMÄ KAKSI: Arvosana seksissä — tyydyttävä

Rollsit, Bentleyt ja muut vähemmän tunnetut merkit, joissa on ylimääräisiä hienouksia, kuten tummennetut ikkunat.

Nämä tytöt ovat miespuolisten onnenonkijoiden toiveunia, mutta ei kaikki kultaa, mikä kiiltää! Nämä autot paljastavat yleensä, että nainen kuuluu toiselle miehelle.

Tohtori Trimmer varoittaa: »Toinen tyyppi, johon on syytä suhtautua varovaisesti, on erittäin tyylikäs tyttö, joka pitää ylellisistä autoista.

Useissa tapauksissa auto sinänsä ei ole kovinkaan jännittävä, mutta sen omistaja on tehnyt siihen omat pienet muutoksensa — esimerkiksi tummennetut ikkunalasit tai pantterinnahkasuojukset istuimiin — jotka saavat auton vaikuttamaan kiinnostavammalta kuin se itseasiassa onkaan.

Nämä tytöt haluavat tällä tavalla ikään kuin mainostaa saadakseen itselleen »kiellettyjä» miehiä. Tavallinen mies ei ole heidän mielestään mitään, vaan yleensä heitä viehättää mies, jonka he tietävät kuuluvan toiselle.

»Sallinette, että selitän hieman tarkemmin. Pohjimmiltaan nämä tytöt eivät ole päässeet eroon oidipuskompleksistaan, ja he ovat edelleen rakastuneita alkuperäiseen rakkaudenkohteeseen — isäänsä.

»Mutta koska he eivät voi enää aikuisina osoittaa rakkauttaan isäänsä kohtaan yhtä avoimesti kuin lapsina, he valitsevat itselleen muita kiellettyjä kohteita.

»Riskiryhmään kuuluvat toisten naisten aviomiehet ja rakastajat, ja joissakin tapauksissa myös mieshenkilö, jonka seura voi muodostua vahingolliseksi tavalla tai toisella. Näihin kiellettyihin miehiin voidaan lukea myös naisen lääkäri, hänen aviomiehensä esimies, sisaren poikaystävä ja vieläpä paikkakunnan pastori.

RYHMÄ KOLME: Arvosana seksissä — nolla

Autot — kaikki farmarityyppiset autot, etenkin sellaiset, jotka on varustettu erityisesti koiran kuljettamista ajatellen.

Älä rakastu koskaan tyttöön, joka pukeutuu järkevästi matalakantaisiin kävelykenkiin ja tweedpukuun ja joka ajaa niin suurta farmariautoa, että siihen mahtuvat myös hänen lemmikkieläimensä, sillä lemmikkieläimenä tällainen tyttö kohtelee myös rakastajaansa.

Tohtori Trimmer sanoo: »Tytöt, joilla on farmariautonsa takaosassa kaksi koiraa, ovat yleensä erittäin varovaisia tyyppejä.

»Tällainen tyttö ajattelee pohjimmiltaan: »Olen kiltti perhetyttö tai sen tapainen, joten en välitä mistään seksiin viittaavasta. Etkö näe, että rakastan vain koiriani.»

Tällainen tyttö on yleensä kokenut pettymyksen rakkaudessa ja turhautunut siitä.

Aika toivoton tapaus siis.

RYHMÄ NELJÄ: Arvosana seksissä — kiitettävä

Autot — Minit, kulpavolkkarit ja muut perheautot.

Älä anna tytön, joka ajaa pientä ja vähemmän tunnettua autoa, pettää itseäsi, sillä hän on yleensä niitä tyttöjä, jotka vievät miehen sydämen salaa ja huomaamatta.

Tyttö, joka näyttää yhden pisteen tytöltä, osoittautuukin usein täydelliseksi rakastajattareksi, kun hän löytää tunteilleen oikean kohteen.

Tohtori Trimmer sanoo: »Todella seksikäs tyttö, joka tosiaan pitää miehistä ja rakkaudesta, valitsee tavallisesti auton, joka muodostaa hänen omalle viehätysvoimalleen sopivan taustan mutta ei ole liian silmiinpistävä.

»Tällainen tyttö käyttää vain harvoin pitkiä housuja, koska hän on erittäin naisellinen tyyppi, ja yleensä hän valitsee mahdollisimman pitkälle automatisoidun auton, joka ei vaadi liikaa hänen huomiotaan.

»Tällaiselle tytölle auto on hyvä välikappale uuden romanssin etsimisessä. Usein tällaisella tytöllä on uuden rakastajan löydettyään tarve etsiytyä ensimmäiseen rauhalliseen ja syrjässäolevaan paikkaan. Tästä syystä tähän ryhmään kuuluva tyttö valitseekin itselleen yleensä tilavan ja mukavan auton.

»Tämä tyttö ei tarvitse autoa, joka tekee hänet huomatuksi, sillä hän luottaa siihen, että hän pystyy viehättämään miehiä naisellisuutensa ansiosta.»

Miettikää siis tarkoin, hyvät herrat! Kun seuraavan kerran tutustutte autoilevaan naisihmiseen, katsokaa tarkoin, millaisen auton hän on itselleen valinnut. ■

PAKO

Michael Burn:

Miksi minä en paennut COLDITZISTA

Colditzin linna oli poikkeuksellinen vankila. Mutta poikkeuksellisia ovat ne sotavangitkin, jotka saksalaiset sinne valitsivat. Kohtelu oli varsin inhimillistä ja asukeille tarjoutui lähes loputtomana vapaa-aikanaan mahdollisuudet mietiskelyyn ja luovaan toimintaan. Eräissä tapauksissa nämä mahdollisuudet olivat paremmat kuin siviilielämässä konsanaan.

●●● **Niissä vankiloissa** ja leireissä, joissa saksalaiset säilyttivät venäläisiä tai japanilaisia liittoutuneita, tällaisista olosuhteista ei osattu uneksiakaan.

Oleskelin Colditzissa viimeisen sotavuoden. Olin koko ajan sotatapahtumista ajan tasalla, sillä käyttelin langatonta radiovastaanotinta, joka oli minun ja tovereideni yhteinen salaisuus. Enkä usko saksalaisten vartijoiden sen olemassaolosta koskaan tienneen.

Kärsimme äärimmäistä nälkää vain hyvin lyhyen ajan, lähes koko vankeusvuoden voin hyvin ja minusta pidettiin varsin kohtuullisesti huolta. Kylmyys meitä tietysti kiusasi, eihän linnaa juuri lämmittää voinut. Kylmimmän vuodenajan hytisimme sängyissämme manttelit ja kaikki muu päälle mahtuva yllämme ja tarkenimme jotenkuten.

Aamuisin pistimme sitten veret kiertämään kohmeisissa jäsenissä pelaamalla linnanpihalla alkeellista jalkapalloa.

Jossakin vaiheessa, se taisi olla saksalaisten Ardennien kautta käynnistämän viimeisen vastahyökkäyksen aikana, pelkäsin hirvittävästi, ettei vankeudesta tule koskaan loppua. Silloin vartijat nimittäin vihjailivat uudesta hirvittävästä tuhoaseesta, jonka Hitler oli saanut käyttöönsä.

Mutta koska radiomme ei osannut moisesta aseesta kertoa mitään ja koska uskoimme vuorenvarmasti, että salainen palvelu olisi kyllä sen olemassaolon paljastanut, emme lopulta jaksaneet kantaa siitä huolta. Olimme suurimman osan aikaa toiveikkaita ja varmoja siitä, että Liittoutuneet pian ratkaisevat sodan edukseen.

Niin sitten myöhemmin kävikin.

Colditz oli tupaten täynnä vankeja ja se oli yksi niistä seikoista, jotka kävivät joskus hermoillemme. Mutta jälkeenpäin olen tuuminut, että 10—20 miestä huonetta kohti oli sittenkin parempi kuin 2—3 miestä vankilan kalterikopissa. Meistä oli toisillemme seuraa ja pystyimme pitämään toisemme lämpiminä.

Meillä oli käytössä varsin monipuolinen kirjasto sekä piirustus- ja kirjoitusvälineet. Saatoimme syventyä niiden käyttämiseen lähes ilman taukoja, sillä siviilielämän arkivelvollisuudet eivät meitä rasittaneet.

Olimme kaikki upseereita eikä meitä voitu panna ruumiilliseen työhön, sen verran saksalaiset kyllä noudattivat Geneven konvention säännöksiä. Saimme ruokaa kohtuullisen määrän, paitsi silloin kun se oli lopussa saksalaisiltakin. Ja paikalla oli sairaanhoitaja, joskus jopa lääkäri huolehtimassa terveytemme säilymisestä.

Sitä ei tietenkään voitu väittää, etteikö kaikki toiminta olisi saanut henkisen paon makua.

Tietysti Colditzissa puhuttiin pakenemisesta, enemmän kuin mistään. Monet olivat valmiita pakenemaan milloin siihen vain tilaisuus tarjoutui. Heille ei henkinen pakeneminen riittänyt.

Itse en koskaan uskonut tällaiseen pakenemiseen, minulle riitti henkinen pakeneminen. Jotkut tovereistani hakivat pakoteesta, minä keskityin opiskeluun paikkansa uskonnosta, toiset taija tietojeni kartuttamiseen.

Monet ovat vihjailleet, ehkä muualta hankittujen vankikoke-

KÄÄNNÄ

Miksi minä en paennut COLDITZISTA

musten vuoksi, että Colditzissa olisi paettu myös huumeisiin, alkoholiin ja homoseksuaalisiin suhteisiin. Väärin. Huumeita ja alkoholia ei ollut edes saatavilla paitsi kun käsiimme joskus osui kanisteri denaturoitua spriitä. Yrityksemme puhdistaa se juomakelpoiseksi onnistuivat vain puolittain ja ainakin minulle pienikin annos aiheutti kännin sijasta puolen vuorokauden täydellisen pimennyksen.

Hirvittävä ahtaus ja kahdenvälisen kanssakäymisen mahdottomuus taas vei pohjan pois yrityksiltä homoseksuaaleihin suhteisiin.

Colditziin tuli jossakin vaiheessa muutamia ranskalaisia ja jotkut heistä kysyivät heti ketkä meistä olivat "niitä poikia". He eivät kuitenkaan yrittäneet mitään kun saivat selville, ettei joukossamme niitä ollut. He olivat tietysti tottuneet omassa joukossaan tai muissa vankiloissa siihen, että heitä palveltiin siinäkin suhteessa. Ulkonaisesti he eivät kuitenkaan vaikuttaneet sen vapautuneemmilta käyttäytymisessään kuin muutkaan.

Lieveilmiöitä Colditzissa riitti kuten missä sotavankilassa tahansa. Muutamat "rikkaat" pitivät yllä vedonlyönti- ja uhkapeliyritystä. Mikä tahansa kelpasi vedonlyönnin kohteeksi, sekin keille myönnettäisiin mitalit sodan päätyttyä. Mutta nämä vähäpätöisiltäkin vaikuttavat huvit olivat tärkeitä monille, niillä pidettiin yllä mielenterveyttä.

Sen ylläpitämiseen ei ollut yhtään liikakeinoa. Eihän kaikilla meillä ollut yhtä helppoa lähtökohtaa kuin jollakin kenttäpapilla, katolisella tai protestantilla, joita joukossamme oli. He vain rukoilivat ja saarnasivat päivästä päivään ja näyttivät voivan yhä paremmin henkisesti mitä pitemmäksi vankeusaika venyi.

Uskonto ei ollut kaikille hyväksi, sillä yksi joukostamme sekosi uskonkiihkoon jouduttuaan lopullisesti ja ratkoi lopulta päivätöikseen olemassaolon ongelmia liitutaulun avulla.

Minulla oli edellytykset lukemiseen ja kirjoittamiseen, niitä ei kaikilla taustasta johtuen ollut. Olin nimittäin jo vuonna 1936 liittynyt The Timesin toimitukseen ja ehdin toimia lehtimiehenä muutaman vuoden ennen sodan syttymistä.

Osasin pikakirjoitusta ja siitä oli minulle Colditzissa suunnaton apu. Kavereilla oli jo minun sinne joutuessani käytössään salainen langaton radiovastaanotin, jonka käyttäjäksi minut pantiin. Sain lähes sanatarkasti paperille kaikki uutiset ja muut mielenkiintoiset asiat, joita sitten luin kuulijakunnalleni juhlallisen hiljaisuuden vallitessa.

Minulla oli mukana radiomme salakätkössä yhden ullakkohuoneen kattolautojen päällä aina tekninen neromme Dick Howe, joka taitavasti viritti vastaanottimen oikealle asemalle. Muut pitivät vartiota huoneessa, etteivät vartijat vain päässeet yllätämään.

Emme uskaltaneet uhrata vuorokaudessa montaakaan kymmentä minuuttia kuunteluun, oli siis keskityttävä niihin hetkiin, jolloin tiesimme päivän pääuutisten kiirivän eetterissä. Ja kun ne oli kuunneltu ja pantu paperille, poistuimme kiireen kaupalla ja peitimme jälkemme niin tarkasti kuin suinkin mahdollista.

Tuo salakuuntelu antoi jännittävää sisältöä elämäämme ja tunsin itseni suunnattoman tärkeäksi henkilöksi, joka osaltaan auttoi minua sietämään vankeuteni.

Minulla riitti aikaa myös kirjoittamiseen ja aloitin koota paperille romaania. Se täytti ajatukseni joskus niin täydellisesti, etten muistanut käydä edes hakemassa osaani päivän ruoka-annoksesta.

Ja tietysti opiskelin niin paljon ja monia asioita kuin noissa olosuhteissa oli mahdollista.

Yksi tshekkiupseeri opetti minulle venäjää, jota opin mielestäni puhumaan sujuvasti. Kansainvälinen Punainen Risti oli järjestänyt meille mahdollisuuden suorittaa erilaisia oppilaitoskursseja ja itse ryhdyin opiskelemaan valtiotieteitä Oxfordin yliopiston alaisuudessa. Tein sitä hyvin määrätietoisesti, joskus jopa fanaattisesti ja sain erittäin hyvät arvosanat kurssisuorituksistani. Minulla oli loppututkintoon vaadittavat pisteet koossa jo ensimmäisen vuoden lopulla eli tutkintoon oli riittänyt yksi vankeusvuosi.

Olin toisaalta muita opiskelijoita paremmassa asemassa sikäli, että minulla yli 30-vuotiaana oli jo varsin laajat perustiedot, jotka oli hankittu mm. lehtityössä, sekä matkustellen eri maissa. Lukiessani kurssikirjoja osasin suhtautua niiden tarjoamaan tietoon kriittisesti ja valikoiden.

Colditzin oma kirjasto oli täynnä saksalaista tuotantoa, jota vartijat kaikkein mieluimmin olisivat nähneet meidän pänttäävän päähämme. Kaikki mitä siellä oli valtiotieteen alalta oli hymistystä Englannin ja Saksan luonnollisille hyville suhteille, kirjoitettu joskus Hindenburgin aikaan ja korkeintaan korjattu Hitlerin propagandistien toimesta. Ja Neuvostoliitta — noissa kirjoissa Venäjä — oli Iso Paha Susi, molempien yhteinen vihollinen.

Kun saatiin tietää, että opiskelin valtiotieteitä ja olin vielä taustaltani lehtimies, jouduin heti silmätikuksi.

Ilmeisesti minusta pyrittiin ai-

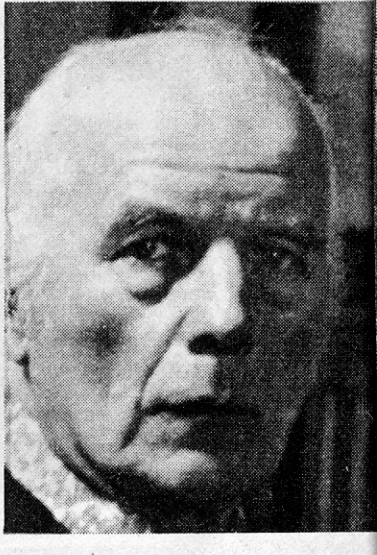

PA

vopesemään heille liittolainen ja mahdollisesti hyödyllinen yhteysmies. Minuthan olisi voitu sopivasti "päästää karkuun" ja pakenemaan Englantiin kun olisin ollut valmis agentiksi.

Minulle ehdotettiin siirtoa koulutusleiriin, josta kieltäydyin jyrkästi. Tiesin, että siitä koituisi ikävyyksiä, mutta olin valmis kestämään. Ja niitä tuli pikemmin kuin osasin odottaakaan.

Minut teljettiin yksinäisselliin, jonka ovella käytiin joka tunti kysymässä olenko valmis muuttamaan mieleni ja suostumaan koulutusleirille. Kielsin päättäväisesti.

Pitkään minua piinattiin, mutta lopulta he antoivat periksi. Minusta ei olisi siinä vaiheessa saanut kirveelläkään Kolmannen valtakunnan liittolaista, minusta oli tulossa marksilainen, jonkinlainen sosialisti.

Tämä kehitys johti siihen, että perustin Colditzissa muutaman asiasta kiinnostuneen kanssa opintoryhmän, jossa ryhdyimme tutkimaan alan kysymyksiä juurta jaksain. Vaikeutena oli tietysti se, että kirjallisuutta ei tahtonut saada mistään, olihan kaikki sensuuntainen hapatus julistettu Kolmannessa valtakunnassa pannaan.

Mukana piirissä oli jopa Churchillin sisarenpoika Giles Romilly, joka oli taistellut Espanjan sisällissodassa Francoa vastaan.

Kuulin jossakin vaiheessa, että joku ylemmistä upseereista oli kieltänyt omassa komennossaan olevia osallistumasta minun saarnatilaisuuksiini. Se sai minut pelkäämään, että tulisin ilmiannetuksi saksalaisille. Niin ei kuitenkaan käynyt.

Olin hyvä ystävä myös Lordi Arundellin kanssa. Tämä ylimys oli yksi vangeista ja taustastaan huolimatta kiinnostui suunnattomasti käsityksistäni. Hänen kävi kuitenkin huonommin kuin meidän muiden: hän sai keuhkotaudin.

Saksalaiset suostuivat lopulta siirtämään hänet pois Colditzista, mutta ennenkuin hän Punaisen Ristin avulla ehti takaisin kotiin, tauti oli tehnyt tehtävänsä. Hän kuoli Englannin kamaralla mutta koskaan linnaansa Wardouria enää näkemättä.

Olen jälkeenpäin ihaillut sitä kärsivällisyyttä, jota konservatiivisin upseeristo osoitti minua kohtaan. Osa heistä oli ollut sotavankeina vuodesta 1940 saakka ja minä olin uusi tulokas, joka saarnasin heille vieraita oppeja. Kukaan ei kuitenkaan sanonut mitään, ei ainakaan minulle suoraan. Minulla oli loppuun saakka paikka messipöydässä, joka oli varattu korkeimmalle upseeristolle.

Sitäpaitsi minusta tuntuu, että hienosta ja vanhoillisesta koulutaustastaan huolimatta moni oli kanssani samaa mieltä. Esimerkiksi siitä, että vanhassa iloisessa Englannissa oli paljon mätää, muuttaa viimeistään sen jälkeen kun sota olisi ohi. Kuten sitten kävikin.

Sota päättyi. Se oli meille todella uskomaton uutinen, niin kovasti kuin sitä olikin kaivattu. Meidät siirrettiin Ranskan kautta kanaalin rannalle ja yli. Ja lähes ensimmäisiä asioita mitä minulle tapahtui oli Oxfordin tutkintotodistuksen ojentaminen sen merkiksi, että olin akateemisesti sivistynyt.

Palasin niin pian kuin mahdollista The Timesin leipiin ja pyysin, että minut lähetettäisiin ulkomaan kirjeenvaihtajaksi. Selitin, että olen ollut liian kauan poissa Englannista pystyäkseni sopeutumaan ilman vaikeuksia vanhaan kotimaahan.

Selitys hyväksyttiin ja sain valita asemapaikkani. Lähdin Prahaan, josta käsin hoitelin niin suurta osaa Itä-Euroopasta kuin mahdollista. Myöhemmin siirryin Moskovaan, olin läsnä Stalinin puhdistuksissa, niihin kuuluneissa oikeudenkäynneissä, kirjoitin lukemattomia juttuja salaperäisistä katoamisista, kidutuksesta, viranomaisten peittelyistä ja suoranaisista valheista ja tulin siihen tulokseen, että marksismin ihanteet olivat vain ihanteita.

En silti hylännyt sitä aatteena, ihailen sitä yhä. Ja muistelen lämmöllä aikaa kirjeenvaihtajana siellä missä niin harvoilla on ollut tilaisuus vierailla. Enkä myöskään kadu, että jouduin Colditziin, se aika oli minulle monin tavoin rikasta ja opettavaista.

Luulen monen sodan aikana kääntyneen ajatusmaailmassa samoille urille kuin minäkin, olivatpa he olleet vankeina tai eivät. Se nähtiin jo ensimmäisissä vaaleissa, menestyihän työväenpuolue loistavasti Churchillin pitkän konservatiivisen kauden jälkeen.

Oli tietysti hauskaa katsella aidossa maisemassa filmattua televisiosarjaa Colditzista, mutta siitä jäi minulle mukana olleelle hieman liian romanttinen maku suuhun. Tekijät olivat kiinnostuneita paljosta epäoleellisesta ja jättivät minulle ja monelle muulle tärkeimmät kokemukset huomioimatta.

Minusta aiheessa olisi vielä niin paljon ammentamista, että Colditzin legenda olisi toisenkin filmaamisen arvoinen. Ja sen filmin teossa olisin mielelläni itsekin mukana. Silloin saisivat kamerat kuvata asioita syvällisemminkin, sen tapahtumat tuon linnan muurien sisäpuolella totisesti ansaitsisivat. ■

Michael Burn osasi käyttää hyisen vankilan loputtomat yksinäiset hetket hyödykseen. Hän suoritti Colditzissa viruessaan Oxfordin yliopiston loppututkinnon.

seksi
n:o 2/77 sarja
Nuolaise ennen kuin tipahtaa
Miehen kieli sujahti hänen suuhunsa, kuumana, voimakkaana ja märkänä ja hänen oma kielensä vastasi vavisten haasteeseen. Kaija oli kyllä antanut poikien suudella häntä kielelläänkin, mutta tämä oli ensimmäinen kerta miehen kanssa ja ero oli todella suuri. Jännitys pani koko hänen ruumiinsa kouristelemaan villisti, se kutitti jokaista mutkaa ja koloa, kaikkein kiihkeimmin tietenkin niitä kaikkein herkimpiä paikkoja.
Kiiruhda nyt lähimpään lehtipisteeseen ja osta uusin kova seksikertomus
NUOLAISE ENNEN KUIN TIPAHTAA
Nyt lehtipisteissä

täysosumia

Kun valokuvaaja sattuu kameroineen sopivasti paikalle, syntyy uutiskuva jota ei hevillä unohda. Näitä tuhansien kuvien joukosta valittuja kohtalokkaita napakymppejä aiomme julkaista joka numerossa.

Tulipa »Bobbylle» kuumat paikat kun kuvan tyttölapsi otti ja repäisi vaatteensa Downing Street 10:n kohdalla. Osoitehan on vanha tuttu Englannin pääministerin asunto. (STAG)

Englannissa suosittu TV-apina NODDY ojentaa auttavan käden hemaisevalle ANGELA JAYLLE. Missähän muuten on tytön matkalippu? (WES)

HUPI KÄÄNTYI KAUHUN HETKIKSI. Lancashire, Englanti. Juhlat, jotka pidettiin keskiajan tyyliin, muuttuivat hirvittävällä tavalla tälle stont-miehelle. Hänen pukunsa sytytettiin tuleen niin kuin pitikin, mutta joku oli laittanut liikaa palavaa nestettä eikä tuli sammunutkaan kuten piti. John Ham vietiin sairaalaan pahoin palaneena. Juhlat jatkuivat edelleen. (SI)

EVEL KNIEVELIN kilpailija **JÖRGEN BAUMGARTEN**, on saksalainen 30-vuotias Kuvassa hän lentää 64,5 metriä ja elää kuulemma vieläkin! (I. N. Bild)

Usko tai älä, mutta tämäkin on suihkukone ja maksaa n. 190 000 Suomen markkaa! Mallitaan härveli on BEDE BD51 ja valmistettu Ranskassa, mikäli kiinnostuneita ostajia on. (FBT)

JATKOA SIVULTA 35

nolla hän vuorasi nuotion märällä ruoholla. Savupilvet hätistivät useimmat hyönteiset tiehensä.

Robbie makasi oksista tekemällään matolla tuulen puolella. Jotkut vietävän hyttyset olivat immuuneja savulle. Ne pitivät juhlia hänen kustannuksellaan. Hän veti oksia ja ruohoja suojakseen, ja huomasi pian makaavansa patjansa alla, märässä maassa. Pian häntä alkoi paleltaa. Hän makasi vuoroin oksapatjan päällä ja alla, mutta päätti lopulta että oli parempi palella kuin jättäytyä hyönteisten ruuaksi. Ensimmäinen yö oli kurja. Hän torkahti vain muutamaksi hetkeksi, aamulla hän oli väsynyt ja jäseniä pakotti.

Muta, jolla hän oli suojautunut hyönteisiltä, oli paikoitellen kuivunut kovaksi. Se murtui kun hän liikutti jäseniään. Hän tuijotti sitä hetken ja yritti sitten vääntää kaarnanpalasta kuppia, mutta se murtui. Hän upotti sen veteen ja lähti etsimään syötävää.

Hän ei enää tyytynyt pelkkiin raakoihin villisipuleihin. Pitkän ja vaivalloisen etsimisen jälkeen hän löysi joitakin jamssin tapaisia juuria. Hän asetti ne kypsymään nuotion sivustalle ja lähti katsomaan kaarnaansa. Pitkän likoamisen jälkeen se oli paljon taipuisampi, mutta vieläkään se ei taipunut haluttuun muotoon. Hän leikkeli sen suikaleiksi, ja yritettyään ja erehdyttyään kerran toisensa jälkeen hän onnistui muovaamaan siitä karkeatekoisen kulhon. Sitten hän täytti sen mudalla sisäpuolelta ja ulkopuolelta, ja hautasi sen nuotion hiillokseen. Katsellessaan sen kuumenemista hän pureskeli juuria ja sipuleita.

Aamupäivä kului puun kuoren leikkelyssä ja taivuttelussa erilaisiin vettä pitäviin muotoihin, jotka hän voiteli mudalla ja työnsi tuleen kovettumaan.

Keskipäivän tienoilla alkoi yllättäen sataa. Robbie yritti pelastaa nuotionsa kasaamalla siihen kuivia puita ja niiden päälle ruohoa. Enempää hän ei voinut tehdä. Hän kastui läpimäräksi ja hytisi vilusta. Everglades oli äärimmäisyyksien tyyssija. Väliin sai kylpeä omassa hiessään ja väliin jäätyä kylmyydessä.

Sateen loputtua hän kaivoi nuotionsa esiin, löysi muutaman kekäleen ja sai ne jälleen herätettyä henkiin. Lämpö kuivattaisi kastuneet polttopuut. Hänen astiansa olivat mutaisia kaarnakasoja, jotka kelpasivat vain pois heitettäviksi. Hän päätti keksiä jotain muuta myöhemmin päivällä. Nyt hän löytäisi raikasta vettä puiden koloista. Hän yritti juoda heti kaiken mitä löysi, etteivät kärpäset ja moskiitot ehtisi sotkea vettä.

Jonkin aikaa Finucanen vaatteista jäljelle jääneet kaistaleet olivat vaivanneet hänen mieltään jotenkin. Hänen vatsaansa oli alkanut vaivata lihan tarve, ja se toi hänen mieleensä mihin hän kaistaleita voisi käyttää. Puunkantotelineensä kanssa, joka muuten oli alkanut vaivata pahasti hänen olkapäätään, hän kulki saaren poikki ja teki ansan notkeaan oksaan. Hän ei tiennyt onnistuisiko se, hän ei edes tiennyt, oliko asettanut ansan oikein.

Robbie siirsi nuotionsa korkean puun juurelle suojaisaan paikkaan. Kootessaan hiiliä hän löysi ensimmäisen kulhonsa. Se oli kivikova. Joko se oli vahinko, tai sitten hän oli oppinut tekemään keramiikkaa. Joka tapauksessa hän oli iloinen ja ylpeä tärkeältä tuntuvasta saavutuksestaan.

Seuraavana päivänä hän löysi opossumin roikkumasta ansastaan. Se oli nopeasti nyljetty, siivottu ja paistettu. Hän ei tiennyt miten olisi parkinnut nahan, mutta arveli siitä koituvan ehkä jotain muuta iloa. Hän kaiversi pitkästä kepistä keihään, työnsi verisen nahan veteen ja alkoi kalastaa. Hänen kömpelyytensä hämmästytti häntä. Kertaakaan hän ei osunut edes lähelle maalia. Eräs kala hyökkäsi yhä uudelleen ja uudelleen, ja aina hän työnsi keihäänsä ohi. Vasta myöhään iltapäivällä hän tajusi ottaa huomioon veden aiheuttaman valon taittumisen tähtäyksessään. Tulos oli tyydyttävä.

Hänen vatsassaan oli nyt lihaa ja kalaa. Hän asetti ansan uudelleen ja rakensi savustustelineen nuotionsa yläpuolelle uuden saaliin toivossa. Sen jälkeen hän yritti nukkua.

Pieni kauris oli taittanut niskansa ansassa ennen kuin vaatteista punottu naru oli antanut myöten sen painon alla. Eläimen vatsa ja lavat oli syöty, kun Robbie saapui paikalle auringon noustessa. Ympärillä oli karhun jälkiä.

Robbie leikkeli paistit suikaleiksi ja ripusti ne savustumaan. Jossain vaiheessa hän oli miettinyt puolustautumiskeinoa petoja vastaan, mutta vieläkin se tuntui ajan haaskaukselta. Pahin vaara olivat alligaattorit, ja hän tiesi nyt, että niistä saattoi selviytyä vain hyvällä onnella ja pahalla sisulla. Hän ei ollut tiennyt täällä asustavan karhuja. Yleensä karhut pysyttelivät kaukana ihmisistä, mutta jos hän tapaisi tosi nälkäisen pedon...

Hän tarvitsi kauaksi kantavan aseen, joka oli vain yksi vaihtoehto. Hän tekisi vahvan jousen, sellaisen jolla pystyisi lävistämään keskiajan ritarin haarniskan, sellaisen joka kantaisi nuolen yli sata metriä ja upottaisi sen syvälle uhriin. Hän aloitti kaksi- ja puolimetrisestä taipuisasta puusta. Hän veisti jousta kolme päivää, kävi välillä kalassa, teki kulhoja ja ansoja.

Hänen nuotionsa oli alkanut syödä sypressipuuta. Alkuun se ei haitannut, päinvastoin kovertunut runko suojasi hyvin nuotiota. Nyt hän alkoi pelätä mitä tapahtuisi jos kunnioitettavan suuri puu kaatuisi. Senkin päätöksen tekemisen hän päätti siirtää tuonnemmaksi.

Lopulta jousi oli valmis. Se oli lähes kaksi metriä pitkä, puolipyöreää puuta. Kauriin jänteistä punottu jänne oli kyllin voimakas kantamaan väkäpäisen poltetun nuolen kuudenkymmenen metrin päähän tasaisessa maastossa.

CLIFF COPPER
-lahjomaton lainvartija

Jännittävät seikkailut Arizonan aavikolla jatkuvat. Tämän kuukauden tarina 3/77

Pumppu tekee tenän

Laukaus kiiri kauas preerialle saakka. Katuun lyyhistyneen vainajan päälle putoili ohutta keltaista pölyä. Camorra vilkaisi ympärilleen ja näki ovien ja ikkunaluukkujen sulkeutuvan kiireesti kaikissa taloissa. Camorra virnisti häijysti.

Hinnaltaan edullisin lännenlehti (vain 2:90 mk) tulee lehtipisteisiin joka kuukauden 10. päivänä.

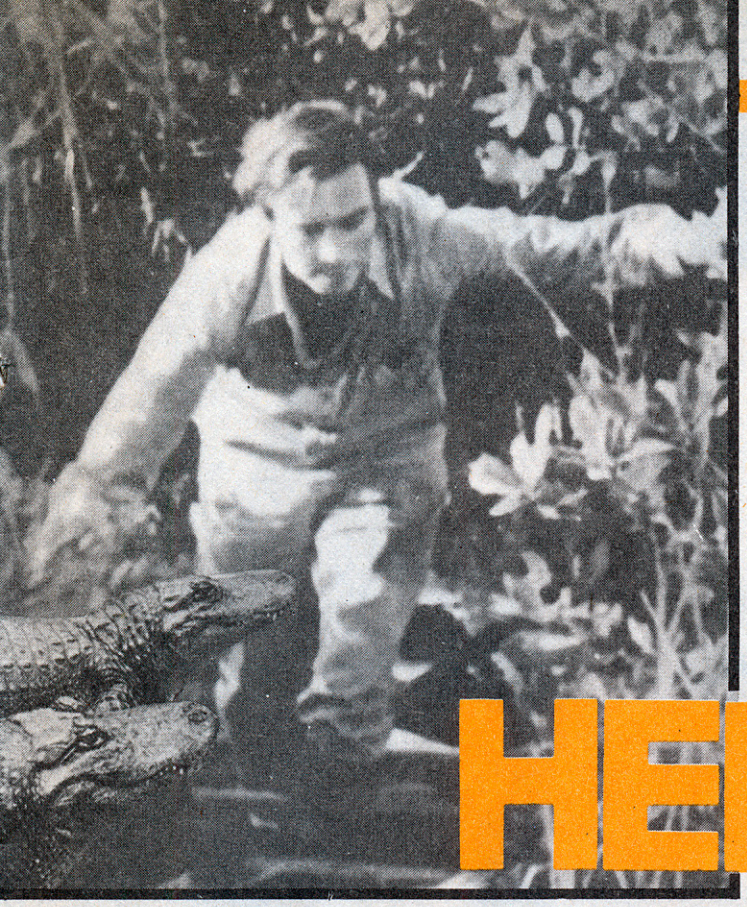

HENGISSÄ SUON KAUHUISTA

Seuraavana päivänä Robbie päätti muuttaa majaa, sillä sypressipuun runko oli palanut uhkaavan toispuoleiseksi. Hän kantoi savustetut kalansa ja lihansa toiseen paikkaan, samoin kuin runsaan polttopuuvarastonsa. Tämä kaikki rasitti jo ennestään kipeätä olkapäätä ja hankasi sen haavoille. Hän alkoi pelätä tulehdusta. Hän valeli olkaansa kolme neljä kertaa päivässä kuumalla vedellä, mutta haavat eivät suostuneet paranemaan ja kipu levisi. Hänen jalkansakaan ei parantunut. Polvi oli hirvittävän turvonnut ja särky lisääntyi päivä päivältä. Olkapään ja polven vuoksi hän lopulta päätti ryhtyä hankkimaan apua. Kukaan ei taatusti tulisi etsimään häntä täältä. Hänen ainoa pelastuksensa olisi lautta.

Jättiläispuu kaatui eräänä iltapäivänä. Hän ihmetteli puun valtaisaa kokoa ja sitä, mitä pieni nuotio saattoi tehdä suurelle puulle. Silloin hän sai tärkeimmän ideansa. Hän sytytti latvan tuleen ja antoi pienten nuotioiden tehdä tehtävänsä. Välillä hän kävi vain kohentamassa tulta.

Päivän parin kuluttua hän alkoi vartioida nuotioita. Hän kaatoi vettä niihin paikkoihin joissa sitä kaivattiin. Työtä tehdessään hän oppi koko ajan, ja vähitellen, kovin hitaasti, puusta muotoutui tukeva kanootti, joka oli yhä kiinni puun rungossa. Hän riemuitsi sinä aamuna, jona se paloi irti rungosta. Seuraavan viikon hän käytti kanoottinsa muotoilemiseen puukolla.

Kanootin saaminen veteen oli ongelma sinänsä. Hän työnsi sitä eteenpäin seipäitten avulla, yritti pyörittää sitä niiden varassa, mutta maa oli liian pehmeää. Hän yritti vääntää sitä puolelta toiselle köynnösten varassa mutta totesi sen liian hitaaksi ja vaivalloiseksi keinoksi, pelkäksi energian tuhlaukseksi. Häneltä kului puolitoista päivää siihen, että hän sai kuljetettua kanootin 25 metrin päässä olevaan veteen.

Hän luuli kuolevansa viimeisten viiden metrin matkalla.

Hän lastasi alukseensa kuivattua lihaa, kalaa, astiansa ja lähti melomaan melkoisen tyynenä. Hän seurasi virran kulkua ja uskoi sen tuovan hänet ihmisten ilmoille. Hän nukkui yönsä kanootissa ja keskipäivän aikoihin seuraavana päivänä kanootti putkahti ulos viidakosta kuin avatusta ovesta. Hänen oikealla puolellaan oli iso talo hiekkarannalla. Siellä asustavalla perheellä oli radioyhteys kylään.

Hänet kuljetettiin helikopterilla sairaalaan juuri joulun alla. Haastatellessani häntä hänen jalkansa oli kipsissä lantiosta nilkkaan saakka, nivelsiteiden ja rustojen paraneminen kestäisi kuukauden päivät. Vasemman olkapään märkivä haava-alue oli pienenemässä.

Lääkärit ihmettelivät Jim Robbieta. Hänessä ei ollut merkkejä ravinnon puutteesta eikä anemiasta. Lukuun ottamatta hänen ruumiinvammojaan hän oli paremmassa kunnossa kuin lähtiessään suolle. Eräs heistä lausui ääneen sen mitä me kaikki ajattelimme: — Siinä on mies joka osaa pitää huolen itsestään! ■

Nyt n:o 4/77

LASSITER

Tiikeritytytön temput

Tytön rinnat pursuivat uhkeina puvun avonaisesta kaula-aukosta. Hänen silmänsä välkehtivät keltaisina kuin villikissan silmät. Hän oli kaunein ja kiihottavin nainen jonka Lassiter oli koskaan nähnyt. Vain tytön kädessä sojottava raskastekoinen Colt häiritsi hiukan kokonaisvaikutelmaa.

Lehtipisteistä joka kuukauden alkupäivinä

KUUKAUDEN RIKOS

Yli miljoona Dallasin seudulla asuvaa ihmistä seurasi jännityksellä kidnapatun teksasilaistytön vaiheita rikosjutussa, jonka FBI ja kolme paikallista etsivätoimistoa selvittivät — mitä kiitettävimmällä ja tehokkaimmalla tavalla.

Kidnapatun tytön KAUHUN HETKET

●●● *Suurten puiden* ja upeiden rakennusten reunustama Potomac Avenue Highland Parkissa voisi olla oikeastaan minkä tahansa amerikkalaisen vauraan pikku kaupungin katu. Highland Park on kuitenkin Teksasissa sijaitsevan Dallasin esikaupunkialue, jolla on oma kaupunginvaltuusto, poliisilaitos ja palokunta. Se sijaitsee Dallasin keskiosassa, joka on Teksasin toiseksi suurin kaupunki, ja Highland Parkin kohtalaisen pienessä mutta suositussa kaupunginosassa asuu monia Dallasin johtavia ja varakkaimpia henkilöitä.

Eräs Higland Parkin asukkaista on Fletcher W. Ward, tunnettu liikemies, joka toimii lähellä sijaitsevassa Irvingissä sijaitsevan ARA :n ravintopalvelun automaattiosaston apulaisjohtajana. Ward, hänen viehättävä vaimonsa ja heidän neljä lastaan asuvat valkoisessa kaksikerroksisessa talossa Potomac Avenuen varrella.

Torstaiaamuna, maaliskuun 8. päivänä, 1973 Wardin talossa vallitsi tavanomainen aamukiire. Herra ja rouva Ward valmistautuivat juuri lähtemään matkalle Havajille. Heidän oli määrä lähteä klo 13.00. Wardin lapset olivat tavalliseen tapaansa lähdössä kouluun perheen apulaisen avustamina.

Perheen 14-vuotias tytär, Leslie Janice Ward, joka oli kahdeksannella luokalla koulussa, lähti talosta klo 8.35. Hänen koulunsa, Highland Park Middle School sijaitsee noin kolmen ja puolen korttelin päässä hänen kodistaan. Noin viittä minuuttia myöhemmin apulainen lähti saattamaan perheen nuorinta lasta lähellä sijaitsevaan lastentarhaan.

Apulainen ei ollut ehtinyt kovinkaan pitkälle talosta, kun hän kohotti katseensa ja näki jotakin sellaista, mikä sai hänet jähmettymään kauhistuneena paikalleen. Hän näki sievän Leslie Wardin tuijottavan häntä ohiajavasta likaisesta, harmaasta autosta.

Kauhistuttavinta kaikessa oli kuitenkin se, että Leslie oli sen näköinen kuin hän olisi itkenyt, ja autoa ajava mies, joka vaikutti erittäin epäilyttävältä tyypiltä, oli kietonut käsivartensa hänen ympärilleen aivan kuin hän olisi yrittänyt lohduttaa häntä.

Autossa oleva tyttö ei huutanut mitään, mutta hän tuijotti kiinteästi perheen apulaista auton ajaessa ohi vain parin metrin päästä tästä.

Apulainen oli niin tyrmistynyt ja järkyttynyt, ettei hän huomannut katsoa auton rekisterinumeroa. Hän kääntyi ja juoksi takaisin taloon ja kertoi herra Wardille siitä, mitä hän oli hetkeä aikaisemmin nähnyt.

Herra Ward ryntäsi välittömästi puhelimeen ja soitti Highland Parkin poliisiasemalle, ja apulainen ryntäsi takaisin ulos. Hän oli näkevinään saman auton Potomas Avenuen päässä. Hänestä näytti siltä, että auto kääntyi Fairfield Streetille, mutta hän ei pystynyt erottamaan, oliko tyttö vielä autossa vai ei.

Kun herra Ward oli soittanut poliisiasemalle, hän ryntäsi omaan autoonsa ja lähti epätoivoissaan etsimään harmaata autoa lähiympäristöstä. Kaiken aikaa hän kuitenkin toivoi, että hän näkisi tyttärensä kävelevän kaikessa rauhassa kadulla.

Mutta herra Wardin ei onnistunut löytää tytärtään eikä apulaisen kuvaamaa autoa.

Highland Parkin poliisiasemalla kirjattiin herra Wardin puhelu klo 8.47, ja muutaman minuutin sisällä kymmenkunta poliisiyksikköä lähti yleensä niin rauhalliseen kaupunginosaan.

Kahdelle poliisikonstaapelille, jotka olivat tiedotustilaisuudessa Crest Parkin hotellissa, Highland Parkin kaupunginosassa, ilmoitettiin tapahtuneesta. Tiedotustilaisuuteen osallistui poliiseja yhteensä yhdeksästä Dallasin ja lähellä sijaitsevan Tarrantin piirikunnan poliisilaitoksesta.

Pian koulutytön kidnappauksesta oli annettu tiedotus laajalle alueelle, sillä kukin tiedotustilaisuuteen osallistuva poliisi ilmoitti tapahtuneesta omaan piiriinsä, ja hetkessä koko suuri Dallas-Fort Worthin alue oli hälytystilassa.

Tällä välin Highland Parkin poliisipäällikkö Henry Gardner kiiruhti Wardien kotiin kuulustelemaan perheenjäseniä ja apulaista sekä antamaan henkilökohtaisesti ohjeita alaisilleen. Dallasin piirikunnan sheriffi Clarence Jones saapui paikalle miehineen, jotka ryhtyivät välittömästi suorittamaan etsintöjä läheisillä teillä ja kujilla, autotalleissa ja ulkorakennuksissa.

Epävirallista apuaan tarjosi myös FBI, joka virallisesti pystyy puuttumaan tällaisiin juttuihin vasta vuorokauden kuluttua tapahtuneesta. FBI :n piiritoimistossa tutkimuksia johti J. Gordon Shanklin, Dallasin osaston esimies, joka oli saanut suorastaan legendaarisen maineen selvittäessään tehokkaasti ja suotuisin tuloksin kaksi sensaatiomaista kidnappausjuttua, jotka olivat järkyttäneet Dallasin asukkaita vain paria kuukautta aikaisemmin.

Joulukuun 12. päivänä, 1972 vaalea seurapiirikaunotar, Joseph M. Dealey Jr :n vaimo ja Dallas Morning News-lehden johtokunnan puheenjohtajan miniä oli kidnapattu University Parkin hienostokaupunginosassa sijaitsevan kotinsa parkkipaikalta. Kuudenkymmenen tunnin kuluttua, jotka nuori nainen oli joutunut viettämään autiossa talossa, hänet vapautettiin vahingoittumattomana 250.000 dollarin takuusummaa vastaan. Vain muutama tunti sen jälkeen, kun lunnasrahat oli luovutettu, FBI :n miehet yllättivät kaksi veljestä laskemassa lunnasrahoja. Veljeksiä vastaan nostettiin syyte kidnappauksesta, ja tämän jutun sattuessa he olivat odottamassa oikeudenkäyntiään.

Helmikuun 20. päivänä, 1972, 12-vuotias Philip Terry, First Bank & Trustin johtokunnan puheenjohtajan poika, kidnapattiin Richardsonin koulusta.

Nuorukainen kidnapattiin sen jälkeen, kun kouluun oli soittanut mies, joka oli ilmoittanut olevansa pojan isä ja tulevansa hakemaan tätä hammaslääkäriin. Poika päästettiin vahingoittumattomana vapaaksi puolitoista tuntia sen jälkeen, kun hänen isänsä oli maksanut yli 50.000 dollarin lunnassumman. Jutusta epäiltynä pidätettiin 30-vuotias mieshenkilö, joka joutui vastaamaan rikoksesta suuren valamiehistön edessä. Myös hän oli odottamassa tuomiotaan sinä ajankohtana, kun nuori koulutyttö kidnapattiin Highland Parkissa.

Sekä kidnapattujen omaiset että poliisit antoivat FBI :lle tunnustuksen erittäin tehokkaasta ja nopeasta toiminnasta. Kidnapatut saatiin vahingoittumattomina kotiin, rahat saatiin takaisin ja rikoksentekijät pidätetyiksi poikkeuksellisen lyhyessä ajassa.

Ryhtyessään etsimään kidnapattua Leslie Wardia poliisit ja FBI :n miehet kuitenkin pelkäsivät, että olosuhteet eivät olleet samat kuin rouva Dealeyn ja Phillip Terryn tapauksissa.

— Autossa oleva tyttö ei huutanut mitään, hän vain tuijotti kiinteästi perheen apulaista auton ajaessa ohi vain parin metrin päästä tästä.

Se, mitä Wardien apulainen oli kertonut, oli ainoa johtolanka, ja sen perusteella poliisit epäilivät, että tässä tapauksessa oli kysymys jostakin muusta kuin lunnasrahojen vaatimisesta. Ensinnäkin tuntui omituiselta — jos kerran kidnappaaja oli selvillä uhrinsa henkilöllisyydestä — että hän oli ajanut sen talon ohi, jossa tyttö asui.

Autosta apulainen ei pystynyt sanomaan sen enempää kuin että se oli ollut harmaa. Autoa ohjannut mies oli hänen kuvauksensa mukaan valkoihoinen, noin 40-vuotias. — Ja hän itki, apulainen kertoi poliiseille viitaten Leslie Wardiin. — Mies taputti tyttöä olkapäälle aivan kuin yrittäen lohduttaa tätä, hän jatkoi.

Kadonnut koulutyttö oli hieman alle 160 cm pitkä, erittäin hoikka. Hänellä oli pitkät, ruskeat hiukset, jotka oli yleensä kammattu jakaukselle keskeltä päätä. Kun hän oli lähtenyt kouluun mainittuna torstaiaamuna, hänellä oli ollut yllään siniset farmarihousut ja pitkähihainen villapusero, jossa oli punaisia tähtiä valkoisella pohjalla puseron etuosassa sekä sinivalkoraitaiset hihat. Jaloissaan hänellä oli ollut hollannikkaat.

Perheenjäsenet kertoivat poliiseille, että Lesliella oli tapana mennä kouluun seuraavanlaista reittiä. Ensin hän käveli puolitoista korttelia pitkin Potomac Avenueta, kääntyi Mount Vernolille ja käveli korttelin matkan sitä pitkin, kääntyi sitten Normandylle ja siltä High School Streetille, jonka varrella Highland Park Middle School sijaitsee.

Jossakin kohdassa tätä reittiä sievä koulutyttö oli siis pakotettu nousemaan harmaaseen autoon, sillä hän ei ollut sitä tyyppiä, joka lähti vapaaehtoisesti outojen ihmisten mukaan.

KÄÄNNÄ

KUUKAUDEN RIKOS

Kidnappaajan auton arveltiin olevan Ford-merkkinen, ilmeisesti vuosimallia 1963 tai 1964.

Kun Leslie Wardin katoamisjutun tutkimukset jatkuivat, saatiin tietää, että eräs koulutyttö oli nähnyt, kun Leslie Ward oli pakotettu nousemaan harmaaseen autoon. Tyttö oli ollut menossa bussilla kouluun, ja bussi oli ajanut harmaan auton ohi, joka oli seisonut pysäköitynä kadun reunaan. Auton konepelti oli ollut ylhäällä. Kun tyttö oli katsellut ulos bussin ikkunasta, hän oli nähnyt jonkun miehen tarttuvan jalkakäytävällä kävelevään Leslie Wardiin. Mies oli painanut "likaisen, valkoisen rätin" Leslie Wardin kasvoille ja pakottanut tämän nousemaan autoon. Tyttö, joka oli todistettavasti nähnyt tapauksen, kertoi soittaneensa äidilleen heti, kun hän oli tullut kouluun. Poliisit eivät kuitenkaan vahvistaneet tätä, kun lehtimiehet tiedustelivat heiltä jutun todenperäisyyttä.

Tällä välin FBI:n miehet asensivat Wardien taloon puhelimen kuuntelulaitteen. Samoin he järjestivät Wardien taloon yhden toimiston ja toisen lähelle poliisipäällikkö Gardnerin toimistoa.

Aluksi tiedotusvälineet pitivät poliisin vaatimuksesta kidnapatun henkilöllisyyden ja osoitteen salassa. Torstaina iltapäivällä ilmestyvässä lehdessä oli vain lyhyt uutinen, jossa annettiin tytön ja auton tuntomerkit.

Koko Dallasin alueella aloitettiin voimaperäiset etsinnät harmaan Fordin löytämiseksi. Joukko etsiviä ryhtyi käymään läpi rekisteriluetteloita päästäkseen selville, ketkä omistivat mainitunlaisen auton.

Tunnit kuluivat ilman että mitään lunnasvaatimuksia olisi esitetty tai kadonneesta tytöstä olisi kuultu mitään. Etsintöjä tehostettiin, ja nyt ryhdyttiin haravoimaan myös lähistön metsiä. Torstai-iltapäivään mennessä juttua oli määrätty tutkimaan satakunta miestä.

Tällä välin kaupungin kaikilla poliisiasemilla käytiin läpi rikosluettelot, jotta olisi saatu selville kaikkien seudulla liikkuneiden sukupuolirikollisten nimet.

Torstai-iltaan mennessä Leslie Wardin vaiheista ei oltu saatu vielä mitään tietoja, ja nyt poliisipäällikkö Gardner katsoi aiheelliseksi vedota yleisöön ja paljastaa kidnapatun koulutytön nimen.

Koska Wardin perheelle ei oltu esitetty lunnasvaatimusta, etsivät alkoivat pelätä, ettei kysymyksessä sittenkään ollut tavallinen kidnappaus vaan että kysymys saattoi olla sukupuolirikoksesta.

Klo 22 torstai-iltana lopen uupunut ja pettynyt poliisipäällikkö Gardner antoi lausunnon lehtimiehille ja sanoi: — Yritän vedota tähän mieheen. Sanokaa minulle, mitä minun pitäisi tehdä, että saisin tämän tytön turvallisesti takaisin kotiin.

— Tämä juttu ei muistuta lainkaan Dealeyn juttua, poliisipäällikkö sanoi edelleen lehtimiehille. — Se oli suunniteltu viimeistä yksityiskohtaa myöten. Kidnappaajat tiesivät rouva Dealeystä kaiken tietämisen arvoisen.

Leslie Wardin tapauksesta poliisit olivat sitä mieltä, että kidnappaaja oli vain siepannut sievän nuoren tytön tietämättä kuka tämä oli tai millainen tämän perheen taloudellinen ja yhteiskunnallinen asema oli. Sen vuoksi toiveet tytön turvallisesta kotiinpaluusta alkoivat vähitellen heiketä.

Poliisipäällikkö Gardner oli sitä mieltä ettei jutun salaamisesta ollut enää mitään hyötyä. — Tällaisesta tapahtumasta ei ole syytä vaieta, hän sanoi. — On yritettävä vedota mahdollisimman moniin ihmisiin.

— On turvauduttava radioon ja lehtiin, on lähetettävä etsintäkuulutuksia joka puolelle, poliisipäällikkö jatkoi. — Miksi turvautua etsinnöissä vain neljän-, viidenkymmenen etsivän apuun, kun käytettävissä on puoli miljoonaa ihmistä?

Eräs etsintöihin osallistunut etsivä ilmaisi useimpien juttua tutkivien tunteet sanoessaan lehtimiehille: — Minusta tuntuu, ettei mies tuntenut Leslie Wardia entuudestaan, eikä hän ilmeisesti tiennyt tästä mitään. Miehellä ei ole luultavasti minkäänlaista käsitystä siitä, onko tyttö hänelle viidentoista sentin vaiko viidentoista miljoonan dollarin arvoinen.

Perjantain vastainen yö kului ilman että mitään tapahtui. Wardin pariskunta tuijotti kelloa ja odotti puhelinsoittoa ja yritti taistella kasvavaa pelkoa vastaan.

Klo 9.00 perjantaiaamuna FBI ryhtyi suorittamaan tutkimuksia virallisesti, vaikka asiamiehet olivat epävirallisesti olleet mukana tutkimuksissa jo kahdeksantoista tunnin ajan. Joukko konstaapeleita aloitti talosta taloon etenevät kuulustelut Highland Parkin hienostokaupunginosassa yrittäen saada tietoja kadonneesta koulutytöstä.

Oli kaunis keväinen aamu. Linnut lauloivat ja aurinko paisti kirkkaasti, mutta Potomac Avenuella vallitsi synkkä tunnelma. Kadun varrella sijaitsevat talot olivat suorastaan luonnottoman hiljaisia. Pihoilla ei näkynyt ihmisiä, kukaan ei kävellyt kadulla kauniista ilmasta nauttien. Wardien talon lähettyvillä oli pysäköitynä muutama poliisiauto. Perheen naapurit kaihtoivat lehtimiehiä mutta jutelivat keskenään joko puhelimitse tai katujen kulmissa.

Pelko ja huolestuneisuus oli vallannut Highland Parkin asukkaat torstai-iltapäivänä, kun lasten oli määrä tulla kouluistaan koteihinsa.

Useimmat vanhemmat kävivät hakemassa lapsensa autolla koulusta. Lapsien oli pysyttävä poissa kaduilta, joko pihoilla tai sisällä.

Eräs Wardien naapuri kuvasi Leslien eräälle lehtimiehelle "erittäin viehättäväksi tytöksi", jolla oli tapana tervehtiä ystävällisesti kaikkia naapureita.

— Minä, kuten kaikki muutkin naapurit, toivon, että kidnappaaja esittäisi pian lunnasvaatimuksensa, huolestunut naapuri sanoi. — Silloin meillä ainakin olisi täysi syy olettaa, että hän on vielä hengissä.

Saman toiveen ilmaisi perjantaina poliisipäällikkö Gardner, joka sanoi lehtimiehille: — Toivon, että kidnappaaja vaatisi puoli miljoonaa dollaria ja palauttaisi tytön sitä vastaan.

Toinen poliisi sanoi: — Minusta tuntuu, ettei tässä tapauksessa tulla vaatimaan lunnaita. Minulla on pahat aavistukset täm,n jutun suhteen.

Poliisipäällikkö Gardner oli varma siitä, että jossakin päin kaupunkia täytyi olla joku ihminen, joka tiesi jutusta jotakin, ja hän kehotti kaikkia, jotka asiasta mahdollisesti jotakin tiesivät, ottamaan yhteyttä poliisiin.

— Jossakin joku tietää varmasti jotakin, Gardner sanoi. — Jonkun on täytynyt nähdä jotakin. Jonkun on ollut pakko nähdä. Tämä on suuri kaupunki, ja täällä asuu paljon ihmisiä. Ei kukaan ihminen voi toimia salaa tällaisessa kaupungissa.

Vaikka poliisipäällikkö vetosi yleisön apuun, hän totesi lehtimiehille, että hänen oli oltava erittäin varovainen kaikessa siinä, mitä hän sanoi. — Minun on oltava varovainen... Minulla ei ole varaa vihastuttaa sitä miestä, poliisipäällikkö selitti. — Tällaisten henkilöiden suhteen on olemassa aina se vaara, että he joutuvat pakokauhun valtaan, ja silloin he saattavat olla erittäin vaarallisia.

Etsivien pyynnöstä Wardit luovuttivat Leslien valokuvan julkaistavaksi lehdissä ja televisiossa. Tässä kuvassa tytöllä oli yllään samat vaatteet, jotka hänellä oli ollut katoamisaamuna. Kuva esitti häntä hevosen kanssa. Kuvan taakse eräs Wardin lapsista oli kirjoittanut: "Sisareni Leslie."

Pian kaupunginosassa alkoi kiertää huhu, että Wardeille oli esitetty lunnasvaatimus johonkin aikaan perjantaipäivänä, mutta tätä ei vahvistettu FBI:n eikä poliisin taholta.

— Olemme suoraan sanoen kuolleessa pisteessä, eräs FBI:n asiamies sanoi avoimesti lehtimiehille. — Meillä ei ole kerrassa mitään johtolankoja, eikä mitään uutta ole tapahtunut. Mitä pitemmälle aika kuluu, sitä vähäisemmiksi käyvät toiveet siitä, että tyttö palaa turvallisesti kotiinsa.

Eräs seikka oli kuitenkin helppo panna merkille. Liikenne Potomac Avenuella oli vilkastu-

nut huomattavasti, sillä monet uteliaat halusivat nähdä Wardien talon.

Lauantaina poliisit suorittivat uudelleen etsintöjä läheisissä metsissä. Ilmeisesti oli jo varauduttu pahimpaan. Mitään uutta ei kuitenkaan ilmennyt, ei ainakaan mitään sellaista, mistä olisi kerrottu lehtimiehille.

— Suurin osa tutkijoista on sitä mieltä, että tyttö on kuollut, eräs juttua läheltä seurannut poliisi sanoi eräälle lehtimiehelle. — Mutta tietysti voimme vielä toivoa, että hänet löydetään elävänä. Pelkäämme pahinta ja toivomme parasta.

Lauantaina lehtimiehiä pyydettiin poistumaan poliisilaitokselta, ja eräs dallasilainen lehtimies esitti arvailunaan, että tämä salaperäisyys merkitsi sitä, että oli tekeillä jotakin sellaista, mitä ei vielä haluttu paljastaa.

Tämä arvaus osui oikeaan, kuten vastaiset tapahtumat tulevat osoittamaan, mutta FBI:n miehet ja poliisit eivät voineet antaa mitään tietoja, sillä juttu oli edennyt vaikeimpaan vaiheeseensa.

Lauantai-iltaan mennessä FBI:n miehillä oli nimittäin jo tietty epäilty mielessään, ja tätä oli jo jonkin aikaa pidetty silmällä kaikessa hiljaisuudessa. FBI:n asiamiehet pitivät tarkoin silmällä erästä pientä rakennusta, mutta he olivat sitä mieltä, ettei ajankohta ollut vielä sopiva ratkaisevan siirron tekemiseen.

Tutkimukset keskittyivät tähän nimenomaiseen epäiltyyn, kun huomattiin, että Leslie Wardin kidnappaajan tuntomerkit — sellaisina kuin ne oli saatu perheen apulaiselta sekä koulutytöltä, joka oli nähnyt tapauksen — sopivat erittäin hyvin erääseen entiseen rikolliseen, jota etsittiin murhasta epäiltynä!

Epäilykset heräsivät tavanomaisen etsintäkuulutuksen yhteydessä, kun Dallasin FBI:n toimistoon tuli ilmoitus 45-vuotiaasta Raymond Clarence Beckleystä, jonka uskottiin liikkuvan Dallasin alueella.

FBI:n asiamiehet toimivat nopeasti. He saivat pian tietää, että Beckley tosiaan oli kaupungissa, ja pian he saivat myös tietoja hänen puuhistaan. Sen jälkeen FBI:n miehet pitivät häntä jatkuvasti silmällä.

Beckley, joka oli syntynyt Coloradossa, oli määrätty oikeuden eteen tammikuun 9. päivänä, 1973 Houstonissa. Pidätysmääräyksen oli allekirjoittanut H. Lingo Platter, Houstonin piirisyyttäjä.

Beckleytä syytettiin siitä, että hän oli käynyt kahden miehen kimppuun palvellessaan Yhdysvaltain kauppalaivastossa. Tämä oli tapahtunut Rambam-nimisellä kauppalaivalla sen ollessa telakalla Da Nangin satamassa, Etelä-Vietnamissa. Syytteen mukaan Beckley oli iskenyt veitsellä kahta miestä, Robert Sherman Cunninghamia ja Rudolfo Ramirezia marraskuun 2. päivänä, 1972, ja Cunningham oli menehtynyt saamiinsa vammoihin marraskuun 17. päivänä samana vuonna.

Maaliskuun 11. päivänä, joka oli sunnuntai, Potomas Avenuella vallitsi pahaenteinen hiljaisuus. Leslie Ward oli ollut kadoksissa torstaiaamusta asti, eikä hänestä oltu kuultu sanaakaan katoamisaamun jälkeen. Highland Parkin hienostokaupunginosan asukkaat olivat jo tottuneet siihen, että joka puolella liikkui poliisiautoja ja FBI:n miehiä.

Uteliaiden kulkue Wardien talon ulkopuolella oli miltei taukoamaton sunnuntaipäivänä, mutta muuten kadulla oli hiljaista.

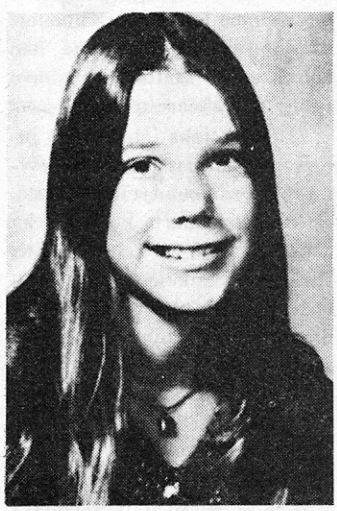

Kidnapattu koulutyttö 14-vuotias Leslie Janis Ward.

Raymond Beckley matkalla oikeudenkäyntiin. Beckleytä syytettiin kidnappauksesta, kiristyksestä ja murhasta. Beckleyn rikosrekisteri ulottui vuoteen 1949.

Noin yhden tienoissa eräs nainen vilkaisi ulos lähellä Wardien taloa olevan talonsa ikkunasta. Hän näki sinisen auton kääntyvän Wardien pihaan. Viisi miestä nousi ulos autosta. Yksi miehistä kantoi siniseen huopaan käärittyä olentoa.

— Hyvä luoja! nainen huudahti ystävättärelleen, joka oli käymässä hänen luonaan. — Pahin on tapahtunut! He kantavat häntä juuri sisään huopaan käärittynä!

Kauhistunut nainen ja muut ryntäsivät ulos taloistaan, ja pian Wardien talon ulkopuolelle oli kerääntynyt sankka ihmisjoukko. Muutama Leslie Wardin luokkatoveri oli ollut vahdissa kadun toisella puolella. He olivat toivoneet ja rukoilleet, että heidän toverinsa palaisi turvallisesti kotiin.

Yhtäkkiä tummaan pukuun pukeutunut mies, joka ilmeisesti oli FBI:n asiamies, tuli ulos talosta ja huudahti: — Minulla on teille kerrottavaa!

Mies ilmoitti, että Leslie Ward oli palannut kotiin vahingoittumattomana, ja että rikoksesta epäilty oli pidätetty. — Häntä syytetään myös murhasta, mies lisäsi ja sanoi sitten, ettei hänellä ole muuta ilmoitettavaa.

Ilmoitus siitä, että miestä syytettiin murhasta, saattoi talon ulkopuolella olevat täysin ymmälle, sillä he eivät voineet ymmärtää, miten se saattoi liittyä Dallasin kidnappaukseen. Tärkeintä kuitenkin oli se, että Leslie Ward oli palannut turvallisesti kotiin. Suunnaton ilo valtasi talon ulkopuolelle kerääntyneet ystävät ja naapurit.

Jotkut itkivät avoimesti ja toistelivat: — Luojan kiitos hän on palannut turvallisesti kotiin! Autoilla ohi ajavat kysyivät: — Onko hän kunnossa, ja talon ulkopuolelle kerääntyneet vastasivat, että kaikki on hyvin.

Useista luotettavista lähteistä lehtimiehet saivat tietää niistä tapahtumista, jotka olivat huipentuneet sievän koulutytön tur-

KÄÄNNÄ

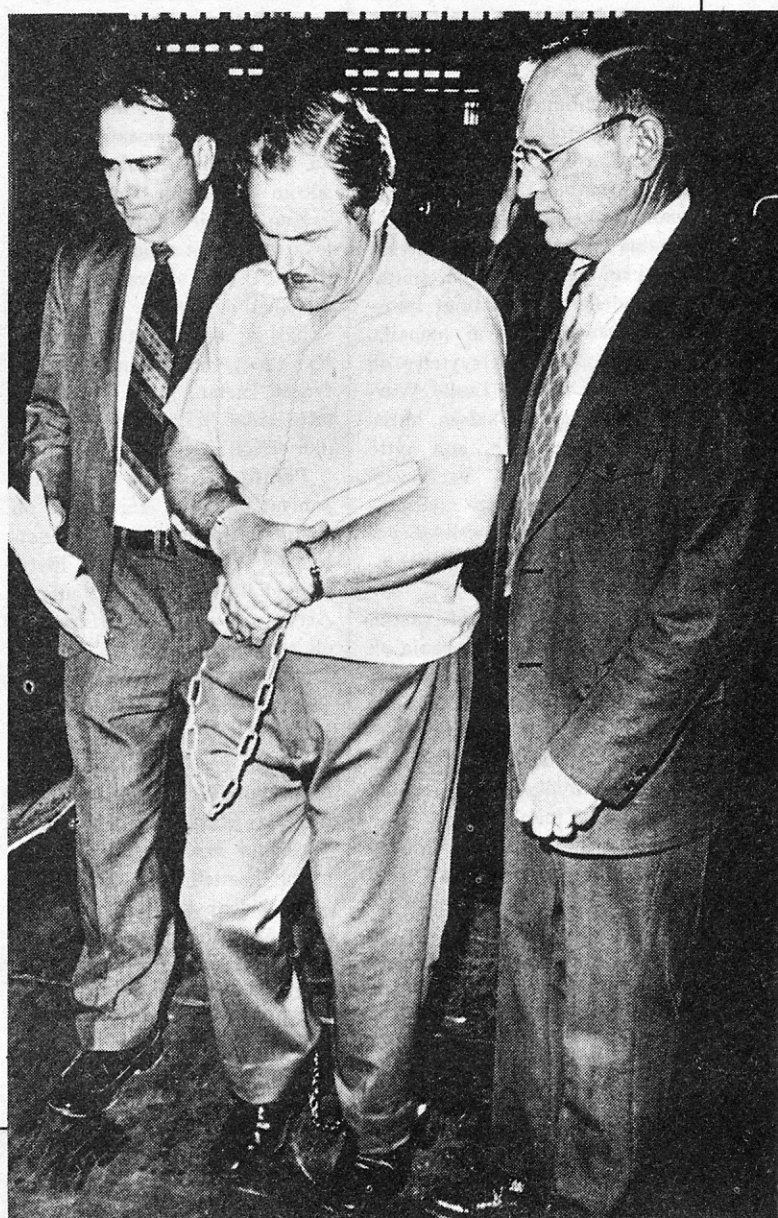

KUUKAUDEN RIKOS

valliseen kotiinpaluuseen. Tytön kotiinpaluuta edelsi kuitenkin melkoinen näytelmä, joka oli näytelty piilossa yleisön silmiltä.

FBI:n miehet olivat ryhtyneet pitämään Raymond Beckleytä tiiviisti silmällä välittömästi sen jälkeen, kun hänen oli todettu oleskelevan Dallasissa. Kerran, kun epäilty oli noussut bussiin Oak Cliffin kaupunginosassa, eräs FBI:n asiamies oli päässyt samaan bussiin. Muut asiamiehet pitivät häntä silmällä eräästä huoneistosta, joka oli vastapäätä sitä taloa, jossa epäilty asui. Talo sijaitsi kaksikerroksisen talon takana North Edgefieldin varrella.

Pian lehtimiehet saivat myös tietoonsa, että syytetty oli soittanut Wardien taloon perjantaina ja vaatinut 250.000 dollaria lunnaita Leslie Wardista. Lauantaina syytetty oli, poliisin vahvistaman tiedon mukaan, soittanut uudelleen ja vaatinut tytöstä miljoonan dollarin lunnaita.

Puhelun kuluessa syytetty oli ilmoittanut kahden Leslie Wardin omistaman valkoisen hiiren nimet todistaakseen, että tyttö tosiaan oli hänen vankinaan. Hän sanoi puhelimessa myös, että Leslie Wardin suosikkihevonen oli nimeltään Intiaaniprinsessa.

Luotettavalta taholta saatiin myös tietää, että kidnappaaja oli alkanut puhua mielettömyyksiä toisen puhelunsa aikana, ja asiamies Shanklin, joka alkoi pelätä tytön turvallisuuden puolesta, tuli siihen tulokseen, että nyt oli korkea aika toimia.

Kun FBI:n asiamies ilmoitti herra Wardille aikeistaan, tämä vastasi tiettävästi: — Tehän tätä näytelmää johdatte.

Tämän jälkeen tapahtumat etenivät nopeasti.

FBI:n miehet pidättivät Beckleyn, kun hän oli kävelemässä kadulla noin mailin päässä North Edgefieldin varrella sijaitsevasta asunnostaan. Hänet pidätettiin klo 12.41 sunnuntaina, ja hän antautui vastarintaa tekemättä. Pidätettäessä tukevarakenteisella, viiksekkäällä Beckleyllä oli yllään ruskeat housut ja kirkkaan keltainen urheilupaita. Hänellä ei ollut asetta.

Tiettävästi hän paljasti FBI:n asiamiehille, että Leslie Ward oli hänen asunnollaan North Edgefieldin varrella sijaitsevassa talossa, ja asiamiehet saattoivat pian todeta, että hän oli puhunut totta. Joukko poliiseja teki ratsian taloon vain muutamia minuutteja sen jälkeen, kun Beckley oli pidätetty.

Poliisit löysivät Leslie Wardin makuuhuoneesta. Hänellä oli suukapula suussaan, ja hänen kätensä oli sidottu vuoteen päätyyn. Tytön vapauttamisen jälkeen poliisit ilmoittivat, että hän oli vahingoittumaton mutta ilmeisen uupunut. Hänet vietiin kotiin siniseen huopaan käärittynä, ja Wardin perhelääkäri kutsuttiin katsomaan häntä.

Kun poliisit tutkivat talon, he löysivät puisen ruumisarkun, joka oli juuri sopivan kokoinen kidnapatulle tytölle.

FBI:n asiamiehet ja poliisit löysivät asunnosta myös repeytyneen kartan, johon oli kirjoitettu sanat "Highland Park Junior High School."

Poliisit ja FBI:n asiamiehet panivat merkille, että asunto oli siisti, keittiö suorastaan luonnottoman siisti. Keittiöstä löytyi sämpylöitä, keksejä ja jauhoja. Astiat oli pesty, ja tiskipöytä oli tyhjä.

Poliisit löysivät harmaan, vuosimallia 1964 olevan Ford Galaxien, joka vastasi sekä Wardin apulaisen että tapahtuman nähneen koulutytön kuvausta, lukittuna ja pysäköitynä 10. Läntisen kadun varrelta, vain puolentoista korttelin päästä talosta, jossa kidnapattu tyttö oli vangittuna. Auto kuljetettiin Dallasin poliisipiiriin perusteellisia tutkimuksia varten.

Poliisit etsivät käsiinsä henkilön, joka oli vuokrannut asunnon Beckleylle, ja tämä kertoi, että Beckley oli vuokrannut häneltä asunnon helmikuun 14. päivänä, 1973, lehti-ilmoituksen perusteella. Mies oli ilmoittanut nimekseen Jack Jernigan. Epäilty oli allekirjoittanut vuoden vuokrasopimuksen ja maksanut ensimmäisen kuukauden vuokran, 85 dollaria, sekä takuuvuokraa 50 dollaria. Vuokraisäntä kertoi, että uusi vuokralainen oli sanonut jääneensä eläkkeelle Yhdysvaltain merivoimista vain jokin aika sitten.

— Minusta hän vaikutti mielyttävältä mieheltä, vuokraisäntä sanoi.

Naapurit olivat nähneet uuden vuokralaisen vain pari kertaa, eikä heillä ollut aavistustakaan siitä, että tämä säilytti asunnossaan nuorta tyttöä. Sen he saivat tietää vasta sunnuntaina, jolloin taloon tehtiin ratsia.

Asiamies Shanklin järjesti lehdistölle tiedotustilaisuuden noin tunti sen jälkeen, kun kidnapattu koulutyttö oli palannut turvallisesti kotiin. Hän totesi tiedotustilaisuudessa, että tytön pelastuminen ja Beckleyn pidättäminen olivat erittäin sitkeiden tutkimusten tulos.

Shanklin sanoi: — Siitä, että juttu päättyi näin onnekkaasti, saamme kiittää poliisin ja FBI:n saumatonta yhteistyötä... En voi kertoa sen enempää siitä, miten olemme toimineet. Kiitämme kaikki Jumalaa siitä, että hän auttoi meitä saattamaan tämän jutun onnekkaaseen päätökseen.

Shanklin, joka johti tämän jutun tutkimuksia, jossa oli kysymys nuoren koulutytön hengestä, sai osakseen suurta kiitosta sekä alaistensa että poliisien taholta. Ilmeisesti kaikkien Shanklinin kanssa työskennelleiden tunteet ilmaisi FBI:n vanha tekijä, joka sanoi lehtimiehille:

— Olen työskennellyt monien kanssa, mutta ketään ei voi verrata herra Shanklinin.

Myöhemmin Leslien isä kiitti FBI:n ja poliisien työskentelyä lehtimiehille antamassaan haastattelussa.

— Kaikilla oli yhteinen päämäärä — saada tyttäreni hengissä takaisin, hän sanoi. Hän sanoi myös, että hänen tyttärensä oli itkenyt ilosta, kun hänet oli tuotu kotiin.

— Leslien äiti sanoi, että kun side otettiin tytön silmiltä, tämä katseli ympärilleen sen näköisenä kuin hän olisi pelännyt, ettei hän tulisi enää koskaan näkemään kotiaan, tytön isä kertoi hiljaisella äänellä.

Maanantaina, maaliskuun 12. päivänä, 1973 Dallasin piirikunnan suuri valamiehistö otti asian käsiteltäväkseen. Jack Duffy Jernigania, jonka nimen syytetty oli ilmoittanut pidätettäessä, syytettiin sekä kidnappauksesta että kiristyksestä. Takuusummaksi määrättiin 250.000 dollaria.

Rauhantuomari Pat Mulloy syytti häntä murhasta, ja määräsi takuusummaksi 100.000 dollaria.

Perustuslain mukaan syytetty katsotaan syyttömäksi niihin rikoksiin, joiden vuoksi hänet on pidätetty, siihen saakka kunnes valamiehistö on asianmukaisessa järjestyksessä todistanut hänen syyllisyytensä.

The Dallas-Times Herald kertoi, että Beckleyn rikosrekisteri ulottuu aina vuoteen 1949, jolloin hänet pidätettiin Salemissa, Massachusettsissa aseen luvattomasta hallussapidosta, aseellisesta ryöstöstä, murtovarkaudesta ja autovarkaudesta. Hän oli kärsinyt rangaistuksen Oregonin ja Floridan valtionvankiloissa. Hän oli päässyt vapaaksi 1957, ja hänen rikosrekisterinsä oli ollut sen jälkeen puhdas aina Vietnamin tapahtumaan asti.

FBI:n asiamiehet ja poliisit saivat loputonta kiitosta osakseen kaikissa Dallasin seudulla ilmestyvissä lehdissä.

Dallas Morning Newsin pääkirjoituksessa sanottiin muun muassa:

"Se nopeus, perusteellisuus ja varovaisuus, jolla FBI asiamies Shanklinin johdolla työskenteli kaikissa näissä tapauksissa, on suorastaan mallikelpoista. Heidän onnistui rauhoittaa kidnapattujen omaiset ja tunnistaa ja vangita rikolliset ennätysajassa."

"FBI ei työskennellyt yksin. Mikään yhteisö ei pysty siihen. Dallasin poliisivoimat ja sheriffi miehineen tekivät myös kaiken voitavansa yhteistyössä FBI:n kanssa."

"Se tuntuu ihmeeltä, mutta tässä ei ole kysymys muusta kuin valtavasta ammattitaidosta. Määrätietoisesta, älykkäästä ja antaumuksellisesta toiminnasta. Herra Ward on ehkä kuvannut meidän kaikkien tunteita sanoessaan, että FBI:n ja poliisin toiminta on ollut suorastaan fantastista." ■

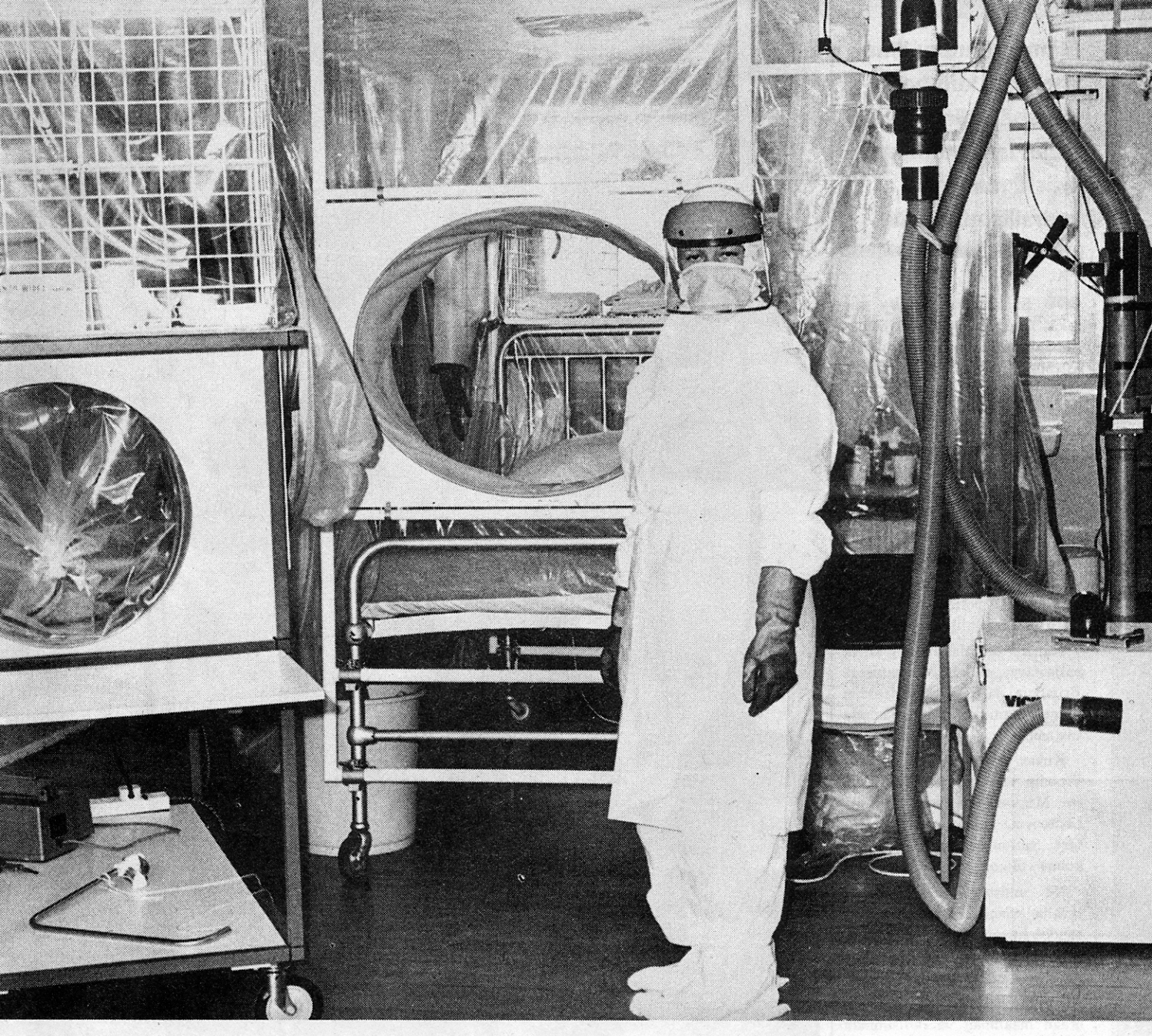

BRITANNIAN VAARALLISIN sairaalavuode

KÄÄNNÄ

Elämä muuttuu ilmakuplaksi, kun henkilön epäillään sairastavan lassakuumetta, erästä maailman vaarallisinta tautia.

●●● **Sairaudesta epäilty** saa sekä ruokansa että juomansa samantapaisin menetelmin kuin astronautit, eivät edes lääkärit ja hoitajat saa koskettaa potilastaan.

Nämä kuvat ovat ensimmäiset, jotka koskaan on otettu Coppett's Woodin sairaalasta, jossa lassakuumetta sairastavat elävät muovimaailmassa, kertakäyttöunivormuja käyttävien hoitajien hoidettavina. Mutta vieläpä tässä "valkoisessa yksinäisyydessä" potilas voi valmistaa itselleen kupillisen teetä.

Nämä ainutlaatuiset kuvat paljastavat, millaista asevarastoa Britannia käyttää taistelussaan hengenvaarallista lassakuumetta vastaan.

Kuvat on otettu Coppett's Woodin sairaalassa, joka sijaitsee Muswell Hillissä, Pohjois-Lontoossa, missä insinööri Robert Sutton joutui viettämään kolme viikkoa.

Ne muistuttavat hyytävällä tavalla science fiction -kirjallisuuden kuvauksia, mutta kaikesta huolimatta ne ovat omiaan herättämään toivoa.

Yleisesti uskotaan, että tämän erään maailman vaarallisimman taudin leviäminen voidaan estää tekniikan kehittymisen ja ankaraa kuria noudattavan hoitohenkilökunnan ansiosta. Lääkärit ja hoitajat käyvät nimittäin suihkussa ja vaihtavat vaatteita joka kerta, kun he tulevat ulos sairashuoneesta.

Sairaudesta epäillyn kosketus muuhun maailmaan katkeaa sillä hetkellä, kun hän saapuu ambulanssissa sairaalaan. Ambulanssin miehistö taas on sen näköistä kuin se olisi astunut suoraan alas valkokankaalta.

Ennen kuin ambulanssimiehet lähtevät noutamaan potilasta, he käyvät vaihtamassa sairaalassa ylleen kertakäyttöiset asut, naamarit, päähineet ja saappaat. Vieläpä alusvaatteet ovat kertakäyttövaatteita.

Hoiturin epätavallista arkea. Muovisuojukset päälle ja töihin.

He ajavat ambulanssin suoraan kaksoisovien eteen ja kantavat potilaan vielä toisten kaksoisovien kautta eristyshuoneeseen.

Sen jälkeen he steriloivat ambulanssin seuraavaa kuljetusta varten ennen kuin he polttavat vaatteensa suuressa polttouunissa ja käyvät suihkussa.

Varotoimenpiteet tässä 107 vuodetta käsittävässä sairaalassa ovat erittäin ankarat. Kukaan ei pääse lähtemään ulos samaa kautta kuin hän on tullut sisään. Kukaan ei pääse lähtemään sairaalasta ennen kuin hän on käynyt suihkussa ja vaihtanut koko vaatekerran.

Parhaillaan on rakenteilla eristyslaite, johon potilas pannaan heti, kun ambulanssi tulee häntä hakemaan ja jossa hänet kuljetetaan sairaalaan.

Tällä hetkellä potilaat, joiden epäillään sairastavan lassakuumetta, pannaan heti sairaalaan tulon jälkeen Trexlarin telttaan, joka on saanut nimensä keksijänsä, professori Trexlarin mukaan.

Teltan valkoisessa yksinäisyydessä potilas eristetään niin täydellisesti yhteydestä muuhun maailmaan, että telttaan on rakennettu eräänlainen telakointiasema.

Pienempi eristysteltta ikään kuin telakoituu suurempaan eristysteltaan. Muovipussiin pakattu ruoka pannaan pyöreästä aukosta pienempään telttaan, ja sa-

manaikaisesti sisempää aukkoa peittää muovisuojus. Vasta kun ulompi aukko on peitetty, ruoka voidaan ottaa suurempaan eristystelttaan.

Hoitajat ja lääkärit käyttävät potilasta hoitaessaan teltan seinään kiinnitettyjä käsineitä.

Mikäli potilas on jokseenkin hyväkuntoinen, pienempään eristystelttaan voidaan tuoda sähköpannu, niin että hän voi keittää itselleen teetä.

Eristysteltassa on aina alipaine, niin että ilma vuodon sattuessa imeytyy ympäröivästä huoneesta, missä paine on korkeampi, telttaan. Ilma ei siis pääse koskaan karkaamaan ympäristöön eristysteltasta.

Teltan ilma kulkee ulos teltasta katossa olevasta aukosta. Se suodatetaan ja sen annetaan kulkea veden läpi, jonka jälkeen se lasketaan ulos sairaalan yläpuolelle. Mikäli jokin bakteeri on selvinnyt hengissä suodattamisen ja vesikäsittelyn jälkeen, se on jo siinä määrin heikentynyt, ettei se ole enää vaarallinen.

Lassakuumeesta epäilty potilas, jolla on sairaalaan tullessaan normaali lämpö ja jonka lämpö ei nouse, joutuu yleensä viettämään tässä täydellisessä eristyksessä kaksi vuorokautta. Sen jälkeen hänet siirretään toiseen tarkasti vartioituun huoneeseen, missä hänelle tehdään kokeita vielä seitsemän vuorokauden ajan.

Ne, joilla on kuumetta, joutuvat viettämään täydellisessä eristyksessä seitsemän vuorokautta ja kauemminkin, mikäli kuume ei ala laskea.

Aluksi huone, johon potilas siirretään täydellisestä eristyksestä, tuntuu suoranaiselta yllellisyydeltä eristysteltassa vietetyn vankeuden jälkeen.

Tässä huoneessa potilaalla on käytössään radio, televisio ja puhelin, mutta edelleenkin hän on vanki huoneessa, josta avautuu yksi ainoa ikkuna ulkomaailmaan.

Huoneessa vallitseva alipaine takaa sen, että ilma virtaa aina ympäristöstä huoneeseen eikä päinvastoin. Kun hoitaja astuu sairashuoneeseen, hänellä on suoja-asu, joka peittää hänet kiireestä kantapäähän, eikä potilas voi nähdä hänen kasvojaan. Mikäli potilas tapaa hoitajansa myöhemmin, hän voi tunnistaa tämän pelkästään silmien värin perusteella.

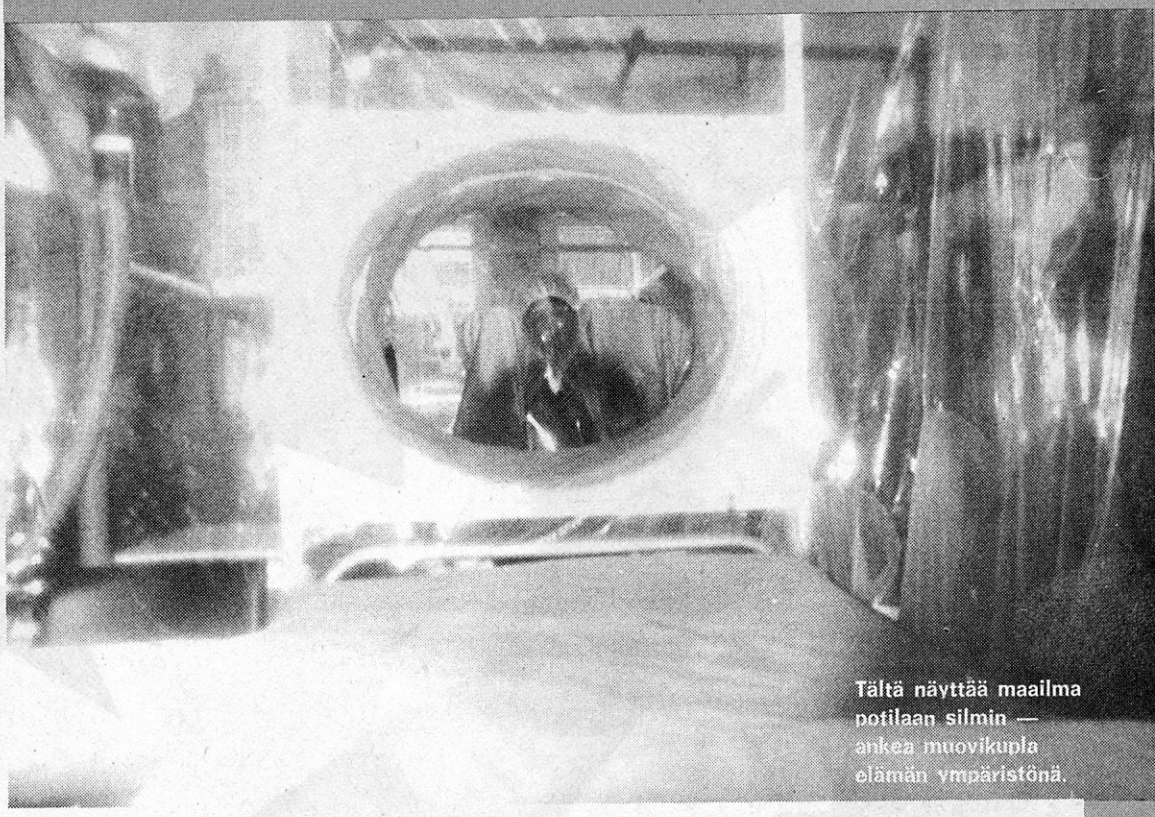

Tältä näyttää maailma potilaan silmin — ankea muovikupla elämän ympäristönä.

Tässä paikassa Robert Sutton, joka oli viimeisimmän epidemian ainoa sairaudesta epäilty Britanniassa, joutui viettämään kolme viikkoa, ja hänestä otettiin koe toisensa jälkeen. Kaikkien kokeiden tulokset olivat kuitenkin negatiiviset.

Lassakuume on saanut nimensä sen Nigeriassa sijaitsevan alueen mukaan, missä sairaus ensimmäisen kerran todettiin vuonna 1969. Herra Sutton, jonka arveltiin olevan neljäs eurooppalainen, joka on selvinnyt hengissä tästä taudista, palasi Nigeriasta, kun oli todettu, että hän oli sairastunut lassakuumeeseen.

Myös Liberiassa. Sierra Leonessa ja Marokossa on esiintynyt epidemioita.

Tämä tauti tarttuu ihmisestä toiseen tartunnan saaneen "Mastomys Natalensis"-rotan virtsan saastuttaman ruoan, pölyn ja ilman välityksellä. Ihmisessä sairaus voidaan todeta verestä, nielun eritteistä, virtsasta tai ulosteista. Tartunta, joka tapahtuu suoraan henkilöstä toiseen, ei ole niin vaarallinen, ja vain harvoin tällaisen tartunnan saanut menehtyy sairauteen.

Vieläpä tämän tartuntatavan kurissapitäminen aiheuttaa lääkäreille melkoisen määrän ongelmia.

Itämisaika — ennen kuin alkuasteen ensimmäiset epämääräiset oireet alkavat näkyä ja ennen kuin tartunnan saanut voi tartuttaa sairauden edelleen muihin — vaihtelee kolmesta kahteenkymmeneenyhteen päivään, joskin tavallisin itämisaika on seitsemästä kymmeneen päivään.

Tätä tautia vastaan ei ole vielä keksitty rokotetta.

Ihmiset voivat saada lassakuumeen niin lievässä muodossa, etteivät he edes tiedä sairastaneensa sitä. Tämä ei kuitenkaan estä sitä, etteivätkö he voisi tartuttaa tautia edelleen.

Tähän tautiin eivät tehoa antibiootit eivätkä muut nykyaikaiset lääkkeet. Potilaalle voi olla sairauden myöhäisemmässä vaiheessa apua seerumista, joka on valmistettu kuumeesta toipuneen verestä . . . mikäli lääkärin onnistuu löytää tällainen henkilö. Muuten tautia hoidetaan samalla tavalla kuin kuumesairauksia on hoidettu jo kauan aikaa.

Lassakuumetta on erittäin vaikea todeta, ellei lääkäri tiedä, että potilas on oleskellut Nigeriassa tai ollut tekemisissä siellä oleskelleen henkilön kanssa. Alkuoireet ovat nimittäin samanlaiset kuin useissa muissa sairauksissa, tavallinen influenssa mukaan luettuna.

Seuraavaakaan vaihetta ei ole sen helpompi tunnistaa, sillä lassakuume hämää monia lääkäreitä muistuttamalla monia muita sairauksia.

Vasta kolmannessa vaiheessa — jonka alkamiseen ehtii kulua runsaasti aikaa — alkavat sairaudelle tyypilliset oireet tulla esiin. Potilas, jonka kuume nousee korkeaksi, tuntee olonsa todella kurjaksi ja surkeaksi.

Neljännessä asteessa vakavan tartunnan saaneella potilaalla on erittäin korkea kuume, verenmyrkytys, ihonalaisia verenpurkaumia, šhokki, mahdollisesti hermostollisia häiriöitä.

Henkiinjäämisen mahdollisuudet ovat fifty-fifty.

Suurin vaara piilee siinä, että brittiläinen rotta voisi saada lassakuumetartunnan. Vielä ei kuitenkaan olla varmoja siitä, onko tämä mahdollista vai ei.

Tähän mennessä hoitotulokset ovat olleet hyviä. Moni sairaalassa ollut on päässyt sieltä pois puhtain paperein.

Pelon ohella pahinta sairaalassaolossa on ollut ikävystyminen steriilissä valkoisessa maailmassa. ■

3/HLeLv 24:n päällikkö, kaksinkertainen Mannerheim-ristin ritari, kapteeni Hans Wind. (SA-kuva)

Lentäjä-ässä toi koneen alas vaikka KRANAATIN SIRPALEET REPIVÄT MIESTÄ PALASIKSI

BÖRJE SJÖGREN

Tampereella asustaa hiljainen ja vaatimaton mies, jonka nimi on Hans Henrik W i n d. Sotien aikana hänen rauhallisuutensa purkautui tehokkaaksi taisteluhengeksi ja -voimaksi hänen kieppuessaan Karjalan taivaalla hävittäjäkoneessaan vihollista tulittaen. Hasse Windin saavutukset yltivät kahteen otteeseen Mannerheim-ristiin, mutta myös haavoittumiseen ja invaliditeettiin. Entä mitä tänä päivänä kuuluu Hasse Windille?

KÄÄNNÄ

Kranaatin sirpaleet olivat repineet Windin selkää, päätä ja käsiä. Itse hän ei muista lainkaan sitä, miten hän oli tuonut koneensa Lappeenrantaan, tukikohtaansa.

Nykyinen majuri Hans Wind asustaa Tampereella.

KRANAATIN SIRPALEET REPIVÄT MIESTÄ PALASIKSI

●●● **Aina Tampereella** käydessäni muistan soitella kaverilleni ja ystävälleni Windin Hasselle, jolloin ajankohdasta riippuen joko vaihdamme kuulumiset puhelimitse tai tapaamme nokikkain. Tällä kertaa istuimme vastakkain jutustelemassa — sitähän voisimme tehdä yhtämittaa vaikka vuorokausitolkulla, sillä lentäjillä on aina lentämisestä puhuttavaa. Entisestä ja nykyisestä.

Jaa, että mitä nyt kuuluu, lausahtaa Hasse mietteliäästi uteluuni.

— Voisin sanoa, että tällä erää pelkkää hyvää, sillä elän päivän kerrallaan. Terveydentila on vaihdellut siedettävyyden rajoissa. Ainoastaan sotavammojen kohdalla on havaittavissa ns. progressiivistä kiirettä totaaliseen lopputulokseen päin. Tätäkin pidän pelkästään positiivisena ilmiönä. Muistuvathan säännöllisesti mieleen ne kovat, usein tosin miellyttävätkin päivät jatkosodan aikana. Ne muistot pitävät mielen nöyränä ja antavat mahdollisuuden ottaa vastaan tämän päivän vastoinkäymiset terveesti ja elämänmyönteisesti, sillä olivathan asiat »siellä jossakin» satakin kertaa pahemmat kuin nyt, ja selvittiinhän niistäkin.

Kolme viholliskonetta alas ja itse myös

Nämä Hassen puheet sotavammoista johtavat ajatukset siihen päivään, jolloin hän haavoittui varsin vakavasti, ja jonka seurauksena vielä tänäkin päivänä on kranaatinsirpaleita hänen kehossaan. Hasse taisteli kovaa ylivoimaa vastaan ilmassa, mutta sai viimein itsekin takkiinsa pahoin seurauksin.

Vihollisen kesähyökkäys vuonna 1944 pani joukkomme ahtaalle sekä maassa että ilmassa. Kesäkuun 29. päivänä Päämaja antoi taistelukäskyn, joka sisälsi tehtävän tiedustella Leningradista päin tulevan materiaalin määrä ja laatu. Laivueenkomentaja antoi käskyn tiedustelulennosta. Matkaan lähtivät Hasse Wind ja Nils Katajainen. Viipurin eteläpuolelle päästyään nämä kaksi saivat kimppuunsa toista sataa viholliskonetta. Arvata saattaa, minkälaisessa liemessä kaverukset olivat. Ei auttanut muu kuin päästä irti tappelemalla.

Kolme konetta Hasse ehti pudottaa ennen kuin itse sai 30 mm:n kranaatin ohjaa-

moonsa. Se lävisti selkäpanssarin ja hajoitti Messerschmittin kojetaulun, jonka seurauksena kaasuvipu juuttui kiinni. Kranaatinsirpaleet olivat repineet Windin selkää, päätä ja käsiä. Itse hän ei muista lainkaan sitä, miten hän oli tuonut koneensa Lappeenrantaan, tukikohtaansa.

Koska Hasse ei muista mitään, on kaiken täytynyt tapahtui vaistonvaraisesti. Pelit eivät toimineet, kaasuvipua ei voinut liikutella, laskusiivekkeet eivät tulleet ulos jne. Kun vielä lisäksi kentän laidassa oli voimajohto, on pakkolaskun onnistumista pidettävä ihmeenä. Siitä alkoi Hassen sairaalakierros.

Sota-aikana esimerkkinä nuorille — samoin tänään

— Ei nykypäivän suomalaisella ole minkäänlaista syytä purnaukseen eikä päivittäisen elämisen mustamaalaamiseen. Jokapäiväinen leipä tykötarpeineen on täällä höllemmässä kuin monessa muussa maassa koko pallollamme, Hasse filosofoi.

— Tämä olotila ja kansallinen vapautemme on taistellen hankittu ja siksi kunnioittaakin entinen vastustajamme vuosisatojen saatossa itsesäilytystaistoissaan karaistunutta ja kehittynyttä kansaamme. Kunhan nykypolvikin saataisiin tajuamaan vapautemme hinta ja antaisi viime sotien veteraaneille vielä parikymmentä vuotta aikaa mielenrauhansa säilyttäen ja tekemäänsä oikeutukseen vakaasti uskoen poistua tästä elämästä huulillaan sanat: »Kiitos Isänmaa».

Hans Henrik Wind on syntynyt Tammisaaressa 30. 7. 19, ja siellä hän myös kävi koulunsa. Tammisaaressa ei ollut edes lentokenttää, mutta jostain se ilmailuinnostus aikoinaan kuitenkin tuli. Hasse otti osaa kaikenlaisiin nuorison senaikaisiin rientoihin ja anoi myös Suomen Ilmapuolustusliiton ohjaajakursseille, jonne pääsikin. Siellä hän lensi 30 tuntia 35 minuuttia, mikä sodan syttyessä oli edellytyksenä ilmavoimiin siirtymiselle.

Hasse pääsi koulutuksen jälkeen rintamalaivueeseen ja sai viimein ajokikseen silloin parhaana pidetyn hävittäjäkoneemme, Brewsterin. Jatkosodan aikana Hasse tekikin ihmehommia ylivoimaista vihollista vastaan taistellessaan, eikä se jäänyt esimiehiltä huomaamatta. Ylipäällikkö, marsalkka Mannerheim nimitti Hans Henrik Windin 31. 7. 43 Vapaudenristin 2. lk:n Mannerheimristin ritariksi hävittäjälentueen ansiokkaasta johtamisesta, ilmataistelussa osoitetun rohkeuden ja taidon perusteella sekä hänen saavuttamiensa 26 ilmavoiton ansiosta.

Hassen voittotili osoitti tosin nimittämishetkellä jo 71 alasammuttua viholliskonetta. Ritariksi nimittämisen aikoihin oli kova paine, jossa Hassen ilmavoittojen määrää on pidettävä meidän oloissamme loistavana sotilaallisena saavutuksena ja, mikä oli erinomaisen kannustavana tekijänä nuoremmalle hävittäjälentäjäpolvelle.

— Oletko koskaan tullut ajatelleeksi, minkä etuoikeuden luonto on antanut maallemme vuodenaikavaihtelussa? Aina puolen vuoden jälkeen meillä on mitä ihanin kesä. Ei luulisi suomalaisilla olevan syytä noina kuukausina hankkiutua etelän auringonpaahtorannoille. Suomen kesääitä, sinistä taivasta ja kaikesta huolimatta vieläkin puhtaita vesiä ei mikään maailmassa voita. Eikö hän liene viisainta suunnistaa talvella etelään ja nauttia kesästä kotoisissa maisemissa. Näin säästyisi valuuttaa ja kehomme saisi tuiki terveellisen vitamiiniruiskeensa, jatkaa Hasse filosofointiaan kuin Havukka-ahon ajattelija.

— Taas puolen vuoden päästä meillä on Pohjolan paukkuva, lumivalkoinen talvi, joka suo mahdollisuuden ja jopa välttämättömyyden aivan toisenlaiseen elämänmuotoon kuin kesällä. Vanha sananlasku sanoo, että vaihtelu virkistää. Mistä sen paremmin löytää kuin tulipalopakkasessa ja ikihanassa kesässä? Tällaisia etuoikeuksia ei ole etelän mailla.

— Tästäkin asiasta saamme olla kiitollisia, sillä juuri tämä elämänmuoto on karaissut meitä sekä fyysisesti että psyykkisesti kestämään ankarimmatkin tuiverrukset. Tämä on historiallinen tosiasia.

Tällä vuodatuksellaan Hasse haluaa sanoa, että tätä maata on kannattanut ja kannattaa vastaisuudessakin puolustaa. Se on meidän, mutta meidän on oivallettava sen hyvät arvot.

Maamme sisäpolitiikka on mätä

— Nyt tietysti ihmettelet, mistä tällainen positiivinen käsitys maastamme ja oloistamme johtuu aikana, jolloin kaikki massamediat kurkku suora-na toitottavat Suomen lamaa ja alennustilaa. Tähän on lyhyt ja ytimekäs vastaus: Suomi on hyvä maa ja sen kansa tervettä. Se, että sisäpolitiikkaa johdetaan huonosti ja alapuolella kaiken arvostelun, on taasen kokonaan eri asia. Syy tähän on yksiselitteinen. Jokainen puolue, niin kommunistit kuin kokoomuskin sekä näiden väliin jäävät, on sellaisten puoluejohtojen alla, joiden päämiesten on annettu liian kauan istua samalla pallilla. Jokaisella on johtotähtenään henkilökohtainen hyöty ja puoluelaivan luotsaaminen satamaan edes jollakin lailla. Koko maan kannalta tärkein, valtiolaivan luotsaaminen kansallisten ja kansainvälisten talouskarikoiden välitse epäonnistuu ja päättyy haaksirikkoon.

Hassella on tähän omat lääkkeensä.

— Valtioneuvostoon ei saisi määrätä alle 40-vuotiasta ministeriä. Ei mikään pohjakoulutus anna tarvittavaa ammattitaitoa niin vaativaan tehtävään ilman vähintäin 15 vuoden kokemuksen hankkimista politiikan monivivahteisella tiellä. Nyt meillä saatta istua ministerin pallilla usein alle 30-vuotiaita, juuri koulunsa päättäneitä politiikonplanttuja. Tulokset ovat nähtävissä ja ne kavahduttavat.

— Viimeisin kansan tietoon tullut esimerkki on se, että työntekijöitä aijotaan työllistämisen varjolla panna ennenaikaiselle eläkkeelle. Nuori polvi konkareiden tilalle. Tällainen menettely johtaisi eittämättä piankin totaaliseen eläkeikärajan alentamiseen kautta linjan, sillä pitemmän päälle ei ole näkyvissä seikkaa, joka puhuisi tilanteen muutoksen puolesta eritoten koulutetun kansanaineksen kohdalla.

— Miten joku voi luulla, että Suomella olisi vielä tähänkin varaa puhumattakaan siitä, ettei esimerkiksi teollisuudella ole varaa menettää parasta ammattimiesainestaan. Vai sanooko joku, että terve 60-vuotias on yli-ikäinen? Siihen ei uskaltane yksikään poliitikko varsinkaan näin pre-

JATKUU SIVULLA 36

SELVISIN HENGISSÄ FLORIDAN VERISEN SUON KAUHUISTA

Loukkaantuneen miehen kolmiviikkoinen taistelu elämästä

— Paras ystävä makasi kuolleena vieressä, kun Robbie polvi murtuneena vannoi ettei suo lannistaisi häntä.

Teksti:
Wilson Sloane Jim Robbien kertomuksen mukaan.

●●● **Käärme iski!** Bob Finucane huusi yllätyksestä ja heittäytyi taaksepäin kevyessä kanootissa. Kanootti meni nurin nakaten Jim Robbien syvään veteen. Hän tuli pintaan pärskien ja silmiään räpytellen. Hän näki Bob Finucanen ponnistelevan hitaasti kohti saarta, tai paremminkin mättäikköä, joksi niitä täällä Floridan Evergladesissa kutsuttiin. Hän tempaisi puna-kelta-musta-raitaisen käärmeen ranteestaan ja hakkasi sen päätä vasten puun juurakkoa, jota hän oli yrittänyt tavoittaa käärmeen iskiessä.

Vaikka Jim Robbie oli kotoisin Arizonasta, hän tunnisti sonoralaisen kalkkarokäärmeen floridalaisen sukulaisen ja kiirehti ystävänsä avuksi. Tai ainakin yritti. Hänen jalkansa oli jäänyt vinosti puristuksiin vedenalaisiin oksiin, ja hänen yrittäessään heittäytyä eteenpäin tuska riipaisi hänen polveaan, vihlova tuska joka aiheutui nivelsiteiden ja rustojen repeytymisestä. Vedenkin lävitse hän saattoi kuulla murtuvasta polvesta lähtevän natisevan äänen.

Hän työnsi oikean jalan taakseen, ja veden varassa pysytellen hän ryhtyi irroittamaan oudosti taipunutta vasenta jalkaa. Hän veti sen käsin irti oksanhaarukasta, räpiköi mättäikön luo ja kiipesi sille. Hän katkaisi puukolla käärmeen pään ja nakkasi sen veteen.

Bob Finucane istui puuhun nojaten, hikoili, läähätti ja painoi oikean käden peukalollaan turvonnutta vasenta rannetta. Hänen oli vaikea puhua.

— Ensiapulaukku. Hae ensiapulaukku.

Jim Robbie ryömi takaisin veteen. Valkoinen laatikko oli uppoamaisillaan. Hän sieppasi sen kainaloonsa, nousi seisomaan, ja tuska repi jälleen polvea. Kivusta irvistäen hän taivutti polvensa suoraksi ja ontui varpaillaan Finucanen luo. Hän tarttui molemmin käsin ranteeseen, väänsi käsivarren suoraksi ja ryhtyi tutkimaan puremaa.

— Se on suonessa, hän sanoi.

Finucane nyökkäsi. — Leikkaa se auki.

Molemmat miehet tiesivät, että oli kysymys sekunneista.

KÄÄNNÄ

SELVISIN HENGISSÄ

Jim kaatoi haavaan jodia, samoin puukkonsa kärjelle, ja teki kaksi viiltoa torahampaiden jälkiin. Sitten hän teki pieniä viiltoja turpoaman ympärille. Veri virtasi sakeana, koska purema oli sattunut suoneen. Jim otti ranteen suuhunsa ja alkoi imeä ja sylkeä, imeä ja sylkeä.

Kumpikaan heistä ei puhunut pureman vaarallisuudesta. Sillä molemmat tiesivät. Korallikäärme kuuluu kobrien heimoon, ja sen purema on kobraakin tappavampi. Se tarttuu kiinni pienillä hampaillaan erittäen jatkuvasti lisää myrkkyä, joka vaikuttaa hermostoon. Myrkky tuhoaa hermosoluja ja lamauttaa lopulta hermokeskukset jotka säätelevät sellaisia elintärkeitä toimintoja kuten sydämenlyöntejä ja hengitystä.

Kun turvotus oli laskenut, Jim sitoi kumilenkin käsivarren ympärille ja ryömi tutkimaan päätöntä käärmettä.

Finucane avasi silmänsä. Hän oli alkanut hikoilla voimakkaasti. — Ei sinun kannata katsoa. Korallikäärme se oli. Tunnen miten myrkky tehoaa.

Hän käänsi äkisti päätään ja oksensi. Pahimman kohtauksen mentyä ohi Jim sanoi: — Mitä voin tehdä? Onko meillä seerumia?

— Ei. Hanki apua, Finucane kuiskasi.

Jim ontui kummallisella tyylillään mättäikön reunaan. Kanootti oli häipynyt, samoin ruoka ja vesi. Se ei tehnyt häneen mitään vaikutusta. Hän hyväksyi sen tosiasian, että kanootin mentyä he eivät voineet jatkaa matkaa. Tai hankkia apua. Märkä huopa oli takertunut vedestä nousevaan oksaan. Hän heitti sen rantaan ja katseli löytyisikö muuta. Ei löytynyt. Jim sai olla onnellinen löydettyään edes huovan. Epämääräisesti hän tunsi saavuttaneensa jotain tärkeää.

Hän ontui takaisin, tarttui Finucanen ranteeseen aikoen imeä siitä lisää myrkkyä.

— Älä, Finucane sanoi silmiään avaamatta. — Myöhäistä. Hautaa minut. Älä jätä minua hyönteisille.

Hänen oli vaikea hengittää. Hän piti tauon jokaisen korahduksen välillä kerätäkseen voimia seuraavaa varten. Kynnet molemmissa käsissä olivat siniset. Kasvot olivat kosteat mutta hän ei hikoillut enää. Vasen käsivarsi oli turvonnut. Hän oli veltto. Ja odotti. Äkkiä hän alkoi pitää kurnuttavaa ääntä, ja Jim Robbie tiesi kuolinkamppailun alkaneen.

Bob Finucane kuoli istualleen ilman suurempaa hälyä. Jim vain jossain vaiheessa totesi ettei Bob enää ollut elossa. Kärpänen tutki kuolleen kasvoja, ryömi toisen silmän yli. Jim Bobbie jäi tuijottamaan, ehkä tunniksi, ja tilanne valkeni hänelle koko karmeudessaan. Vähitellen hän tajusi olevansa Evergladesin villeimmissä osissa, viidakkoseudulla mättäikköineen ja hitaasti liikkuvine vesireitteineen. Hän tajusi myös, ettei hänellä ollut aavistustakaan miltä suunnalta lähtisi etsimään apua.

Henkisesti miltei lamautuneena hänen oli ajateltava jokainen ajatus erikseen. Jostain syystä hänestä alkoi tuntua siltä että Finucane oli saatava haudattua. Mekaanisesti hän alkoi kaivaa Finucanen isolla puukolla kuoppaa pehmeään maahan. Parinkymmenen sentin syvyydessä vesi alkoi virrata kuoppaan. Eikä mättäikössä ollut kohtaa, joka olisi ollut kylliksi vedenpinnan yläpuolella. Vesi täyttäisi kuopan kaivaisi hän mistä tahansa.

Robbie päätti, että Finucane tulisi saamaan kunnon hautajaiset. Se merkitsisi hänelle enemmän kuin Finucanen viimeinen toivomus. Heidän ystävyytensä oli kestänyt seitsemän vuotta. He olivat tavanneet pari päivää Saksaan saapumisensa jälkeen, kun he molemmat olivat juhlineet olutlasin ääressä etteivät olleet joutuneet Vietnamiin. Finucane oli ampujana ja Robbie radiosähköttäjänä, ja ennen pitkää he olivat järjestäneet itsensä samaan tankkiin. Robbieta, joka oli kotoisin Tucsonista, Arizonasta, viehättivät Finucanen kertomukset Evergladesista; sen suurista, vihreistä ruohikkomeristä, kosteista, vehreistä viidakoista jotka kätkivät satoja lintu- ja eläinlajeja.

Kuivan ja karun maan poikaa tällaiset tarinat vetivät magneetin tavoin, ja ystävykset päättivät tehdä yhdessä retken Evergladesiin vielä joskus. Vapauduttuaan armeijasta he toteuttivat suunnitelmansa.

He lähtivät Andytownista marraskuun 24. päivänä 1972 vietettyään kiitospäivän Finucanen perheessä. Bob Finucanen idea oli lähteä suoraan etelään ja Evergladesia kohti, ja tulla ulos jossain Floridan lahdella, Key Largon tuntumassa. Kaiken kaikkiaan ajatus oli oikein hyvä. Heillä olisi saattanut olla hauskaa. Mutta nyt kaikki oli mennyttä.

Kahden ystävyksen huvimatka oli muuttunut painajaismaiseksi, hikiseksi ja uuvuttavaksi kuolemaksi toiselle, ja toiselle yritykseksi selvitä hengissä tässä erämaassa.

Mutta Jim Robbie ei penkonut menneisyyttä. Hän mietti miten saisi Bob Finucanen kunnolla hautaan. Hän leikkeli Finucanen vaatteet suikaleiksi. Sitten hän kietoi ruumiin huopaan ja sitoi sen suikaleilla. Suojatakseen sen nokkivilta linnuilta hän repi irti aluskasvillisuutta ja peitti sillä ruumiin. Yhden jalan varassa seisoen hänen onnistui joten kuten nostaa sen onttoon puuhun.

Sitten hän keskittyi itsensä pelastamiseen. Ponnistuksista hänelle oli tullut jano, vettä oli ympärillä yllin kyllin mutta hän ei uskaltanut juoda. Se näytti tautien saastuttamalta. Haudaksi aiottu kuoppa ei näyttänyt paremmalta. Vesi oli mutaista ja kihisi matoja ja toukkia. Hänellä oli vielä jonkin verran jodia jäljellä, ja sillä hän voisi steriloida vettä, mutta hänellä ei ollut astiaa. Hänen olisi kärsittävä janoa kunnes keksisi jotain.

Ruokatilanne ei ollut hassumpi, vaikka ei sitä hyväksikään voinut sanoa. Hän ryömi terveen jalkansa varassa mättäikön reunalle ja löysi sieltä villejä sipuleita, jotka Finucane oli hänelle näyttänyt. Ne olivat ravitsevia — mutta myös voimakkaan makuisina lisäsivät janoa. Janoongelma oli jälleen hänen edessään, eikä hän enää voinut lykätä sitä tuonnemmaksi. Hän hikoili voimakkaasti, eikä hiki haihtunut tai jäähtynyt tukahduttavassa kuumuudessa vaan hikoilu jatkui jatkumistaan.

Silloin hän muisti vanhan intiaanitempun. Hän hivuttautui vasten puunrunkoa ja leikkasi syvän neliön kaarnaan Finucanen puukolla. Hän irrotti sen varovasti yhtenä kappaleena.

Hän ontui saavutuksineen veden äärelle ylpeänä kekseliäisyydestään. Hän koukkasi vettä ja lähti ontumaan takaisin. Kahden askelen päässä kaikki vedet olivat roiskuneet maahan. Hän ontui liian pahasti. Se kekseliäisyydestä. Hän koukkasi lisää vettä, tipautti siihen jodipisaran ja joi hartaasti. Jodi maistuu ankealta, mutta janoiselle ihmiselle kelpaa mikä hyvänsä neste. Pian hänen olisi keksittävä mitä tehdä, kun muutamat jäljellä olevat jodipisarat olisivat loppuneet. Puhdistamattoman veden juominen merkitsisi melkoisen varmasti ripulikuolemaa, eikä hänellä ollut halua siihen.

. . . yhden puun pää jakautui kahtia. Ja sitten se revähti auki paljastaen valtavat, vaaleanpunertavat leuat ja rumat hampaat. Se lähti tulemaan häntä kohti.

Seistessään rannassa tutkimassa karkeatekoista kaarnakuppiaan hän huomasi muutamien puoliksi uponneiden tukkien lipuvan hiljalleen auringonlaskun suuntaan. .**Lautta**. hän ajatteli. **Jos löytäisin kuivia puita, voisin ehkä sitoa ne yhteen köynnöksillä. Lautalla pysyisin kuivana, ja voisin ehkä meloa pois täältä.**

Puut ajautuivat hänen mättäikkönsä rantaa kohti. **Virta jakautuu tuossa kohdassa.** Puut olivat nyt hyvin lähellä. Hänen kumartuessaan koukkaamaan viimeistä astiallista janon sammuttamiseksi yhden puun pää jakautui kahtia. Ja sitten se revähti auki paljastaen valtavat, vaaleanpunertavat leuat ja rumat kellanvalkoiset hampaat. Se lähti tulemaan häntä kohti keinuttaen isoa päätään ja vaahdottaen vettä hännällään.

Jim kääntyi ja kompuroi nelinkontin rinnettä ylös karjaisten joka kerran, kun paino osui hänen loukkaantuneelle jalalleen.

Alligaattori pysähtyi päästessään rantaan. Jim kääntyi kohtaamaan petoa puukko kädessä, mutta tiesi ettei se riittäisi. Hän etsi katseellaan toista asetta kun otus lähti tulemaan hitaasti mutta varmasti häntä kohti päästellen kummia sihiseviä äännähdyksiä. Se aukoi vaaleanpunaisen valkeita leukojaan kuola valuen.

Perääntyessä hänen jalkansa sattui johonkin kovaan. Hän vilkaisi alas ja näki jalkapallon kokoisen kiven, joka oli puoliksi hautautunut liejuiseen maahan. Hän katsahti alligaattoria, pudottautui terveen polvensa varaan ja ryhtyi kiskomaan kiveä irti. Ensin ei tapahtunut mitään. Sitten irtosi yksi nurkka. Epätoivon voimalla hän nosti kiven olkapäälleen. Alligaattori tuli nyt nopeammin pysähtynyttä saalistaan kohti. Se oli kolmen metrin päässä kun Jim teki jotain, mikä ällistytti molemmat. Hän ryntäsi päin petoa olkapää koholla, ja nojautuen terveen jalkansa varaan hän heitti kiven kaikin voimin ammottavaan kitaan. Saman tien hän heittäytyi kyljelleen ja kieri syrjään.

Kivi kolahti paikalleen purskahtaen kuin suosta irtoava saapas, ja iso lisko alkoi heitellä päätään hurjana. Jim makasi liikkumattomana paikallaan ja katseli. Kivi oli uponnut syvälle pedon kurkkuun. Alligaattori ei saanut sitä irtoamaan yrityksistään huolimatta, se joutui kauhun valtaan, heitteli päätään ja teki tuhoa huitovalla hännällään. Se yritti karjua parhaansa mukaan.

Se lopetti rimpuilunsa yhtä nopeasti kuin oli aloittanutkin. Se ryömi takaisin rantaan ja lipui siitä veteen. Leuat yhä avoimina ja kivi kurkussa. Hetken aikaa yläleuka näkyi vielä veden pinnalla, sitten sekin katosi.

Jim jäi paikalleen makaamaan omasta mielestään pitkäksi ajaksi. Lopulta hän arveli kykenevänsä nousemaan, ponnistautui jaloilleen, haki puukon sieltä minne oli sen pudottanut ja ryhtyi jatkamaan puuhiaan. Alligaattori oli tullut — ja mennyt. Se kuolisi pian; hän oli elossa. Se riitti.

Hän katsahti aurinkoa. Se laskisi pian. Valoisaa olisi enää pari tuntia. Hän tarvitsisi nuotion. Syöpäläiset olivat jo nyt tehdä hänet hulluksi, saati sitten yön tullen... Ne olivat muodostaneet paksun kerroksen moskiittoverkkoon. Hän suojautui niin hyvin kuin pystyi sivelemällä mutaa iholleen. Hän saattoi vain toivoa että se pystyisi suojaamaan häntä puremilta.

Tilannetta tarkastellessaan Robbien oli pakko myöntää olevansa täysin yksin. Hänellä oli pelkkä älykkyytensä ja puukkonsa villiä luontoa vastaan. Hänen jalkaansa kohdannut onnettomuus sitoi hänet toistaiseksi tälle pikku saarelle, jossa taistelu elämästä ja kuolemasta tulisi tapahtumaan.

Hän katkaisi oksan elävästä puusta, asetti oksan mutkan olkapäälleen ja ryhtyi keräämään polttopuita tämän tuen varaan. Saatuaan sen täyteen hän sitoi puut kiinni vyöllään ja kiskoi ne kasvavaan pinoon.

Aurinko laski ennen kuin hän oli täysin valmis. Hyönteiset hyökkäilivät. Syöden, kaluten, purren, imien, pistäen, ryömien ja inisten loputtomasti ne etsivät hänen vertaan. Hyttyset ja itikat parveilivat sierainten ympärillä ja olivat vähällä tukehduttaa hänet. Vihreät ja siniset kärpäset ryhmittyivät suun tienoille näykkien poskia ja purren huulia. Kun hän heilautti kättään, hyönteisparvi pölähti lentoon hänen kasvoiltaan. Mutta samassa ne jo palasivat etsien mehukkaimpia paikkoja.

Hänen oli sytytettävä nuotio ennen kuin hän oli täysin valmistautunut. Sytyttimestä kului paljon kaasua hukkaan ennen kuin hän sai syttymään risut, jotka puolestaan sytyttivät oksan, joka sytytti puut. Saatuaan tulen palamaan kun-

JATKUU SIVULLA 18

SEXLEHTI-PAKETTEJA

Uusia ulkol. kovia värisexlehtiä. 10 kpl Himopaketti 45 mk, 6 kpl samoja 32 mk, 6 kpl v. -73 Week-End leht. 40 mk, 6 kpl v. 73-75 Träffen, Intim ym. 42 mk. Pin-Up, Kavalk. v. 66-69 20 mk/kg.

Loistoluokan lehdet:
Amerikkal. isokokoiset 3-10 dollarin lehd. à 25—60 mk. Private, Ero, Dream, Selecta, Fifteen, Blue. ja Color-Climax, Love, Busen, Bink Busty ym. à 20 mk.
Homo, Lesbo, Animal, Lolita, N.cunts ym. erik. värilehdet à 18 mk.
Uudet Lasse-B, Play-B, Expo ym. Alkuper. Lyx filmit, joka alalta. Super, väri à 110—130 mk.
II L. Filmit à 75 mk 3 kpl. 205 mk.
Täyspitkä tyttönukke. Tiukka vagina, avoin suu, à 210 mk. Lola nukke à 99 mk.
Tilatkaa Suomesta, ei tule tullihuolia, eikä 3 kertaisia postikuluja, ei LVV-maksua, ei hinnantasausmaksua ja Teillä on lainsuoma kuluttajasuoja jota ei ulkomaisissa tilauksissa ole.
HUOM! Alan vanhin ja varmin postimyynti Suomessa. Läh. yksityisnimellä huomiotta jälkivaatimuksella + 5—10 mk postik. Tilaukset: PL 109, 00151 Helsinki 15 tai puh. 90/640 092.

JATKOA SIVULTA 31

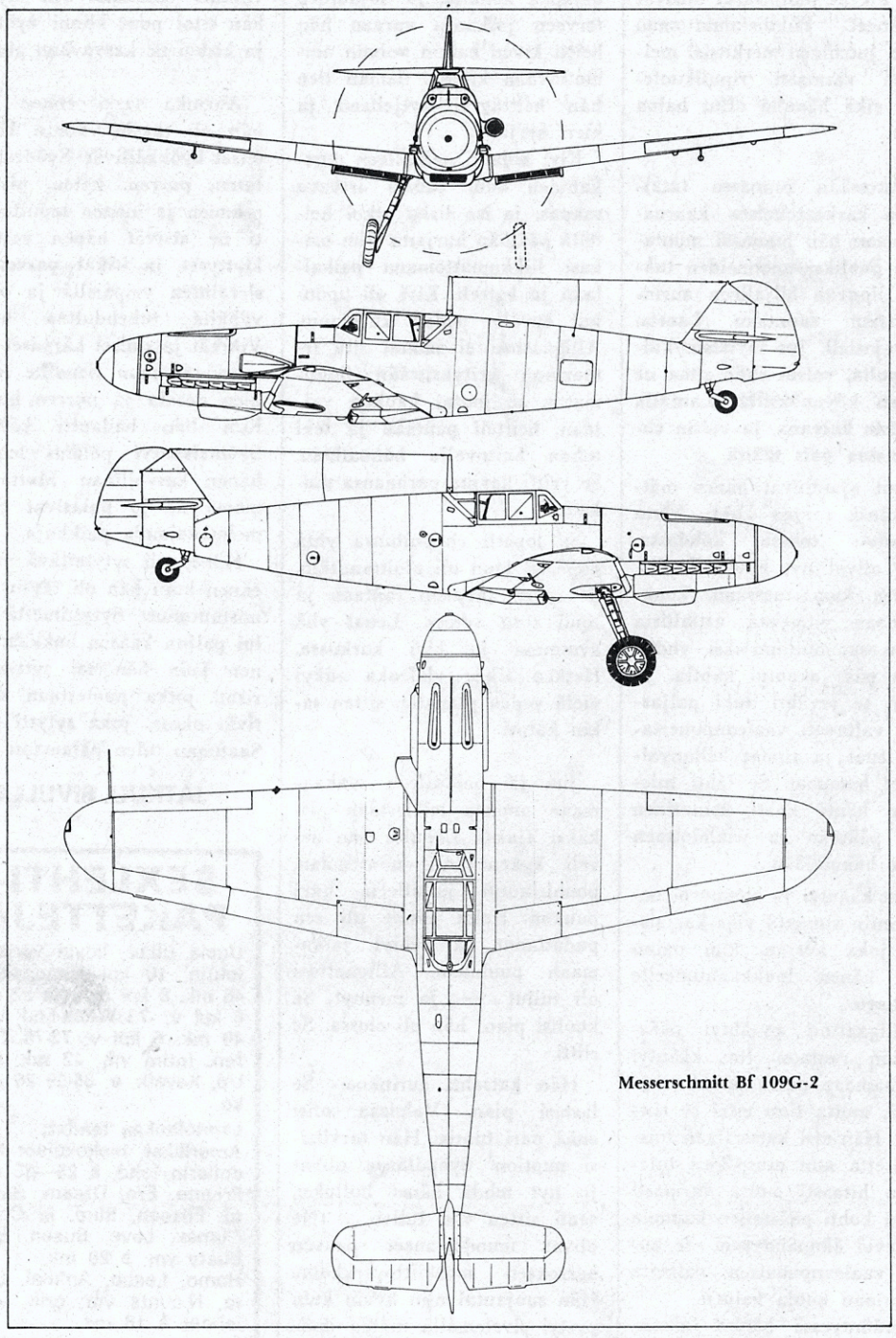

Messerschmitt Bf 109G-2

HASSEN TYÖKALUT

Ilmataistelunsa Hans Wind kävi ensin amerikkalaisvalmisteisilla **Brewster**-hävittäjillä. Ne eivät kerinneet mukaan talvisotaan vaan tulivat Suomeen vasta välirauhan aikana. Määrä ei ollut suuren suuri, vain 40 kpl. Kuitenkin juuri tällä konetyypillä ammuttiin suhteellisesti eniten viholliskoneita alas.

Brewster oli alunperin kehitetty kilpailun tuloksena Yhdysvaltain laivastolle tukialushävittäjäksi, mutta se hävisi kilpailun ja jouti myyntiin. BW-kone oli yksimoottorinen, pieni ja ketterä herhiäinen, jonka kimeä ääni herätti maassaolijoitten huomion. Se oli miellyttävä lentää, mutta sodan myöhemmässä vaiheessa se kävi liian hitaaksi venäläisten uusien konetyyppien rinnalla.

Toinen ajokki, jolla Hasse sotansa päätti, oli saksalainen **Messerschitt 109 G.** Tämä tyyppi oli BW:tä huomattavasti nopeampi, paremmin aseistettu ja omasi paljon paremmat suoritusarvot. Se sai sekä kiinni vihollisen että pääsi niitä hyvän nousu- ja syöksykyvyn ansiosta myös pakoon. MT-koneilla lennettiin vielä pitkään sodan jälkeenkin.

sidentinvaalian alla.

Hassella on ollut aikaa ajatella. Hän muistelee aikaa, jolloin hän taisteli ja minkä eteen hän taisteli. Nyt on haasteita täällä maassa.

Politiikka ei kiinnosta

Vain vajaa vuosi sen jälkeen, kun Hans Wind oli saanut Mannerheim-ristinsä, Marski nimitti hänet toistamiseen ritariksi loistavien saavutusten johdosta. Kesäkriisin 1944 aikana Messerschmitt 109 hävittäjäkone oli Hassen käsissä oiva työkalu, jota hän osasi käyttää, kunnes sitten »kellot olivat vähällä soida» hänelle edellä kerrotun pakkolaskun muodossa.

Hasselle seurasi reissu Mikkelin sotasairaalaan, josta leikkausten jälkeen toipuminen ja mukautuminen siviilielämään alkoi. Hasse kirjoittautui Kauppakorkeakouluun Helsingissä ja kävi sen läpi. Valmistuttuaan hän teki useita opintomatkoja ulkomaille ja antautui sitten liike-elämän palvelukseen. Iroonista on se, että alasampumisen jälkeen vain kolme kuukautta jäi erottamaan Hassen lentokoneenohjaajan eläkkeestä, jota vailla hän edelleen on.

Siviilissä alkoi Hasselle sopeutumisen ja uudelleenopiskelun aika. Tämä pani hänet ajattelemaan toisin kuin konekiväärin takana Messerschmittissä. Hän osasi sopeutua, ja myös ajatella — tänäänkin.

— Valtiovaalien jälkeen pitäisi perustaa valitsijaryhmiä. Toisin sanoen ne, jotka ovat olleet mukana valitsemassa jonkun ehdokkaan kansanedustajaksi, kokoontuisivat säännöllisesti tarkastamaan oman miehensä edesottamuksia tämän toiminnassa ja vaatisivat kuultavakseen ja/tai nuhdeltavakseen, kun puutteita ilmenee. Kyllä nämä herrat näin saataisiin aisoihin ja tosiaan edustamaan kansan eikä puoluejohdon mielipiteitä edus-

kunnassa. Pullikointi aiheuttaisi väistämättömästi poisputoamisen seuraavissa vaaleissa. Valtakukon munimat kultamunatkin loppuisivat saman tien.

— Yllä sanottu ei suinkaan johdu siitä, että politiikka kiinnostaisi minua. Päinvastoin. Se ei tee sitä niin tipan tippaa. Ei politiikkaa ole joka paikassa, niin kuin nykyään yleisesti pyritään väittämään. Ei suinkaan. En minä ainakaan näe sitä lenkkeillessäni enkä missään muussakaan arkisessa puuhassa, mihin osallistun, ellei sitä ehdoin tahdoin raahata niihin mukaan. Elettiinhän sitä ennen luonnontaloudessa ilman politiikkaa, ja niin sitä voidaan nytkin tehdä tämän päivän markkinatalouden vallitessa.

Politiikka ja uskonto

Hasse jatkaa filosofiointiaan. Olinhan kysynyt, mitä hänelle nyt kuuluu ja mitä hän puuhailee ja aikoo.

— Jokaisen ihmisen luonteeseen kuuluu jonkinlainen uskonnollinen havahtuminen. Niin kävi minullekin jonakin ajankohtana. En malta tässä yhteydessä olla kertomatta Sinulle erään esimerkin siitä, miten keinot uskonnossa ovat läheiset tämän päivän politiikalle. Uskontohan määrää uskomaan ilman ehtoja, niin tapahtuu myös meidän politiikassamme. Uskonnossa meille saattaa tästä aiheutua vain sielullisia vahinkoja, politiikassa useimmin koko kansan ruumis eli talous kärsii.

— Muistanet, että 10—15 vuotta sitten puhuttiin paljon Oulun kahdesta vanhapoikaneiti-maisterista, joilla — taisi olla vain toisella — kerrottiin olevan »kielillä puhumisen» ja ennustamisen taito. Maisteri piti istuntoja kanssauskoville. Hän vaipui transsiin ja puhuminen alkoi. Eritoten hän joka kokouksessa kehotti rukoilemaan Norjan puolesta, joka maa tulisi olemaan tuhon oma. Tampereeltakin matkustivat arvostetut papit kuunteluun ja toivat mukanaan monisteita maisterin puheista. Niitä luettiin meidänkin piirissä.

— Olin jo alunperin kriittisesti asennoitunut asiaan. Lopullinen isku tuli, kun maisteri ilmoitti Jumalan käskyn olevan, että Haukiputaan kirkko oli poltettava, koska siellä asui itse pääpiru. Asianomainen selvänäkijä todettiin muistaakseni järkensä valon menettäneeksi, ja papit lopettivat profetioiden eteenpäin levittämisen.

— Tämä juttu tuli mieleeni, koska eräs yllä mainitsemistani papeista toimii nykyään suhteellisen korkealla politiikan arvotikapuilla. — Paralleli politiikan ja uskonnon välillä on arvelluttavan mielekäs!

Hasse on hieman kyyninen ja pikkuilkeä, mutta hän seuraa tapahtumia ja tekee niistä omat johtopäätöksensä ja rakentaa päätöksistä oman herkullisen kokonaisuuden.

Hasse jättää meidät

Rupattelumme jatkuessa Hasse toteaa minulle, että hän viihtyy hyvin koti-Suomessaan ja pitää sitä tulevaisuuden kannalta katsoen yhtenä parhaimmista asuinpaikoista.

— Ei ihminen tarvitse jatkuvaa elintason nousua. Ihminen tarvitsee vapaan maan asua ja viihtyisän elinympäristön sekä tarpeellisen elintason.

— Nyt sitten ehkä kysyt minulta, miten on ymmärrettävää, että minä kaikesta huolimatta olen rakentamassa itselleni uutta asuinympäristöä maassa, jossa elintaso on paljon alhaisempi kuin meillä. Minkä vuoksi siis olen muuttamassa pois Suomesta?

— Vastaus on, että hanke johtuu osaksi terveydellisistä, sota-aikaisista syistä, ja osaksi määrätyistä, minulle henkilökohtaisista elinehdoista, joiden menettämisessä katson isänmaani menetelleen väärin minua kohtaan.

Hasse on vakavoitunut ja hieman katkera viimeisiä sanoja lausuessaan. Sodassa saatu vamma, jonka seurauksena sirpaleet kiertelevät yhä selässä, silloin tällöin sattuva osittainen halvaantuminen ja päänsärky, ovat seikkoja, jotka pakottavat hänet etsimään lämpimämpiä seutuja. Mies taisteli itsensä kaksinkertaiseksi Mannerheim-ristin ritariksi ja haavoittui. Silti ei eläkettä tullut. Ja lisäksi veteraanien asiat on hoidettu hävettävällä tavalla.

Ilmataistelija Hasse Wind

Hassen lentäjänura alkoi ilmavoimien ohjaajalinjan reserviupseerikoulussa Kauhavalla. Talvi kului Parolassa, jossa hän lensi mm. ruotsalaisella Jaktfalkilla ja englantilaisella Bristol Bulldogilla. Hän pyrki sitten Kadettikoulun ilmasotalinjalle, jonka hän suoritti vv. 1940-41. Ensimmäinen vuosi kului Munkkiniemessä Kadettikoululla ja toinen vuosi Kauhavalla Ilmasotakoulussa. Sitten oli vuorossa täydennyslaivueessa jatkokoulutus.

Hyvinkään kentällä lennettiin Fokker D-21 hävittäjillä, jonka jälkeen Immolaan siirron jälkeen Hasse sai alleen Brewsterin. Hävittäjälaivue oli n:o 24, jossa hän palveli. Sotaan Hasse joutui Nurmoilassa majuri Luukkasen komennossa. Myöhemmin ajokiksi tuli toisen maailmansodan parhaimpiin hävittäjäkoneisiin kuulunut saksalainen Messerschmitt Me 109 G.

Hasse sai tulikasteensa 2. 7. 41 Derewjannojen ilmataistelussa ja samalla ensimmäisen ilmavoittonsa, joka oli I-15 hävittäjä. Sitten seurasi voittojen sarja, joka johti hänet ensin yksin- sitten kaksinkertaiseksi Mannerheim-ristin ritariksi.

»Luutnantti Wind on osoittanut esimerkillistä urhoollisuutta ja lannistumatonta taistelutahtoa sekä erinomaista taitoa ja rohkeutta johtaessaan hävittäjälentuetta ja -parvea lukuisissa kiivaissa ilmataisteluissa useimmiten lukumääräisesti ylivoimaista vihollista vastaan taisteltaessa. Hän on myöskin valanut alaisiinsa ja taistelutovereihinsa horjumattoman taisteluvalmiuden ja voiton tahdon.»

Tämä oli Ilmavoimien komentajan tekstiä silloin Hassen saavutuksista, jotka eivät olleet vähäiset. Hän oli kyvykäs ilmataistelija.

Eräässä yhteydessä, kun kysyin Hasselta, minkälainen ja millainen on paras hävittäjälentäjä, hän vastasi:

— Kyllä se on suomalainen, jolla on pisara germaaniverta suonissaan. ■

Milloin sinä viimeksi näit UFON?

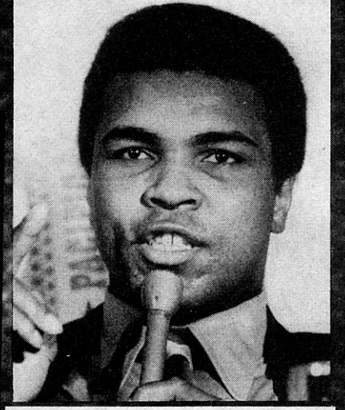

Muhammad Ali: »Se vain näytti leijailevan ilmassa ja tarkkailevan minua.»

Frank Gibbons: »Olin tulossa töistä kotiin kun satuin vilkaisemaan taivaalle, ja siellä se oli — se UFO.»

Michael Cini: »Luulin että se, mikä se sitten olikin, törmäisi autooni... Painoin jarrut pohjaan ja auton moottori sammua tupsahti itsestään.»

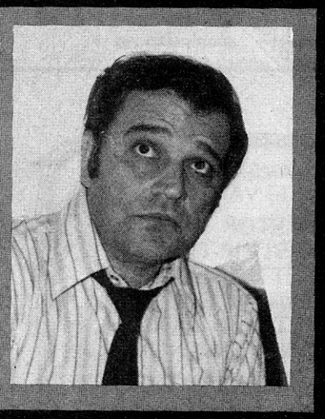

Jim Hedlee: »Se leijaili ladon yläpuolella. Se oli kananmunan muotoinen, oranssin värinen ja näytti sykkivän.»

»En epäile hitustakaan ns. lentävien lautasten olemassaoloa. Viime heinäkuuhun asti kyllä epäilin, enemmän taikka vähemmän. Järkeilin mielessäni että hallitus oli tutkinut perinjuurin kaikki oudot ilmiöt ja selvittänyt ne suokaasuksi, sääntutkimuspalloiksi, lentokoneiksi tai häikäilemättömiksi huijausyrityksiksi. Tällä hetkellä olen täysin toista mieltä. Olen nimittäin itse nähnyt lentävän lautasen. Ja olion joka oli aluksen sisällä.»

Astronautti Ed Mitchell: »Tiedämme kaikki että UFO'ja on olemassa. Emme kuitenkaan tiedä, mistä ne tulevat.»

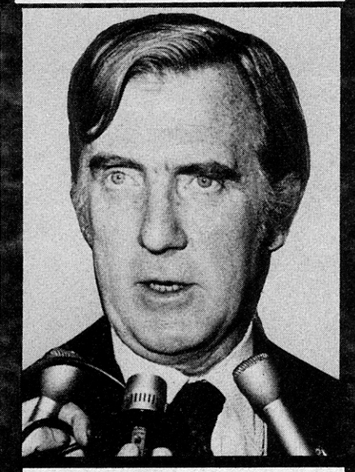

Ohion kuvernööri John J. Gilligan: »Näin sellaisen eräänä iltana, ajatelkaa minusta mitä haluatte... Olen aivan vakavissani.»

Teksti: DAVID LLOYD

●●● **Ylläolevan lausunnon** antaja on John L. Wilkinson, joka asuu Illinois'n osavaltiossa Geneven kaupungissa. Lausunto on katkelma yhdestä MALE-lehden toimitukseen tulleesta kirjeestä, yhdestä UFO-havaintoja koskevista sadoista kirjeistä sen jälkeen kun lehti viitisen vuotta sitten alkoi lähes kuukausittain käsitellä aihetta. Useimmat kirjoittajat kertoivat jättäneensä havaintonsa ilmoittamatta viranomaisille tai lehdistölle pelätessään naurunalaiseksi tulemista ja/tai ei-toivottua julkisuutta. Useiden satojen kirjeiden joukosta MALE päätti julkaista yksityiskohtaisimmat ja kiinnostavimmat. Wilkinsin lisäksi vain muutamat suostuivat nimiensä julkistamiseen. Wilkinson oli ilmoittanut näkemästään myös paikallisille poliisiviranomaisille. Hänen selontekonsa jatkuu näin:

"Tapaus sattui heinäkuun 23. päivänä 1973. Suljin vastaanottoni melko aikaisin. Oli tukahduttavan kuuma päivä, ja viimeiset kolme potilastani — olen nimittäin hammaslääkäri — olivat peruneet ajantilauksensa, joten päätin lähteä kalastamaan kun aikaa kerran oli. Tiedän vanhastaan yhden syrjäisen lammen, joka on kymmenisen kilometriä maaseudulle päin, ja sinne minä suunnistin. Yleensä siitä lammesta ei paljon kaloja lähtenyt, mutta niin kuin jo sanoin, paikka on syrjässä eikä sitä tiennyt juuri kukaan muu. Saatoin kaikessa rauhassa istua selkä tammenrunkoa vasten ja rentoutua. Ei tarvinnut kuunnella kenenkään jaarituksia... Minulla on muutama potilas, joiden jäkätystä ei kestäisi itse pirukaan. Joka tapauksessa siis, perillä oltiin. Heitin ongen lampeen ja torkuin siinä iltaan asti. Oli melkein pimeää kun päätin lähteä pois ja silloin minä sen kuulin. Se oli korkea, vinkuva ääni, samanlainen kuin vanhoissa dieselvetureissa kun niitä käynnistetään, mutta paljon kimakampi."

"Ääni kuului jostain metsikön keskeltä ja päätin lähteä tutkimaan mikä sen sai aikaan. Olin utelias tietämään, sillä seudulla ei asunut ketään, ei ainakaan muutaman kilometrin säteellä. Kuljettuani parisataa metriä näin sen. Se oli pyöreä, sen halkaisija oli suunnilleen yhdeksän metriä. En ole aivan varma, sillä en osaa arvioida mittoja kovin hyvin, mutten paljon valehtelekaan jos sanon että se oli pienen talon kokoinen, ei kuitenkaan niin korkea. Se seisoi metallijalkojen... kai niitä jaloiksi voi sanoa, metallijalkojen varassa."

"En osannut pelätä, en ainakaan heti. Olin kai liian utelias tunteakseni pelkoa. Seisoin paikoillani puunrunkoon nojaten ja yritin kuvitella mitä oikein näin. Silloin aluksen pohjasta aukesi jonkinlainen luukku. Samalla hetkellä tunsin sen hajun. Haju oli niin paha että panin nenäliinan suuni eteen. Se oli yhtä etova kuin silloin kun saikki kortelin likakaivot tulvivat yli, ja vieläkin pistävämpi."

"Ja sitten se otus tuli ulos. Se oli pienikokoinen, ehkä hieman toista metriä pitkä. Se muistutti ihmistä siinä, että sillä oli keskivartalo, josta lähti jalkoja ja käsiä mallaavat ulokkeet, ja pää, joka suhteessa muuhun vartaloon oli normaalia pienempi. Sillä oli yllään jotain... Ei varsinaisesti mitään avaruusasua, ei mitään vaatetusta sanan tavallisessa mielessä, vaan jonkinlainen verho joka kiilteli. En pystyt kuvaamaan sen kasvoja jos sil'ä yleensä oli kasvoja ollenkaan, sillä oli niin pimeää. Ja se valo joka loisti jostain sen aluksen sisältä oli sinertävää ja vaalaisi yhtä paljon kuin pari kynttilää."

"Se näytti huomaavan minut heti maan pinnalle laskeuduttuaan, ja näytti säikähtävän siitä että olin paikalla. Se vetäytyi alukseen saman tien ja luukku sulkeutui. Se liikkui kuitenkin aika hitaasti, aivan kuin maan vetovoima olisi ollut sille liikaa."

"Minusta alkoi tuntua että olin nähnyt tarpeekseni. Pelko ja terve järki käskivät minun lähteä helvettiin kun vielä kerkesin, ja niin minä sitten lähdin..."

Kuulostaa aika ihmeelliseltä, vai mitä? Niin ensin meistäkin, joten otimme tri Wilkinsonista vähän selvää. Mikään ei kuitenkaan antanut aihetta epäillä että hän yrittäisi kertoa meille satuja. Hän on lainkuuliainen kan-

Milloin näit UFON?

salainen ja asunut Genevassa koko ikänsä, 46 vuotta. Hänen hammaslääkärinpraktiikkansa menestyi hyvin aina siihen saakka kun paikallislehti Geneva Republican julkaisi hänen kertomuksensa kohtaamisesta UFO'n kanssa. Hän on tunnollinen perheenisä ja osallistunut aktiivisesti vapaaseen kansalaistoimintaan. Hän ei taatusti ole sitä tyyppiä joka hakee julkisuutta kertomalla mielikuvituksellisia tarinoita, mutta on silti joutunut vakavasti harkitsemaan praktiikasta luopumista, talonsa myymistä ja johonkin toiseen valtioon muuttamista jutun julkaisemisen jälkeen.

Otimme selvää myös muista lukijoista, jotka kirjoittivat meille UFO'ja koskevista havainnoistaan ja joiden kirjeistä julkaisemme tässä otteita, ja saimme huomata heidän olevan vastuunsa tuntevia amerikkalaisia. Mikäli olemme oikein ymmärtäneet, heidän ainoa "rikoksensa" on kun ovat sattuneet näkemään lentävän lautasen.

Frank Gibbens, 31-vuotias tehdastyöläinen, kahden lapsen isä Virginian osavaltiosta kertoo:

"Olin tulossa töistä kotiin kun satuin vilkaisemaan taivaalle, ja siellä se oli — se UFO. Se oli ylösalaisin käännetyn syvän lautasen muotoinen, sen päällä oli kupoli ja se oli hopean värinen. Kupolin huipulla oli pyöreä vekotin, joka hohti kirkasta sinistä valoa, kupolin kyljessä oli rivi pieniä ikkunoita, samanlaisia kuin laivan hytti-ikkunat. Lautasen pohjassa oli sitten se mikä ilmeisesti piti koko vehkeen liikkeessä: tummanpunainen sykkivä valo, joka tuli lautasen keskellä olevasta turbiinintapaisesta laitteesta suoraan maata kohti. Turbiiniosan ympärillä oli kananmunanpuolikkaan näköisiä ulokkeita. Se näkyi suunnilleen minuutin verran ja hävisi sitten ykskaks. Yhdessä sekunnissa. Ihan noin vain."

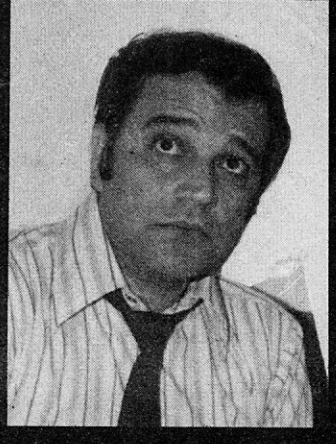

Jim Hedlee

Jim Hedlee, georgialainen maanviljelijä, ikä 29, kolmen lapsen isä kertoo puolestaan näin:

"Olin juuri lopettanut työt pelloillani, oli ilta. Se leijaili ladon yläpuolella. Se oli kananmunan muotoinen, oranssin värinen ja näytti sykkivän; sen valo himmeni ja kirkastui muutaman sekunnin väliajoin. En kuullut mitään ääntä. Juoksin talon sisään hakemaan vaimoni. Hän tuli ulos ja näki saman kuin minäkin. Sitten esine kohosi suoraan ylöspäin, kuin helikopteri mutta paljon nopeammin, sitten se syöksähti eteenpäin ja katosi näkyvistä."

Michael Cini

Michael Cini, 36-vuotias arizonalainen myyntimies, joka työssään joutuu paljon matkustelemaan Yhdysvaltain lounaisosissa, joutui kokemaan seuraavanlaista:

"Se tapahtui päivällä puolenpäivän aikoihin kun ajelin kaksikaistaista maantietä pitkin. Äkkiä aurinko tuntui paistavan tavallista kirkkaammin, tai ensin ainakin luulin sitä auringoksi. Se oli kuitenkin UFO, hehkuva keltainen pallo, ja kun se tuli suoraan autoani kohti, olin viimeistään vakuuttunut että aurinko se ei ollut. Luulin että se, mikä se sitten olikin, törmäisi autooni, mutta se pysähtyi muutaman metrin päähän viiden metrin korkeudelle tien pinnasta. Painoin jarrut pohjaan ja auton moottori sammua tupsahti itsestään. Istuin viitisen minuuttia paikoillani esinettä tuijottaen enkä tiennyt mitä tekisin. Sitten se vain ampaisi ylös ja katosi ääntä päästämättä. Oli se sitten mikä hyvänsä, mutta minut se ainakin säikäytti melkein kahdeksi."

Delawarelainen kolmissakymmenissä oleva pariskunta kirjoittaa:

"Olimme retkellä lasten kanssa ja pysähdyimme syömään eväitä. Lautanen ilmestyi myöhään iltapäivällä. Se ei lentänyt tai tehnyt yleensä mitään; se vain ilmestyi. Se leijaili puitten latvojen tasalla puolen tunnin ajan ja piti kamalaa ääntä, läpitunkevan kimakkaa vihellystä

jonka takia meidän oli pakko pidellä korviamme. Emme tienneet mitä tehdä. Mitä olisimme voineetkaan tehdä? Me vain odotimme ja lopulta se lähti tiehensä jättäen jälkeensä savujuovan. Emme ole tähän mennessä kertoneet tästä kenellekään, emme edes parhaimmille ystävillemme. He varmaan pitäisivät meitä hulluina jos saisivat tietää."

Jos tämä delawarelainen pariskunta on hullu, niin sitten hulluja on yli puolet koko maan asukkaista. Viimeisen Gallup-tutkimuksen mukaan nimittäin 51 % amerikkalaisista uskoo UFO'jen olemassaoloon. Aivan oikein, 51 prosenttia, toisin sanoen yli 100 miljoonaa ihmistä. Aika mittava liuta hulluja. Kokonaista 11 prosenttia haastatelluista väitti itse nähneensä UFO'n, mikä tekee lukijoittemme kirjeistä entistä uskottavampia.

Lukijoittemme ja näiden 11 %:n käsitystä tukevat jotkut hyvin merkittävässä asemassa olevat ihmiset. Kuvernööri John J. Gilligan kohautti erään lehdistövastaanoton toimittajajoukkoa äskettäin Columbuksessa sanomalla: "Näin itse eräänä iltana lentävän lautasen, ajatelkaa minusta mitä haluatte."

Ohion kuvernööri kertoi eräästä maanantai-illasta, jolloin hän oli vaimoineen ajamassa takaisin kotiin kesäasunnoltaan Leenaun järveltä Michiganin osavaltion puolelta. He näkivät UFO'n valtatie 23:lla Ann Arberin kaupungin lähettyvillä.

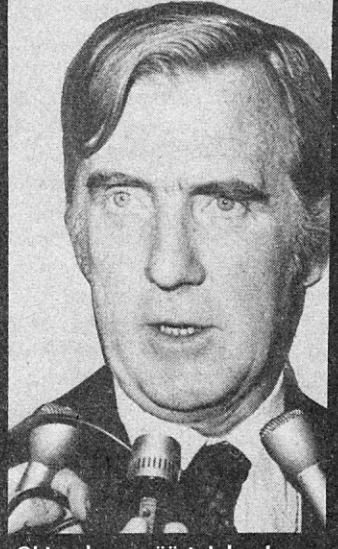

Ohion kuvernööri John J. Gilligan

"Näimme pystysuoran valonsäteen, kullanruskean väriltään, ja katselimme sitä vähän yli puoli tuntia", kuvernööri Gilligan kertoo. "Mikään heijastusilmiö se ei ainakaan ollut. Välillä se himmeni ja kirkastui sitten uudestaan. Rehellisyyden nimissä en tänäkään päivänä tiedä mikä se oli. Olen aivan vakavissani. Minä todella näin sen. Lentokone se ei ollut eikä lintu, ei se ollut mikään varsinainen hahmokaan, mutten todellakaan tiedä mikä se oli."

Toinen julkisuuden henkilö, raskaan sarjan maailmanmestari Muhammed Ali, joka joskus tunnettiin nimellä Cassius Clay, väittää nähneensä UFO'n ollessaan v. 1972 harjoittelemassa New Yorkin Keskuspuistossa. Mestari kertoo näin:

"Olin lenkillä jo ennen auringonnousua. Oli ottelua edeltävä päivä. Satuin vilkaisemaan ylöspäin ja näin kirkkaan valon loistavan ilmassa Manhattanin pilvenpiirtäjien yläpuolella. Se näytti leijailevan ilmassa ja tarkkailevan minua. Se tuli kirkkaammaksi ja lähestyi minua ja sitten se kierteli taivaalla kuin valtava hehkulamppu."

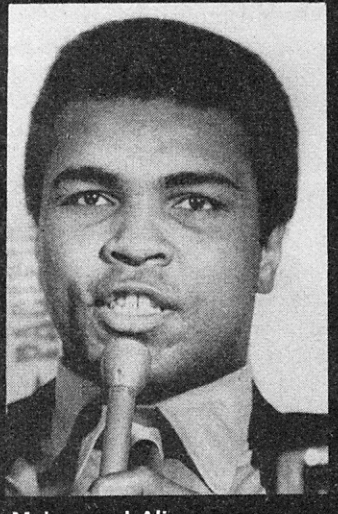

Muhammed Ali

Eräs lehtimies ja Alin valmentaja näkivät myös UFO'n ja todistavat Alin kertomuksen paikkansapitävyyden, mikä on tärkeä seikka sinänsä. Alihan tunnetusti mielellään vitsailee lehdistön kustannuksella.

Arthur Godfrey on eräs toinen tunnettu henkilö, joka kuuluu UFO'n kohdanneiden ihmisten joukkoon. Godfrey on ammattilentäjä ja itse asiassa melken törmäsi nokat vastakkain lentävän lautasen kanssa.

Astronautitkin ovat nähneet UFO'ja. Kuussa käyneet astronautit ovat tehneet kaikkiaan kolme näköhavaintoa, joita ei ole pystytty tyydyttävästi selvittämään.

— Gemini 4, astronautti McDivittin havainto: sylinterin muotoinen esine, jossa pullistuma.

— Gemini 4, astronautti McDivittin havainto: kirkas liikkuva valo Gemini-avaruusalusta korkeammalla.

— Gemini 7, astronautti Bormanin havainto: avaruusaluksen kanssa lensi muodostelmassa esine jota Borman nimitti "menninkäiseksi".

Astronautti Ed Mitchell

Kapteeni Ed Mitchell, joka kuudentena ihmisenä laski jalkansa kuun pinnalle, uskoo lujasti UFO'ihin. Hän totesi äskettäin eräässä UFO'ja käsittelevässä konferensissa: "Hyvät herrat! Kaikki me tiedämme että UFO'ja on olemassa. Emme kuitenkaan tiedä, mistä ne tulevat."

Kysymys kestää pohdinnan. Kukaan ei tiedä. Tai ainakaan kukaan ei väitä varmasti tietävänsä. Mutta monet ihmiset, niin kuin juuri MALE-lehden lukijat, kertovat siitä mitä ovat nähneet, ja se on oikeaan suuntaan menemistä. Jos kaikki pitäisivät suunsa tiukasti kiinni, kuka tietää vaikka seuraava Amerikan presidentti olisi muukalainen, UFO'n lentäjä... No, monet varmasti sanoisivat että "miksikäs ei?", mutta olisiko se sen parempaa? Tokkopa. Vaikka se ei olisi niin mieleenkään, niin meillä maan päällisillä on oltava maalliset hallitsijat. Vähän ikään kuin fysiikan lakien mukaan: maassa maan lakien mukaan.

Oli miten oli, UFO'ja on olemassa. Sitä mieltä on myös eräs maailman eturiviin kuuluva avaruudentutkija, tri Claude Poher Ranskan Ilmailu- ja avaruushallitusta (NASA) vastaavan rakettiosaston johtaja:

"Yleisesti hyväksyttyjen tieteellisten menetelmien mukaan tietokoneella tekemäni tilastot osoittavat vääjäämättömästi, että UFO'ja on olemassa ja että niitä on laskeutunut tuhansittain maan pinnalle."

Tri Poher ei monien muiden UFO'ihin uskovien tavoin kuitenkaan tiedä, mitä ne ovat tai mistä ne tulevat tai mitä ne maan päältä hakevat. Eli niin kuin hän itse sanoo: "En saa hetkenkään rauhaa ennen kuin niiden arvoitus on ratkaistu."

UFO't ovat yhä edelleen arvoitus. Todistusaineistoa on kuitenkin olemassa. UFO'ja on olemassa. Kunnes niiden arvoitus ratkeaa tavallinen kadunmies voi tyytyä vain sanomaan: "Ei voi kun uskoa." ■

SEX-MARKKINAT

Värifilmit 60 m ☐ S-8 ☐ N-8
1 kpl 70:—! ● 3 kpl 180:—!

- ☐ Sucking Love, 2 ty, 1 mi
- ☐ Willing Sisters, 2 ty, 1 mi
- ☐ Sauna Love, 5 ty, 4 mi
- ☐ Young Lover, 1 ty, 1 mi
- ☐ 36 Variations, 8 ty, 5 mi
- ☐ Sexy Family, 2 ty, 2 mi
- ☐ The Callgirl, 1 ty, 2 mi
- ☐ Help Doctor Help, 2 ty, 1 mi
- ☐ The Sex Clan, 3 ty, 2 mi
- ☐ Japanese in Paris, 2 ty, 2 mi
- ☐ Eastern Beauty, 2 ty, 2 neek
- ☐ Girl in Leather, 1 ty, 2 mi
- ☐ Swedish Love, 2 ty, 1 mi
- ☐ Copenhagen Love, 2 ty, 2 mi
- ☐ Lesbian Triangle, 3 tyttöä
- ☐ Homo Boys Action, 3 miestä

Värikuvalehdet: 1 kpl 15:—!
3 kpl 35:— ● 5 kpl 45:—!

- ☐ Porno Revy, 2 ty, 2 mi
- ☐ Intercourse, 2 ty, 2 mi
- ☐ Color Orgasm, 4 ty, 3 mi
- ☐ Sexoral, 1 ty, 1 mi
- ☐ Lolita Sex, 2 ty, 1 mi
- ☐ Color Sperma, 2 ty, 2 mi
- ☐ Erotica, 3 ty, 3 mi
- ☐ Lesbian Girls, 3 tyttöä

Nopea, huomiota herättämätön toimitus!

SWECENTER, Box 4023,
700 04 ÖREBRO, SVERIGE

Jermu

Aikamiesten lehti
Ilmestyy kerran kuukaudessa
12 numeroa vuodessa
Kymmenes vuosikerta

Päätoimittaja
ERKKI LEIKOSKI
Toimitus
Itälahdenkatu 20 A
00210 Helsinki 21
Puh. 675 788, 676 163

Kustantaja
NYKYLEHDET OY
Ilmoitukset
PAAVO HAATAJA
Puh. 677 286

Toimituksen sihteeri
MARI PELTOKOSKI
Puh. 675 788

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Puh. 679 476
Tilaushinnat:
Kotimaassa 12 kk 61:—
6 kk 31:—
Pohjoism. 12 kk 67:—
6 kk 34:—

Pankki
KOP Lauttasaari 1
Postisiirtotili No. 41191-6

Painopaikka
TAMPEREEN ARPATEHDAS
1977

ISSN 0355-2764

”Meillä ei ollut

JATKOA SIVULTA 3

seisot tukevasti, hän sanoi. Sillä tavoin minun aukkoni oli kutakuinkin hänen tappinsa tasolla. Se oli iso ja hyvä tappi. Sen pituus oli minun kaksi kämmenenleveyttäni. Hän levitti jalkani, tarttui minua kourin pakaroista ja tunki voimalla sisään. Hän ei piitannut minun nautinnostani enkä minä hänen. Otimme vain kumpikin omamme . . .

Vähän ajan päästä teimme sen uudestaan. Mies sanoi:

— Pitele tällä kertaa lujaa ruukun reunoista . . .

29. TAMMIKUUTA 1935 . . .

Sivuhuomautus, jonka historiallinen arvo lienee kyseenalainen:

Maon varamiehellä on isoin kalu, jonka olen nähnyt — tällä marssilla ja ennen tätä.

27. TOUKOKUUTA 1935 . . .

Viime yönä valitsin itsekkäästi. Kuka voi minua siitä moittia, että toisinaan valitsen vain itseäni ajatellen? Mutta eipä riennetä asioiden edelle . . .

Lutingin silta oli pakko ottaa. Ei ollut valinnan varaa. Ellemme ylitä Tatu-jokea Lutingissa kesäkuun alussa, marssimme on lopussa. Meidät heitetään Tatun rantatörmiltä jokeen ja tuhotaan.

Silta näytti kammottavalta, kun näimme sen ensi kerran toukokuun 25. päivän aamun valjetessa utuisena. Se ei ollut tavallinen kivisilta, vaan 13 valtavasta käsintaotusta ketjusta koottu riippusilta. Ketjujen jokainen lenkki oli noin kranaatinheittimen ammuksen kokoinen. Kaksi ketjua kummallakin sivuilla muodostivat kaiteet. Yhdeksän ketjua oli kannattamassa. Tavallisesti noiden yhdeksän ketjun päällä oli leveä puukansi. Tavallisesti.

Nyt lankut olivat poissa. Kuomintangin joukot olivat purkaneet kannen ja vieneet joen toiselle puolelle. Toisessa päässä oli jokunen lankku jäljellä. Muuten vain ketjut olivat siltana.

Vesi kuohui sillan alla punertavana vaahtona. Veneillä tai lautoilla sitä jokea ei ylitetty.

Toinen joukkue määrättiin hyökkäyksen kärjeksi. Kello neljä 25. päivän iltapäivällä rykmentin torvensoittaja puhalsi merkkisoiton. Rupesimme tulittamaan joen toisella puolella olevaa vihollista kaikilla aseilla, mitä meillä oli.

Tämän tulituksen suojaamana hyökkäysosasto ryömi eteenpäin. Heillä oli aseensa mukana selkään sidottuina: isot veitset, konepistoolit, käsikranaatit.

Osaston johtaja Ma Ta Tshiu loikkasi arkulle, tarttui yhteen ketjuista ja alkoi heilautella itseään eteenpäin ketjun silmukoista roikkuen. Hänen miehensä seurasivat perässä.

Ma oli ensimmäinen, jonka vihollisen konekivääримiehet saivat ammutuksi. Hän putosi sätkivänä myttynä alas vuolaaseen virtaan. Yksi vihollisen konekivääriampujista oli erityisen tarkkasilmäinen. Meikäläisiä putoili ketjuista hänen tulessaan yksi toisensa jälkeen. Miehiä näytti satavan jokeen. En pystynyt tähtäämään kunnolla. Kyyneleet sumensivat silmiäni. En ollut ikinä ennen nähnyt sellaista urheutta. Ja kuitenkin tällä marssilla ääretön urheus on ollut jokapäiväistä.

Yksi hyökkääjistä katsoi minuun, vaihdoimme silmäyksen. En ollut ennen pannut häntä merkille. Tuskinpa hänkään minua. Nyt me huomasimme toisemme. Katseemme kohtasivat muutaman sekunnin ajan. Hymyilin ja nostin nyrkkiin puristetun käden tervehdykseen. Hän nyökkäsi. Sitten hän nousi pystyyn ja loikkasi ketjuille. Toivoin, että hän säästyisi hengissä. Kolmas komppania alkoi tuoda puunrunkoja kanneksi sillalle . . .

Riittävä joukko sillanpään muodostamiseksi pääsi vastarannalle. He pitivät asemansa, kunnes apujoukot pääsivät yli sillan. Kahdeksalta illalla Lutingin kaupunki ja silta olivat meidän hallussamme.

Yksi dynamiittipanos ketju-

NYKYLEHDET OY
Itälahdenkatu 20 A
00210 Helsinki 21

OSOITTEENMUUTOS

Irroita lehden takakannesta osoitelipuke ja kiinnitä se tähän. Kirjoita osoite alla oleville riveille ja postita meille ensi tilassa.

Nimi

Lähiosoite

Uusi postinumero ja -toimipaikka

Kiinalaisen naisluutnantin päiväkirja vuodelta '35

jen kiinnitysarkkuun olisi tehnyt lopun meistä kaikista. Kummastelimme, miksi Kuomintang ei räjäyttänyt sitä panosta?

Vastaus saatiin seuraavana yönä. Minun naisosastoni järjesti vastaanoton Lutingissa »Yhdeksän ketjun miesten» kunniaksi. Avasimme Maotaipulloja. Tarjosimme kuivattua karppia, jota oli säästelty tämäntapaiseen erikoistilaisuuteen. Jostakin olimme saaneet hiukan vihanneksia ja riisiä.

Pitkä mies, jota olin katsellut sillalla edellisenä päivänä, oli juhlittujen sankarien joukossa. Hän saapui viimeisenä juhlaamme.

Hänen toverinsa karjuivat hänelle ylistystä. He suutelivat häntä poskille. He työnsivät naisen toisensa jälkeen hänen luokseen, tyrkyttivät lautasittain ruokaa. He kysyivät: »Haluatko naida, Kung? Haluatko herkutella? Olemme säästäneet sinulle kaikesta parhaat palat.»

Joku kaatoi viiniä hänen päähänsä. Käsitin puheista, että ilman häntä ei sillan ylitys olisi onnistunut. Hän oli ollut ensimmäisten joukossa vastarannalla ja hänen konepistoolinsa oli saanut vian. Käsikranaattien loputtua hän oli tapellut jykevää lankkua heilutellen ja tuhonnut konekivääriaseman. Hän oli tuhonnut vihollisen räjäytysryhmän.

Kung. Hänen nimensä oli Kung.

Kung ei ollut kiinnostunut tovereista, ei naisista, ei viinistä. Hän näki minut kalaa pariloimassa ja tuli luokseni.

— Tiesin, että olisit täällä, hän sanoi.

— Miksi sitten viivyttelit? kysyin. Siitä se alkoi. Lähdimme juhlista vasta muiden mukana. Aikaisemmin poistuminen olisi ollut loukkaus.

Ja viimein . . .

— Voisin rakastua sinuun, Kung sanoi.

— Rakkaus on sellaista, johon kunnon kommunistilla ei ole aikaa, kun paljon työtä on vielä tekemättä, minä sanoin puoliksi leikilläni, puoliksi tosissani.

— Olin eilen niin hyvä kommunisti, että se riittää koko viikoksi, sanoi Kung. — En vieläkään saa unta, kun muistan, miten pelkäsin. Saan rakastua, jos haluan.

— Rakkaus on jotakin, jota kukaan, jolla on aivot, ei salli itselleen näissä oloissa, sanoin minä. — Koskaan ei voi olla varma, että elää kyllin kauan nauttiakseen siitä.

— Mutta yön me voinemme viettää yhdessä?

— Oletko aina noin suorasukainen?

— Yritän olla, Kung vastasi.

— Yhdyn siihen, mitä sanoit äsken. Näissä oloissa ei ole aikaa pyrkiä kierrellen päämääräänsä. On oltava suorasukainen, muuten ei ehkä elä kyllin kauan.

Silti hän itsekään ei oikein sopeutunut suorasukaisuuteensa. Hän joi viiniä liian tiuhaan sanojensa välillä. Mutta minäkin olin päättänyt olla hukkaamatta aikaa. Ei ollut tarvetta pyytää eikä vastata pyyntöihin.

Hän sanoi: — Ei kummankaan meidän huovalla, ei minkään noiden talojen vuoteessa. Haluan mennä aivan erityiseen paikkaan.

Hän vei minut joelle.

Vartijat vastustelivat ensin, mutta nähdessään, että pyytäjä oli Kung, ketjujen sankari, he päästivät meidät menemään sillalle.

Siellä, eilen tuotujen puunrunkojen päällä, me riisuimme toisemme. Joki kuohui allamme. Niin oli hyvä. Vaikka olimme alasti ja yö oli kolea, meidän tuli hiki . . .

Tänä aamuna sain nyppiä liki parikymmentä tikkua takapuolestani . . .

16. KESÄKUUTA 1935 . . .

Tämä on melkein mahdotonta uskoa.

Joka kerta, kun uskomme kokeneemme pahimman mahdollisen, tapahtuu jotakin vielä pahempaa.

Uskoimme jokainen, että rautaketjusilta oli koettelemuksistamme pahin.

Täällä Suurella Lumivuorella monet meistä toivoisivat roikkuvansa sen sillan ketjuista vihollisen konekivääritulessa.

Pelottavinta on, että tiedän jonakin päivänä kohdattavan vieläkin pahempaa. Mutta tänään tämäkin on vaikea uskoa todeksi. Mikä kauhu. Mikä helvetti. Mikä kauneus.

On kesäkuu, mutta tällä 4 800 metrin korkeudessa meitä kuolee kylmään ja hapen puutteeseen. Päivällä maaperä on upottavaa liejua. Yöllä se jäätyy kovaksi kuin alasin. Käsikranaatin kokoiset rakeet hakkaavat meidät mustelmille. Äkilliset rajut sadekuurot huuhtelevat kokonaisia komppanioita takaisin sinne, mistä kiipeäminen alkoi aamulla. Lähes kaikilla on punatauti.

Vihollisen hävittäjäkoneet, jotka on saatu amerikkalaisilta aseapuna, pommittavat ja tulittavat meitä kaiket päivät. Öisin ne ripustavat laskuvarjoilla pudotettavia valopommeja taivaalle ja pommittavat meitä silloinkin. Hapenpuute on kuitenkin pahinta. Emme jaksa kuljettaa aseitamme sekä ruoka- ja ammusvarojamme selässä. Sotilaat istahtavat lepäämään hetkeksi ja kuolevat istuvilleen. Jostakin syystä minä olen selvinnyt paremmin kuin useimmat muut.

Minusta on tullut jonkinlainen piiskuri. Yllytän muita kestämään vielä **yhden** päivän, jatkamaan vielä **tämän** rinteen ylös. Sellaisia kuin 19-vuotias Setsuanista kotoisin oleva poika, joka kaksi päivää sitten oli menehtymässä. Oli ihme, ettei hän ollut menehtynyt jo kauan sitten. Oman pakkauksensa lisäksi hän kantoi neljää ylimääräistä kivääriä ja yhtä ylimääräistä kantamusta. Kun hän kaatui, tuskin erotti miestä kuorman alta.

Autoin hänet ylös ja annoin hänelle kepin tueksi. Hänen kasvonsa sinersivät kylmästä ja hapenpuutteesta. Hän näytti luopuneen jo elämänhalustaan.

— Teen sopimuksen kanssasi, sanoin hänelle. — Kiipeä edelleen. Hidasta vauhtia, jos et jaksa, mutta älä pysähdy. Joka ilta minä odotan sinua huopani alla. Tulitpa mihin aikaan hyvänsä. Minä odotan.

— Tarjoat lahjuksia, toveri, hän sanoi hymyillen vaisusti. — Mitähän Mao sanoisi?

Se onnistui. Setsuanin poika jaksoi. Joskus puolenyön jälkeen hän ravisti minut hereille. — Olen tullut, hän sanoi.

Lupaus on lupaus. En tiedä, miten onnistuimme tekemään sen putoamatta alas Suurelta Lumivuorelta. En tiedä, miten jaksoimme, kun ilma oli niin ohutta. Mutta me aloitimme ja jatkoimme loppuun asti. Olen kokenut parempiakin lemmenöitä, se on myönnettävä, mutta kumma kyllä se ei ollut huonoimpiakaan öitäni. Merkillistä.

Setsuanin poika on herättänyt minut nyt jo kolmena yönä peräkkäin. Ihmettelen jo itsekin, mitä Mao mahtaisi sanoa?

TOIMITUKSEN HUOMAUTUS: Luultavasti Lin Han ei koskaan saanut tietää, mitä Mao olisi sanonut. Tuohon kysymykseen hänen päiväkirjamerkintönsä näet loppuvat.

20 000 lopen uupuneen eloon jääneen saapuessa turvaan Jenanin maakuntaan lokakuussa 1935 Lin Han ei ollut heidän mukanaan.

Tuo kesäkuun 16. päivän merkintä jäi viimeiseksi. Pekingin lähteiden kertoman mukaan Lin Hanista ei ole sen koommin mitään tietoa. Hänen nimensä ei esiinny puolueen jäsenkirjoissa, hän ei ole työssä millään työpaikalla eikä kuulu mihinkään sotilaalliseen järjestöön. Mikään ei viittaa siihen, että hän olisi elänyt Kiinassa kesäkuun 1935 jälkeen.

Hänelle Suuri Lumivuori luultavasti jäi viimeiseksi koettelemukseksi.

Kesäkuun 18. päivä olisi ollut hänen syntymäpäivänsä. Jos hän eläisi vielä, hän olisi nyt 66-vuotias. ■

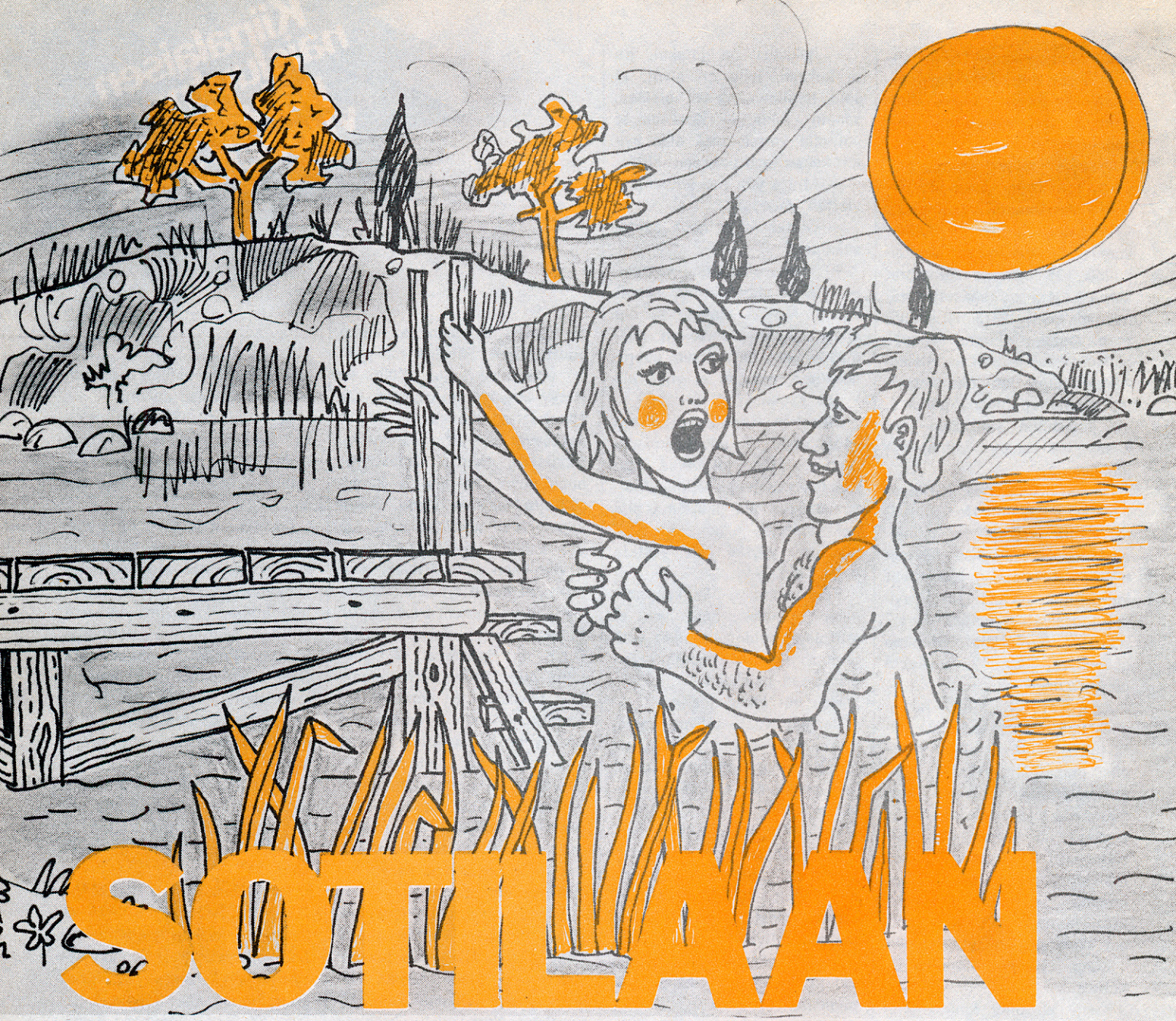

SOTILAAN ASENTO

Olen kuullut ja usein lehdestänne lukenut kuinka vanhat sotajermut muistelevat taisteluiden aikuisia tapahtumia. Harvemmin silmiini on pistänyt nykyisten varusmiesten toilauksia. Minun intissä oloajastani on kulunut noin parisen vuotta. Sen 11 kk:den aikana tapahtui vähän kaikenlaista jota en ennalta olisi uskonut todeksi.

●●● **Kun esikuntapatterilla** Kyminlinnassa löi ylivääpeli passin kouraani, ajattelin että parasta unohtaa kaikki taaksejäänyt. Ei niitä hommia ihan niin vain unohdeta, olen tullut toteamaan näin jälkeenpäin.

Eräs näistä muistoista on erityisesti syöpynyt mieleeni, en osaa sanoa miksi. Vaikka sanonta kuuluukin, sitä tikulla silmään joka vanhoja kaivelee, kerron kuitenkin sen erään muistoni.

Näin saattaa käydä kun nuori varusmies teljetään viikoiksi merelle yksinäiselle linnakesaarelle.

KESÄ -75. Lämmin, tukahduttavan polttava kesä. Olin aliupseerikoulussa Helsingissä. Tarkemmin sanottuna Isossasaaressa. Meitä oli siellä Hangosta, Helsingistä, Kotkasta ja vähän joka puolelta rakkaasta isänmaastamme. Noin parisataa oppilasta. Meitä Kotkalaisia 30. Alikersantti Toivonen. Rakas santsarimme piti kyllä huolen että me, neljäs jaos saatiin juosta. Aina hiki virtasi, väsytti ja vitutti. Yöt räpellettiin pinkkoja, päivät ravattiin metsissä.

Milloin pestiin hammasharjoilla saaren kallioita, kannettiin kiviä ampumaradalta Peninniemeen ja seuraavana päivänä takaisin. Vessassa vedettiin käteen luvun mukaan. Ruokalassa käytiin, mutta eihän sinne syömään oltu tultu jotenka metsään aina mentiin ja meressä ryvettiin. Sulkeisissa kierrettiin kenttää tunti-

määriä juosten aseet edessä, pölyn keuhkoja kirveltäessä yritimme laulaa jänis istui maassa torkkuen. Lomat paloi kun kokeet meni pömmiin.

Kuusi viikkoa kiinni oltuani näytti ruokalan vanha keittäjämummokin kuin miss Maailmalta.

Harva se yö natisi jonkun punkka ja Nyrkkikyllikki toi autuaan onnen. Viikko ennenkuin ampumaleiri alkoi sain tapahtumasarjan asioita joita vain unissani olin kokenut.

Sellua oli lämmin, aurinko teki laskuaan taivaanrannan taa. Menin saunalle muita ripeämmin. Olin päivystäjältä lupaa udellut ja sen myöskin saanut. Puolet koulusta oli juuri lomalle laskettu. Pistin verryttelypuvun naulakkoon ja kaivoin leipälaukusta pesuvälineet esille. Astelin pesuhuoneen läpi lauteille. Otin siinä löylyt, saunassa ei ollut muita. Alastomana kävelin laiturille ja katselin pulevardin puita. Saunamme vieressä oli se meitä kovin kiinnostanut uimaranta. Siellä kantahenkilökunnan rouvasihmisillä oli tapana käydä polskuttelemassa ja paistattelemassa itseään auringolla. En nyt huomannut siellä ketään. Astelin aivan laiturin päähän ja pulahdin mereen. Kukaan ei huomannut minua, siitä olin varma.

Varusmiehillä ei ollut lupaa uida muuten kuin että ympärillä souteli kaksi kantahenkilökuntaan kuuluvaa. Ne säännöt, ne säännöt.

Minä käytin taas kuitenkin omankädenoikeuttani ja kelluskelin aalloilla. Katselin velttoa kaveriani joka heilahteli siellä jossakin. Tein ympyrän ja palailin laiturille päin kun huomasin jonkun astelevan rannalle, sinne lämpöiselle sannalle.

Nainen, se on nainen, takoi päässäni, aloin kiinnostua. Olinhan ollut saaressa jo kuusiviikkoa niin että tunsin pakahtuvani nesteisiini. Hormoonit hyrräsi täydellä teholla.

Uin laiturin päädyn alle ja katselin rannalle, vain pääni näkyi vedenpinnalla.

Nainen riisui parhaillaan vaatteitaan suuren kiven takana, rannan puolelta häntä ei olisi havainnut mutta mereltäpäin kylläkin ja minä näin kaikki. Että ihminen voikin olla kaunis, ajattelin kiihkoissani. Kun hän pyllisti ottaen kassistaan jotakin näin haarojen välissä tumman kolmion. Jokin minussa rupesi jäykistymään kylmästä merivedestä huolimatta ja vain vaivoin sain pidäteltyä itseni laiturin kupeessa.

Naisella oli tumma tukka ja hoikka vartalo. Pienet bikinit yllään hän kipitteli veteen. Uidessaan rannasta etäämmälle eli lähemmäs minua näin hänet paremmin. Erään tällä hetkellä Ruotsissa olevan ylikersantin vaimo, pälkähti päähäni.

Eukko kroolasi rauhallisesti kohdalleni, ei vieläkään havainnut minua. Hetken se katseli ympärilleen ja rupesi kauhomaan kohti samaa tukipölliä jonka takana minä tirkistelin jäykällä jäsenelläni.

Sukelsin. Painuin niin syvälle että olin aivan naisen alapuolella kun hän ui ylitseni ja otti laiturin tukipuusta kiinni. Pidin hetken itseäni pinnan alla, katseli sitä kaikkea ihanuutta joka levisi silmieni eteen. Kapea, täyteläinen uuma, isot, pystypäiset rinnat ja se minulle tärkein kapistus siellä reisien välissä välähteli ohuen bikinikankaan läpi.

Nainen levitteli jalkojaan ja juuri kun ilman vähyyden takia aioin poukata pinnalle, huomasin kummia. Olin niin lähellä häntä että näin melkein jokaisen karvan hänen jalkojensa välissä. Nainen repäisi yhdellä liikkeellä housujensa sivunauhan auki ja kangas hävisi hänen häpynsä edestä. Mikä ihana kumpu loisti edessäni kirkkaassa vedessä. Toisen kätensä nainen vei haaroihinsa ja sormenpäillään levitteli häpyhuuliaan. Jotain sameaa ilmestyi veteen. Saippuaa, hän pesee alapäätään, tajusin heti.

Silloin minuun iski piru. Poukkasin häneen kiinni ja työnsin kankean elimeni naisen reisien väliin, tummaan karvoitukseen.

Hän värähti, kai pelosta.

Pakahtumaisillani nostin pääni pinnalle ja suutelin irtirimpuilevaa naista. Akka alkoi kiljua. Mitä te oikein teette, laskekaa irti, apua. Tästä kuulette vielä, varttukaahan kun mieheni saa tietää.

Miehenne, hänhän on tällä hetkellä Ruotsissa, ja teillekin on parasta kun olette aivan hiljaa aloillanne, muuten voi kasarmilla alkaa kiertää ilkeitä huhuja, sanoin painostaakseni häntä suostumaan pieneen leikkiin. Valehtelin hänelle kaikenlaista. Olin muka tietävinäni kuinka hänen miehensä petti tätä kaiken aikaa. Yökaudet juoksenteli seiskatalolla keittäjättärien kimpussa. Se olikin totta, olin iskenyt arkaan kohtaan.

Tämä nuori herkkä nainen alkoi nyyhkyttää. Mistä te sen tiesitte, hän kysyi. Minä tiedän paljon asioita. Onko se nyt niin vakava asia jos te pidätte vuorostanne hieman hauskaa viattoman sotapojan kanssa, kai teilläkin on oikeus, ei yksipuolisesti, sanoin.

Turhaan te hänen takiaan itkette. Ottakaa ilo irti elämästänne kun teille kerran on järjestynyt siihen tilaisuus.

Eikö vain noin nuoren rouvan ole hieman yksinäistä oleskella tällaisella saarella jossa näkee aina vain samoja naamoja. Eihän meidän tarvitse kertoa tästä kenellekään. Mehän ymmärrämme toisiamme vai, sanoin ja suutelin häntä uudelleen.

Kumma kyllä hän ei enää itkenyt eikä muuten vastustellutkaan. Pyysi kanssaan kalliolle laiturin alle. Sehän sopi kuin nakutettu suunnitelmilleni. Rouvan saippua luiskahti laineisiin kun käsitysten liuuimme rannalle. Istuimme vieretysten ja koittelin sormillani turpeita pillunhuulia. Tämä on väärin, hirveän väärin, hän aloitti taas ja purskahti itkuun. Minä en saisi pettää miestäni. Pettää, tietäisittepä mitä hän on tehnyt teiltä salaa. Käyttäkää nyt tilaisuuttanne hyväksenne, minä en koskaan kerro tästä sanaakaan, vaikenen kuin muuri. Kuivasin kädelläni hänen silmiään ja samalla kellistin naisen kalliolle. Vastaanpanematta hän antoi minun avata bikinien yläosan hakaset. Kaksi muhkeaa pullukkaa vyörähti käsilleni. Puristelin ja imin niitä. Ei jälkiä, varo, ei saa tehdä jälkiä, hän huohotti kun rupesin kiivaammin pureskelemaan niitä suloisia.

Ole huoleti, kuiskasin. Saanko painaa sisään jo, kysyin. Saanko ilman kumia. Mistäpä minulla siihen hätään olisi kondomia löytynyt.

Mä syön pillereitä mut ole sittenkin varovainen.

Minulla seisoi siinä vaiheessa hirvittävästi. Pikkuveli vaati viimeisiään päästä sukeltamaan tuohon hetteikköön. Tunsin kuinka tuuheat vitunkarvat kutittivat terskanpäätäni painaessani juurta myöten.

Nainen voihkaisi. Pidin tovin paikoillaan ja nautiskelin,

KÄÄNNÄ

Sattumia sodan soppajonossa

Sattumia sodan soppajonossa on entisten rintamamiesten keskuudessa otettu riemulla vastaan ja ilmeisesti lukijoidenkin piiristä löytyisi vastaavanlaisia meheviä sota-aiheisia tarinoita. Jermu julkaisee ne mielellään ja maksamme niistä kirjoituspalkkion. Lähettäkää ne osoitteella JERMU, Itälahdenkatu 20 A 00210 Helsinki 21.

ISRAELIN KOMMANDOT ISKEVÄT!

Israelin tiedustelupalvelu sai selville että arabisissit hoitelivat parhaillaan suurta salakuljetusoperaatiota Euroopassa. Mitä he oikein kuljettivat? Kommandot saivat taas hurjan tehtävän, oliko kyseessä peräti atomipommin osat, jotka myöhemmin koottaisiin hirvittäväksi tuhoaseeksi jossakin arabimaassa?

TEHTÄVÄ ALPEILLA

HUIPPUKOVA

Kommando -sarja n:o 1/77

NYT LEHTIPISTEISSÄ

SOTILAAN ASENTO

tuntui ihanalta. Liikuttele jo, nainen pyyteli ja ilmeistä sain sen käsityksen ettei hänkään ihan oppimaton näissä hommeleissa ollut. Alkoi tulla mukavasti vastaankin kun painelin hissukseen. Kaikki kärsimykset ja epämieluisat asiat kaikkosivat mielestäni, naisen tiukka kapine tuntui supistelevan ja luisto parani huomattavasti. Nytkytin jo reippaanlaisesti naisen nesteistä märkänä olevalla soltun kullillani kun saunan ovi kävi. Joku tuli laiturille.

Nainen säpsähti ja kuiskasi, lopetetaan, joku näkee vielä.

Kuuletko, päästä irti, joku on laiturilla.

Hei jätkät, tulkaa peräs, kaik uimaan, huusi joku Hankolainen yläpuoleltamme.

Laituri notkahteli kun äijä juoksi sen päähän ja koitti varpaallaan vettä. Hyi helvetti ko onki kylmä ves, en saatana tairakkaa mennä, se sanoi meidän onneksi ja juoksi takaisin löylyyn. Laiturin raoista valui hiekkaa selkääni. Kapiaisen rouva lepäsi yhä haarat levällään allani tiukassa otteessani enkä laskenut häntä irroittautumaan vaikka kuinka yritteli. Olin munallani naulinnut hänet kalliota vasten ja joka kerta kun nainen liikahti ylöspäin survaisin kyrpäni yhä syvemmälle vitun sisuksiin.

Ymmärsin toki minäkin että kohta sieltä saapuisi joku rohkea päistikkaa veteen ja silloin olisi pelimme pelattu. Älä nyt rypistele, anna kun minä nussin vielä vähän, tekee hirveen hyvää, eiks sustakii, kysyin.

Eikä tee, sä satutat minua jo, nainen vastasi, oli pelosta menny ihan kylmäksi. Meikäläinen vetelee ainakii loppuun saakka, ajattelin ja painoin päälle kuin yleinen syyttäjä.

Kohta tulee, ihan pian, sihisin kun tunsin tunnon häviävän pikkuveljestäni. Nyt, puuskahdin ja vedin vaivoin elimeni ulos, pakarani nykivät vielä hetken. Kaikki lämmin ruiskahteli rouvan reisille. Pitelin häntä yhä allani, mieleni tuntui sanomattoman hyvälle, oli niin rauhallinen, raukea olo. Laske minut jo, pitää lähteä ettei kaveris nää, hän kuiskasi itkunsekaisella äänellä. Pyörähdin päältä ja katselin kuinka nainen kiinnitteli tilkkuaan limaiseen pilluunsa. En voinut sille taaskaan mitään että kun hän siinä edessäni pyllisteli punaisilla pakaroillaan, heräsi miehiset haluni uudelleen.

Konttasin rouvan taakse, vedin kankaan nilkkoihin ja työnsin kaluni sisään heiluvien kannikoiden väliseen karvoitukseen. Puristin naisen lanteita ja vedin hänet itseeni. Nopeasti nykytin polvillani samalla pitäen hänet väkisin paikoillaan. Raiskaaja, etkö jo äsken saanut haluamasi, tämä menee liian pitkälle, päästä irti tai mä huudan, rouva sanoi vihaisesti.

Huuda pois, mulle on ihan saman tekevää kunhan pysyt paikallasi.

Otsastani valui hikikarpaleita silmiini ja suuhuni. Minun oli nyt saatava pusseistani kaikki liikkeelle, harvoin tarjoutuu tällainen tilaisuus, tuumiskelin.

Ei ollut ämmä sentään niin kahju että huutamaan olis ruvennu. Tyytyipä vaan kohtaloonsa ja varttui toistamiseen laukeamistani.

Älä noin syvälle, se sattuu jatkuvasti, lopeta pian, kuuletko, mä en jaksa enää sun kanssas. Että pitikin ruveta tällaiseen. Muista kanssa ettet kieli kenellekään. Joo, joo, pyöritä pyllyä, tekee makeeta, huohotin hurmion vallassa ja pökin takaapäin noiden täyteläisten pakaroiden väliin. Välillä irroitin käteni lanteilta ja siirsin ne raastamaan rouvan rintoja. Suuret nännit lipsahtelivat sormieni välissä.

Alkoi tuntua kamalan hyvältä. Käsillä rutistin pakaroita yhteen. Pillu tuntui entistä ahtaammalta. Hädissään nainen päästi pierunkin. Se kiihotti minua entisestäänkin ja laukesin.

Tällä kertaa laskin sisälle.

Rouva kauhisteli tuntiessaan kuuman mahlan sisällään. Sähän sanoit syöväs pillereitä, kuiskasin kun nainen veti pyllynsä erilleen ja elimemme irtautuivat lurpsahtaen. Reidet väristen nainen horjahteli mereen, pesten samalla alapäätään kylmällä vedellä.

Kertaakaan hän ei vilkaissut taakseen vaan ui nopeasti takaisin hietikolle sen suuren kiven suojaan.

En saata olla vieläkään mainitsematta kuinka hyvä minulla oli olla siinä maatessani kahden kiivaan yhdynnän jälkeen. Hiljalleen kaverini alkoi tasaantumaan ja mennessäni mereen se oli kuin mitään ei olisikaan tapahtunut. Saunaan kävellessäni pussini suorastaan korisivat tyhjyyttään. Jätkiä istuskeli lauteilla ja sinne sekaan meikäpoikakin tupsahti kuin ei mitään. Ihmettelivät miten olin rohjennut mennä uimaan noinkin kylmään mereen. Miksipä en, täytyhän ne pillunrasvat pestä alapäästä pois, ajattelin pyytäessäni Hankolaista heittämään kipollisen vettä kiukaalle.

Aina kun se samainen nainen tuli saarella minua vastaan, käänsi hän hämillään katseensa muualle. Harvoinpa muuten enää näyttäytyikään meidän saaressaoloaikanamme.

Kuukauden leirikin vilahti ohitse. Heinäkuu teki loppuaan. Kyseisen rouvan mies palasi juuri Ruotsista kun meidät ylennettiin korpeiksi ja alikessuiksi.

Elokuun ensimmäisenä saimme hatkat Isostasaaresta. Raukki oli ohitse. Jotkut lähti jatkamaan RUK:iin, Rtk:hon, seuraavaa koulua varten valittiin uudet santsarit. Minä palasin muiden onnellisten mukana takaisin perusyksikköön Kotkan rannikkopatteristoon. Tällä kertaa Rankkiin nuorempana ryhmänjohtajana. Ehkä nuori ylikessun rouva tunsi helpotusta kun ei enää tarvinnut pelätä että minä sattuisin tulemaan samalla polulla vastaan. — J. R. Kotka. ■

Tilaa nyt käteisellä, säästät yli 20%

Ei savua ilman tulta, ei lukemista ilman Jermua

Hinnaltaan edullisin lukupaketti loppuvuodeksi erikoishintaan.

Laskutustilauksena
1. 5. alkaen hintaan mk 41,—
Käteistilauksena
1. 5. » » mk 30,—
Säästö mk 11,—

Asiatietoa seksistä aikuisille

Erikoislehti avartaa näkemään seksin luonnollisena ja tärkeänä jokapäiväisessä elämässämme.

Laskutustilauksena 1. 5. alkaen hintaan mk 52,—
Käteistilauksena 1. 5. » » mk 40,—
Säästö mk 12,—

Lännen parhaat tarinat

Hinnoiltaan edullisimmat lännenlehdet nyt myös tilattavissa.
Lännen rämäpää LASSITER ja Arizonan sheriffi CLIFF COPPER seikkailevat lännensarjoissamme.

Laskutustilauksena
1. 5. alkaen hintaan mk 20,—
Käteistilauksena
1. 5. » » mk 15,—
Säästö mk 5,—

TILAUSOHJEET

Laskutustilaus
Täytät alla olevan tilauskupongin ja lähetät sen meille paluupostissa. Me laskutamme ensimmäisen numeron saatuasi.

Käteistilaus
Täytät alla olevan tilauskupongin ja lähetät sen meille paluupostissa. Mikäli tilausmaksu seuraa oheisena (shekki tai raha) laitat sekä tilauskupongin että -maksun kirjekuoressa. Muista merkitä aina maksutapa tilauskuponkiin.

TILAUSKUPONKI
Käytän erikoistarjoustanne hyväkseni ja tilaan 1. 5. 77 alkaen

		Käteishinta	Laskutushinta
☐ Jermu	8 kk	30,—	41,—
☐ Seksi	8 kk	40,—	52,—
☐ Cliff Copper	8 kk	15,—	20,—
☐ Lassiter	8 kk	15,—	20,—

Maksutapa
☐ Laskuttakaa tilaus
☐ Käteishinta seuraa oheisena
☐ Käteishinnan olen maksanut Ps-tilille 41191-6

Sukunimi	Etunimi
Jakeluosoite	
Postinumero	Osoitetoimipaikka

Nykylehdet Oy maksaa postimaksun

NYKYLEHDET OY
Postilokero 332
00003 HELSINKI 300

VASTAUSLÄHETYS
Hki 10/10 Lupa 3103

VUOSISADAN JUNARYÖSTÖ

SIVULTA 7

Clancy näki edessään kaiken mitä tarvittiin kertomaan hänelle tilanteen koruttomuus. Kaksi nuorehkolta vaikuttavaa roistoa armeijan ylijäämävarastosta hankituissa khakiunivormuissa ja nailonsukka päässä naamiona pieksi parhaillaan henkihieveriin kaveria, joka vaikutti kolmenkymmenen kieppeissä olevalta. Tuo vaalea, pitkä viikinki oli ilmeisesti yrittänyt olla eri mieltä herrojen junarosvojen kanssa ja sai nyt ottaa sen mitä annettiin: kahdella revolverinpiipulla pitkin poskia. Veri lensi ja poskiluut rutisivat.

Vakuutusmies yritti mahdollisimman vähin liikkein saada selville josko lihakset toimivat kunnolla. Konnat ilmeisesti luulivat häntä yhä tajuttomaksi, sillä katsettakaan ei uhrattu hänen suuntaansa. Vaalea sensijaan näytti kaiken hätänsä keskelläkin huomaavan, että apua oli tulossa kunhan auttaja jaloilleen ehtisi.

Clancy tulkitsi miehen seuraavat pään liikkeet selväksi kielloksi, pudistukseksi. Tämä siis tahtoi hänen jäävän aloilleen. Enempää vaalea ei ehtinyt hänelle viestittää ennenkuin sortui polvilleen ja otti täyden luvun.

Pieksijät häipyivät työnsä tehtyään jonnekin edemmäs ja Clancy saattoi ryömiä uhrin luokse. Tämä raotti silmiään ja vakuutusmies tajusi, että luvun otossa oli puolet huijausta. Vaalea ei suinkaan ollut poissa pelistä, vaikka hänen naamataulunsa olisikin jo kelvannut raakapihvimainokseen.

Haljenneet, kovaa vauhtia munkkirinkilöiksi turpoamassa olevat huulet yrittivät jotakin virnistyksentapaista.

— Hyvä kun jäit paikallesi! kuului vaimea murahdus. — Ei siinä olisi ollut hyötyä kahdestakaan, niillä oli ylivoima ja lisää sakkia he olisivat haalineet paikalle tuossa tuokiossa jos... No, saamme kyllä tilaisuuden panna puntit tasoihin, kunhan maltamme odottaa!

Clancy tuijotti häkeltyneenä vaaleaa ja tarttui tämän ojennettuun käteen.

— Olen Calvin Slade! tämä ilmoitti suorasukaisesti. — Luotan siihen, että olet halukas yhteistyöhön kun myöhemmin tulee avun tarvis...

Silver Chiefin ryöstö keskellä autiomaata sen ollessa matkalla Chicagosta Los Angelesiin levisi lehtien sivuille varsin vaatimattomasti. Viranomaiset eivät halunneet jutusta nostettavan suurta haloota, rautatieyhtiö vielä vähemmän. Sen laatuinen kuuluisuus ei olisi ollut kunniaksi kummallekaan ja jälkimmäiselle liiketaloudellisesti äärimmäisen epämiellyttävää.

Poliisin junaryöstöihin erikoistuneet tutkijat vakuuttavat kuitenkin, ettei Englannin suuren junaryöstön ohella kuluva vuosisata ole kokenut vastaavaa kuin Silver Chiefin tapaus. Kaikki oli suunniteltu ja toteutettiin tietokonemaisen tarkasti. Niin jemptisti, ettei moiseen olisi pystynyt mikään muu kuin äärimmilleen hiottu yhteistoiminta, jota esitti vuodet yhdessä sotinut armeijan puolijoukkue.

Chicagolainen kolmannen luokan kapakka toimi homman pohjustuksen näyttämönä. Oli 4. tammikuuta, 1974. Baarituolia kulutti viisi odottavan näköistä sielua, joilla oli juuri sillä hetkellä yhteinen piirre. He odottivat samaa miestä.

Kaikki olivat taistelleet läpi Vietnamin suohelvettien saman kapteenin, kapteeni Kellyn alaisuudessa, tämän lähimpinä miehinä. Kaikki olivat suurin piirtein persaukisia ja valmiit hankkimaan tuohta suurin piirtein millä tavalla tahansa kunhan kyseessä eivät olleet purkkapennit. Ja nyt kapteeni Kelley oli kutsunut heidät juttusilleen keskustelemaan afääreistä, joka merkitsi rahaa, kuten kaikki Kelleyn läpikotaisin tuntien tiesivät.

— Missähän helvetissä jätkä kuppaa? mutisi Nick Moran, 25-vuotias chicagolainen autokuski, joka ei ollut vääntänyt rattia palkan edestä aikoihin. Lamakausi. Tom Kelley ei vieläkään antanut kuulua itsestään, vaikka tapaamisen täsmällinen kelloaika oli sovittu ennakkoon ja livahtanut ohi ajat sitten.

— Olkoon minun puolestani myöhässä niin pitkään kuin haluaa! kohelsi Terry Baker, nuori georgialainen maalaispoika, joka oli yrittänyt lehtien otsikoihin ammattilaiskehien kautta, mutta heikolla menestyksellä. Muutaman täystyrmäyksen jälkeen hän oli livahtanut armeijaan pelastaakseen kasvonsa.

Kolme muuta olivat Karl Steiner, kotipaikka Gary, Indiana, Joe Sapinski, osoite Pittsburghissa, Penssylvaniassa ja Dolph Mangano, chicagolainen. Kaikki ihailivat kapteeniaan, jota pidettiin reiluna jätkänä. Ja kovana poikana naisten ja rahan perään, joka oli opittu tietämään Saigonin päivinä.

Kuhnailustaan huolimatta kapteeni Kelley ilmestyi paikalle siedettävään aikaan. Miehet silmäilivät kiinnostuneina 500 dollarin mittatilauspukua ja syvää rusketusta, jonka oli antanut Floridan tai Hawaijin aurinko, ei mikään alppiaurinkolamppu. Erityisen huomion kohde oli sitten koristus, joka roikkui kapteenin käsikynkässä. Hänen nimekseen kerrottiin Tania.

Tytön avut kertoivat näkyvästi kaiken muun. Kelleynkin nirso maku sai tuosta pakkauksesta kaiken mahdollisen ja rapiat päälle, siitä miehet olisivat voineet mennä yhteen ääneen takuuseen.

Mutta liikeasiat ensin. Kelley istutti vaaleaverikön vierelleen ja heitti sitten hansikkaan kehään.

— Lupaan, että jokaiselle leikkiin ryhtyvälle on tulossa sata tuhatta taalaa kouraan. Ja lisäksi kunnon juomarahat jos ja kun kaikki menee nappiin...

Muutama hämmästynyt henkäisy ja sitten Moran rikkoi hiljaisuuden.

— Mitä siihen tuohikasaan on tehtävä, kapteeni? Ryövättävä pankki, vai?

— Juna! Kelley heitti kylmästi. Viisikko silmäili esimiestään pitkään ja yritti löytää tämän rusketuksesta naurunryppyjä, mutta turhaan. Tämä oli haudanvakava. Itse asiassa se oli luonnollista, sillä kukaan miehistä ei muistanut Kelleyn syyllistyneen vitsailuun niinä vuosina, jotka he olivat yhdessä viettäneet.

— No, kiinnostaako? kapteeni kysäisi vaativasti. Katse kiersi miehestä toiseen ja pysähtyi Sapinskiin. — Joe, mitä luulet?

— Onko mahdollista, että tulee ruumiita? entinen terästyöläinen mutisi ja kiemurteli vaivautuneesti pallillaan.

— Hyvin luultavaa... mutta sodassa ei lasketa ruumiita, pojat. Ei laskettu silloin ennenkään... Joe, samoin te muut, tästä eteenpäin kerron vain jos olette mukana. Jos joku myöhemmin yrittää luistaa, sillä tempulla on hengen hinta!

Sapinski oli äkkiä kaikkien huomion keskipiste. Jokainen halusi hänen vastaavan ensimmäisenä. Tämä ei pelännyt taistelua. Kyseessä oli vain hieman erilainen kulissi kuin Vietnamissa, jossa ampuminen saattoi merkitä mitalia. Täällä kotona palkinto saattoi olla sähkötuoli. Oliko iso raha riskin arvoinen?

Kyynärpää koukistui ja lasillinen myrkkysekoitusta nimellä boileri lennähti kitarisojen rauhoitustoimiin. Muutaman sekunnin odotusajan jälkeen ne pystyivät muokkaamaan vastauksen.

— Olen mukana! Mutta...

oletan, että käymme räiskimään reikäraudoilla vain itsepuolustukseksi!

— Joe... sillä tavallako sitä sotaa käytiin? Onko siviili päässyt pehmentämään sinut? murahti Kelley vaativasti.

Muut tyytyivät ilmoittamaan osallisuutensa vain päätä nyökkäämällä. Kelley virnisti tyytyväisenä, tempaisi povitaskustaan viisi ruskeaa kirjekuorta ja pani ne jakoon, yhden jokaiselle.

Miehet rapistelivat äänettöminä kuoret auki ja sormiin alkoi ilmestyä vihreäselkäisiä seteleitä, riihikuivaa tavaraa sileänä suoraan setelipainosta.

— Viisi tonnia pohjarahaksi jokaiselle, pojat! kapteeni ilmoitti tyynesti. — Sillä sopii hankkia kaikki tarpeellinen aseista ja univormuista lähtien... Kun kerran sotapoikia ollaan niin ollaan sitä täälläkin!

— Vanha tyylinsä tallella! Moran mutisi ja vilkuili Kelleyn suuntaan. Sapinski hänen vierellään nyökytteli.

— Toivottavasti hänellä on hommaa varten muutakin kuin tyyliä. En välittäisi lähteä jalat edellä kalmolaan vain siksi, että jollakin oli suuria suunnitelmia, mutta ei kylliksi kanttia!

Kapteeni Kelley osoitti miehilleen hyvin pian, ettei hänellä ollut suu hartioita leveämpi. Kaverit saivat viidellä tonnillaan pedata keikkaa omalta osaltaan viikon, jonka jälkeen heidät kutsuttiin ensimmäiseen taktiikkapalaveriin kapteenin luksushuvilaan, jonka ikkunoista kimalteli Lake Michiganin öljyinen pinta.

Kelley oli laatinut pihalleen oikein maastojäljennöksen paikasta, jossa oli tarkoitus iskeä kimppuun. Karttakeppi kädessään hän piti pojilleen luentoa kuin oltaisiin oltu laatimassa iskutaktiikkaa Vietkongin selustaan.

Yhden jos toisenkin, Manganon eritoten oli kuitenkin vaikeaa pitää silmänsä kurissa, sillä vain muutaman metrin päässä paistatteli päivää Tania, jolla oli yllä maailman pienin kaksiosainen vaatekappale, jota vielä kehtasi nimittää bikineiksi eikä pariksi nuorankappaleeksi.

— Ajoitus on tärkeintä! Kelley saarnasi naama vakavana. — On iskettävä silloin kun juna on täsmälleen puolivälissä matkaa Gallupista Williamsiin. Silloin ryöstö tapahtuu melkein 300 kilometriä lähimmästä asutuksesta eli keskellä sitä hiekkahelvettiä, jossa ei mikään elollinen viihdy... Autolla jepareilta tai kansalliskaartilta menisi tuntikausia sinne pääsemiseen. Toisella junalla... tunti vähintäin. Siihen mennessä olemme me heittäneet hyvästit ja liuenneet tiehemme!

— Mitä me saalistamme jos saan luvan olla utelias? Sapinski murahti. Hänellä oli plakkarissa muutamia muitakin kysymyksiä, mutta ne saivat odottaa.

— Hopeaa! Kelly napsautti. — Meksikolaista hopeaa, jota ollaan viemässä Friscoon yhteen liittovaltion rahapajaan. Tietojeni mukaan hopealasti otetaan junaan Albuquerquessa. Varovaisenkin arvion mukaan kyseessä on viisi miljoonaa dollaria...

— Josta meille lohkeaa vain 10 prosenttia! Moran henkäisi. — Se ei ole reilua peliä, kapteeni...

— Ottakaa tai jättäkää! heitti Kelley tylysti. Katse näytti lävistävän Moranin kuin puukko. Miehen kädet nousivat antautumisen merkiksi.

— Okei, okei... en valita!

— Ja ottakaa huomioon, hyvät herrat, että luvassa on lihava lisäliksa homman toisesta puolikkaasta, Kelley jatkoi viileän rauhallisesti. — Junassa on ainakin tuhat matkustajaa, suuri osa ensimmäisessä luokassa. Kun lasketaan mitä saatte kasaan niiden lompakoista, käsilaukuista, kelloista ja koruista niin enpä ihmettelisi, vaikka jokaiselle siunaantuisi 50 000 taalaa lisää...

— Entä jos ne heittää helikopterit peräämme? Steinerillä välähti. Hänellä oli jo silmissään kuva junasta ja sen tuhannesta matkustajasta, joiden joukossa oli varmasti tusinoittain toinen toistaan herkullisempia tyttölapsia odottamassa raiskaajaa... Steiner oli aina ollut kovan linjan mies, niin sodassa kuin seksissäkin.

— Helikoptereista ei ole huolta, Kelley vakuutti. — Lähetämme rautatieyhtiölle ja kissalanpojille viestin, jossa uhkaamme lennättää junan ja matkustajat hornan tuuttiin jos ne uskaltavat komentaa ilmaan kärpäsenkään meitä häätyyttämään! Saavat takuulla siitä lökät pöksyynsä ja panevat vielä lentoyhtiötkin muuttamaan koneitten reitit kauemmas...

Manganon silmät lepäsivät yhä Taniassa, joka sopivasti kierähti selälleen ja korjasi hieman bikinien yläosaa, joka liikkeen voimasta oli livauttanut hetkeksi nännin näkyville. Muutahan se ei huolellisellakaan asettelulla juuri peittänyt. Manganolla oli kädessään kylmä grogi, mutta sitä hän ei nieleskellyt.

— Pystyykö sen homman kuusi miestä hoitamaan? Mangano huikkasi tajuttuaan, että Kelley oli kiinnittänyt huomionsa hänen katseensa vaelteluun.

— Meitä on kahdeksan. Me kuusi, Tania ja mies junassa, joka kuuluu suunnitelmaan. Olen palkannut yhden vartijoista mukaan suunnitelmaan, muuten meillä ei olisi mitään mahdollisuuksia. Hän huolehtii siitä, ettei hopeankuljetusvaunua ehditä panna varmuuslukkoon kun meidät havaitaan... Se lukko ei kuulemma avautuisi dynamiitillakaan. Mitä Tanian mukanaoloon tulee, kenelläkään ei kai ole mitään sitä vastaan?

Murinaa ei kuulunut, vaikka selvästi näki, ettei yksikään mielellään nähnyt hameväkeä sellaisissa hommissa, joihin nyt oltiin ryhtymässä.

Ted Whittier, 29-vuotias veturinkuljettaja, joka tuona päivänä hoiteli Silver Chiefiä, havaitsi silmäkulmastaan lähestyvän pölypilven jo silloin kun jeepit ja moottoripyörät sen keskellä olivat vielä pieniä pisteitä. Hän ei siinä vaiheessa täysin tajunnut mitä oli tekeillä, mutta aavisti pahaa. Koskaan aiemmin hänelle ei ollut sattunut sellaista, että tuolla keskellä autiomaata olisi kukaan liikkunut. Vielä vähemmän sellaisella vauhdilla kuin nyt ja suoraan päin junaa...

Whittier vannoi itsekseen, ettei jarruttaisi, vaikka atomipommi putoaisi päähän. Valitettavasti hän ei koskaan saanut nähdä valansa murskautuvan. Kelley miehineen ei antanut hänelle siihen aikaa.

— Okei, pysäytä se! Kelley murahti Manganolle vieressään ja tämä kohotti kevyen rakettilaukaisijan jeepin sivupanssaria vasten.

— Tulee tapahtumaan! mies virnisti ja kiskaisi laukaisimesta. Raketti vihelsi matkaan ja tömähti veturin kylkeen. Ohut pelti suorastaan suli sen tieltä, raketti kynti tiensä yläviistosti ohjaamoon ja lyhensi Ted Whittieriä noin kuudella tuumalla yläpäästä ennenkuin sukelsi veturin toisesta kyljestä autiomaahan.

Whittierin ruumis rojahti hervottomana päin kuolleen miehen jarrua. Automaattista pysäytysmekanismilaukaisijaa, joka kytkeytyi päälle kun kuljettaja esimerkiksi sai sydänkohtauksen ja lyyhistyi ohjaimiin.

Hitaasti juna hiljensi vauhtiaan ja metri metriltä jarrut purivat tiukempaan, kunnes noin kilometrin päässä Silver Chief vihdoin seisahtui kiskoille.

Pitkä, roteva ja vaalea Calvin Slade oli kironnut hartaasti ääneen jo silloin kun oli tajunnut jeeppien lähestyvän poikki suola-aavikon. Hän oli yksityisetsivä, jonka rautatieyhtiö oli palkannut valvomaan Silver Chiefin mainetta ja turvallisuutta. Ja nyt hän huomasi olevansa täysin avuton tapahtuneiden tosiasioiden edessä.

Slade oli saanut tehtävänsä vain paria viikkoa aiemmin, jolloin rautatieyhtiölle oli selvinnyt, että junaan turvallisuusmieheksi oli vahingossa palkattu kaveri, jolla oli hälyttävän pitkä rikosrekisteri. Yhtiön sikaariportaassa epäiltiin Bob Henshawn liittyneen turvallisuusmieheksi vain siksi, että voisi junasta käsin avustaa mahdollisia rosvoja.

Kaksi viikkoa kului kuitenkin ilman, että mitään epäilyttävää olisi sattunut. Arvopostisäkit, rahalastit ja matkustajat olivat saaneet olla rauhassa. Slade epäili kuitenkin Henshawta yhä, mutta odotti iskua junan sisältä käsin. Niin, että jossakin vaiheessa matkustajien joukosta ilmaantuisi muutama revolverimies kertomaan veturinkuljettajalle ja muulle henkilökunnalle mitä tehtäisiin seuraavaksi ja mitä ei.

KÄÄNNÄ

VUOSISADAN JUNARYÖSTÖ

Slade tajusi nyt haistaneensa tuulen suunnan ihan päin persettä. Colt .38 takin alla kainalossa ei paljoa tuossa tilanteessa lämmittänyt kun vastustajilla oli jeeppien nokalla Bazooka ja kevyet konekivääri t, sekä konetuliaseet kaikille myös kainaloon.

Kiroten etsivä piilotti coltinsa vaunuosastoonsa patjan alle. Siitä olisi piilossa luultavasti enemmän hyötyä kuin ruumiintarkastuksessa, jota sopi odottaa heti kun lauma ehtisi sisälle junaan.

Slade ehti jo päättää, ettei sekaantuisi koko juttuun ennenkuin olisi ihan pakko tai tilaisuus saada jotakin ratkaisevaa aikaan tarjoutuisi. Hän joutui kuitenkin heittämään suunnitelmansa romukoppaan.

Tuskin juna oli pysähtynyt kun jo yhdestä vaunusta alkoi kuulua naisen hysteeristä, kuolemanpelon täyttämää kirkunaa. Slade ryntäsi vaistomaisesti paikalle ja joutui todistamaan kuinka nailonsukan alle naamansa kätkenyt isokokoinen konna repi viimeisiä vaatteita punatukalta, jolla ei näyttänyt olevan pienintäkään halua ottaa vastaan sitä mitä oli tarjolla.

Asialla oli Steiner, joka ei viimeisten tuntien aikana ollut muuta ajatellutkaan kuin nuorta, sopivasti vastaan pyristelevää peppua. Baker piti vahtia vierellä automaatti tukevasti kourassa.

Steiner sai vihdoin tytön pitsiset pöksytkin revittyä pois tieltään ja sovitteli sormiaan tämän kuparinpunaiseen karvaan kun Slade katsoi nähneensä ja kuulleensa kylliksi. Etsivän sormet puristuivat miehen käsivarteen ja panivat alkuun jiujitsuheiton, joka lähetti Steinerin matkaan poikki vaunun kuin keskimatkojen ohjuksen.

Metallinen vaununseinä ei ollut ihanteellinen laskeutumisalusta ainakaan siinä vauhdissa, jonka Steiner oli heitosta saanut. Nenä livahti pahasti poskelle ja veri alkoi koristaa myös naamiota.

Slade olisi vielä ollut valmis täydentämään työtään muutamalla napakalla potkulla sopivasti ulkoneviin elimiin, mutta Baker ehti rynnätä väliin. Sten-gunin perä räpsähti etsivän korvan juureen.

Slade havahtui tajuttomuudestaan huomaamaan, että kaksi konnaa riiteli hänen yllään seuraavasta siirrosta. Steiner äärimmäisen raivoissaan menettämästään huvista kuulosti siltä, että olisi halunnut ryhtyä teurastajaksi pelkillä kynsillään. Baker yritti rauhoitella ja selittää, että homman hoitaminen oli tärkeämpää kuin jonkun punapääheitukan nussiminen kaikkien katsellessa.

Steiner pääsi tahtonsa perille ainakin osittain, sillä Slade pääsi luvussa kuuteen laskiessaan iskuja, joita miekkosen aseen piippu hänen kasvoihinsa mätti. Niitä oli luultavasti enemmänkin, mutta siinä vaiheessa meni vintti pimeäksi ja tietokone mykistyi. Sitä ennen hän ehti katseellaan varoittaa erästä nuorehkoa miestä sekaantumasta pahoinpitelyyn. Kaveri oli juuri ryntäämässä pystyyn lattiasta, jossa oli ollut lukua ottamassa. Mutta juuri silloin siitä ei olisi ollut suurtakaan hyötyä. Myöhemmin kenties...

— On sinulla ainakin kova kallo! oli melkein ensimmäisiä asioita, joka Clancyn suusta lipsahti kun Slade tuli tajuihinsa. —Omani olisi tuolla hakkaamisella ollut kurpitsasalaattia...

Etsivä nyökkäsi ja virnisti vaisusti, mutta tunsi jokaisen millinkin liikahduksen sattuvan kuin joku olisi soitellut moottorisahalla hänen keskushermostoaan.

— Kaikki ulos junasta! kuului samassa kovaäänisistä. Se merkitsi, että roistot olivat jo veturissakin. Slade ja Clancy katsahtivat toisiinsa. Kovaääninen rätisi lisää tekstiä.

— Kaikki ulos, jonoon sen vaunun sivulle, jossa ovat matkustaneet! Totelkaa viimeistä piirtoa myöten annettuja ohjeita ja pääsette tästä vähällä. Saatte ihan ilmaiseksi mielenkiintoista kerrottavaa kotiväelle.

Slade ja Clancy liittyivät vastaan panematta kohti ulkoovia vellovaa ryhmää ja seisoivat pian helvetillisessä auringon korvennuksessa vaunun seinustalla. Monet matkustajista olivat pyörtyneet vaununsa portaille, jännitys ja pelko yhdessä äkillisen lämmönvaihdon kanssa oli heille liikaa. Ilmastoiduissa vaunuissa oli mukavan viileää, hieman yli 20 astetta celciusta. Ulkona Arizonan säälimätön aurinko paahtoi kuollutta tasankoa yli 50 asteen voimalla.

Etsivä ei voinut muuta kuin puistella päätään. Suunnitelma näytti pelaavan nappiin viimeistä piirtoa myöten. Sillä, joka oli aivot tuon kaiken takana, olisi ollut luvassa loistava ura tieteen palveluksessa.

Kolme tyyppiä istuskeli edelleen huput päässään jeepeissä Kaksi oli tiukasti kiinni Browning-konekivääri en kahvoissa, kolmannella oli löysän näköisesti polvillaan raketinheitin ja kuolemanmuna putkessa. Sladen oli helppo kuvitella, että koko tuhannen hengen matkustajasakki olisi niitetty noilla vehkeillä viidessä sekunnissa veripelloksi jos joku alkaisi mennä konnien mielestä pieleen.

Joukon johtaja, joka ei ollut välittänyt suojata kapteenin arvomerkkejä hihoistaan ja khakipaitansa olkapäiltä, heitti nyt megafonin suulleen. Vieressä seisoskeli Sten-gun kainalossaan naamioitu, joka ei rautahaarniskallakaan olisi pystynyt peittämään sitä tosiasiaa, että oli nainen. Varsinainen seksipommi ainakin vartaloltaan.

— Miehet tulevat tutkimaan taskunne ja asian yksinkertaistamiseksi pyydän, että otatte lompakot, korut ja kellot jo valmiiksi esiin sekä pudotatte ne säkkeihin, jotka heillä on mukanaan. Piilottelu ei kannata, jokainen tutkitaan joka tapauksessa ja pinnausta yrittäneet ammutaan!

Kaksi miestä ryhtyi puhdistukseen, toinen aloitti junan alkupäästä, toinen hänniltä. Sladen katse seurasi kuitenkin kolmikkoa raiskaaja, nainen ja megafonimies, joka suuntasi hetkeäkään epäröimättä suoraan vaunulle, jonka sisuksissa oli arvolasti.

Bob Henshaw, junan lahjottu vartija odotti Kelleytä ja kumppaneita hiki otsalla. Miehen jaloissa makasi ruumis, joka saisi hautakiveensä kaiverruksen Jack Golden. Kaveri oli ollut toinen vartijoista, tajunnut jotakin olevan vinossa Henshawin suhteen ja ryhtynyt kyselemään sopimattomia sormet Smith & Wessonia vyöstä tapaillen.

— Mitä pirua sille on tapahtunut? Kelley jyrähti sisään kiivettyään ja ruumiin nähtyään.

— Oli pakko ampua..., Henshaw mutisi. — Yritti viime hetkessä saada käsipelillä arvopostiosaston takalukkoon. Jos se olisi onnistunut, sisään emme pääsisi atomipommillakaan...

— Hm... olin ennakkoon laskenut, että tästä koituu yhtiölle vain yhden vartijan tappio..., Kelley murahti ja kiskaisi Sten-gunin liikkuvat taakse. Piippu sojotti valmiiksi Henshawia haiman korkeudelle ja luotisuihku raappasi elimen seinään ennenkuin mies ehti suutaan avata.

Kelleyn silmistä ei kuvastunut sen enempää armoa kuin sääliäkään. Sapinski heilautti itsensä silmätysten pomonsa kanssa.

— Helvetti, oliko tuo ihan välttämätöntä, kapteeni? hän rääkäisi. Äänestä kuului, että asiat olivat edistymässä hänen mielestään vähemmän miellyttävään suuntaan.

— Totta helvetissä! Hän ei itse asiassa ollut yksi meistä, linnassa lusineena hän oli epäluotettava, olisi voinut laulaa kiinni jäädessään. Sitäpaitsi hän töppäsi jo hommassaan ja

ansaitsi rangaistuksen ja teillehän yksi potin jakaja vähemmän merkitsee vain lisää rahaa...

Sapinski ei sanonut mitään, mutta katse, jonka Kelley sai osakseen oli vähemmän lämmin. Hän oli luullut voivansa luottaa kapteeniin, mutta tiesi luulonsa harhaksi. Oli oltava silmät selässäkin tuon ahneen pirun kanssa, muuten saattaisi odottaa Henshawn kohtalo. Kelley nettoaisi miljoonan lisää listimällä loputkin heistä kun homma oli hoidettu, joten se mahdollisuus oli syytä ottaa tarkoin huomioon.

Sapinskia alkoi kaduttaa liittyminen hommaan. Rahaa tai ei, alkoi näyttää siltä, ettei isoillakaan seteleillä korvattaisi sitä mitä oltiin tekemässä.

Mukisematta enempiä vastalauseita Sapinski kuitenkin tarrasi kiinni hopea-arkkuun, jonka Kelley hänelle osoitti. Miehen ponnistellessa taakkansa kanssa kohti vaunun ovea Tania Kelleyn vierellä kumartui kuiskaamaan varoituksen kapteenin korvaan.

— Minusta tuntuu, ettei Joe kovin suuresti ilahtunut tuosta äskeisestä! Häntä sietää varoa tästälähin...

— Varoisin isoäitiänikin kun viisi miljoonaa dollaria on potissa! Kelley hirnahti merkitsevästi.

WILLIAMS, ARIZONA, 17. marraskuuta, 1974:

Rautatieyhtiön toimistossa Williamsin asemalla istuskeli pyöreän pöydän ympärillä viisi miestä, joiden naamat vaihtelivat kalmankalpeista oliivinvihreisiin. Jokainen oli useampaan kertaan silmäillyt läpi sanoman, jonka aseman radio- ja telexkeskus oli ottanut paperille. Kyseessä oli viesti Silver Chiefistä.

Kaksi paikalla olevista oli FBI:n miehiä, kolme liittovaltion poliisin edustajia ja lattiaa mittaili hermostuneesti edestakaisin paikallinen sheriffi. Tietysti läsnä olivat myös rautatieyhtiön kolme suurinta paikallista tappia, jotka yhteen ääneen vaativat, että kaikkiin junarosvojen vaatimuksiin on mukisematta suostuttava.

Dan Ryan, yksityisen etsivätoimiston johtaja, jonka alainen Calvin Slade oli junassa konnien armoilla, oli asiasta aivan eri mieltä. Hänen kannalleen oli asettunut myös Bill Lawsen, sen suuryhtiön PR-päällikkö, jolla oli taustavoimana osake-enemmistö rautatieyhtiössä.

— Pari suihkuhävittäjää ja taisteluhelikopteria heti ilmaan, se on minun mielipiteeni! Ryan jyrisi. — Kyllähän siinä voi muutamalta henki mennä, mutta minkä sille voi. Ei meillä ole mitään takuita siitä, että se sakki jättää yhtään sielua henkiin muutenkaan...

— Ei helvetissä... siitähän voisi tulla toinen Vietnam! Hopea on vakuutettu, joten sen takaisin saaminen on muiden päänsärky kuin meidän! ähki lihava rautatieyhtiön mies ja pyyhki litroittain hikeä otsaltaan.

— Jumalauta, rahasta tässä puhutaan kun on tuhannen ihmisen henki kyseessä! Lawsen ärjyi. — Pyydetään nyt edes, että lähettävät naiset ja lapset tiehensä, uhataan vaikka kansalliskaartilla...

— Kuulostaa siltä kuin luulisitte, että olemme tekemisissä partiopoikien kanssa, murahti toinen rautatieyhtiön mies.

— Ne ottavat joka tapauksessa panttivankeja varmistaakseen selustansa, joten ruumiita tulee kumminkin... Yksi enemmän tai vähemmän tuhannesta ei minusta ole merkittävää...

Lawsen sieppasi puhelimen ja tilasi pikapuhelun New Yorkiin pomoilleen. Muut huoneessa olijat näyttivät taipuvan hänen sanelupolitiikkaansa, kenelläkään ei ollut tarjolla parempia ratkaisuja.

Puhelu New Yorkiin vei vain minuutin. Sen jälkeen Lawsen hätisteli rautatieyhtiön paikalliset tapit ulos huoneesta ja kääntyi Ryanin puoleen.

— Teillähän on oma mies junassa, eikö niin?

Ryanin pää nyökytteli kuin vieterin varassa.

— Okei, ottakaa yhteys junaan ja sanokaa niille paskiaisille, että haluamme jutella sen miehen... Sladen kanssa! On saatava lopullinen selvyys siitä mitä pirua siellä on tekeillä!

— Tuo saattaa merkitä Sladelle hengen menoa... Eivät ehkä vielä tiedä mikä hän on miehiään, mutta...

— Yksi mies ei saa merkitä mitään!

Kapteeni Kelley ja Tania johdattelivat Sladen henkilökohtaisesti veturiin, jonka radiopuhelin oli kutsunut häntä kuultavaksi. Kalpeana kasvoiltaan Slade napsautteli lyhyet vastaukset kaikkiin esitettyihin kysymyksiin eikä yrittänyt kuvata tilannetta junassa kovinkaan dramaattisin värein. Kelleyn aseen piippu hänen selkärankaansa vasten painoi liiaksi vaa'assa.

— Tahtovat naiset ja lapset vapaiksi heti paikalla! Slade virkkoi ja kääntyi Kelleyn puoleen. — Muussa tapauksessa ilmavoimat ja kansalliskaarti ovat niskassanne!

Kelleyn ilme ei paljastanut mitä miehen päässä liikkui. Mutta sanat napsahtelivat päin Sladen naamaa kuin ruoskan iskut.

— Ne naudat eivät näköjään tajua sovinnolla, että tässä on tosi kyseessä! On näytettävä niille, ettei meitä komentele kukaan!

Kelley marssi takaisin kuumaan autiomaan aurinkoon ja etsi esiin kovaäänisensä.

— Kaikki takaisin junaan! kajahti komento kun Steiner oli antanut merkin, että matkustajat oli puhdistettu kaikesta ylimääräisestä arvotavarasta.

Helpotuksen huokaukset ja tyytyväinen mutina saattelivat matkustajat takaisin vaunuihin. Puoli tuntia kiehuvan kuumalla aavikolla oli ollut kaikille kylliksi, monille liikaa. Veturista Slade saattoi nähdä kuinka ryöstösaalis lastattiin jeeppeihin ja Kelley lähti jälleen tulemaan kohti veturia kun työ oli tehty.

Kelleyn perässä tuli muitakin, jeeppeihin jäi vain pakollinen miehitys. Veturinkuljettajan ruumis heitettiin raa'asti ulos junasta ja tämän paikan ohjaimissa otti Baker. Muutamassa sekunnissa juna nytkähti jälleen liikkeelle. Slade vilkaisi ulos ja tajusi, että jeepit pysyttelivät koko ajan junan rinnalla.

— Nyt ne paskiaiset saavat nähdä, ettei meidän kanssamme leikitä! Kelley murjaisi ja tõni Sladea Sten-gunin piipulla munuaisiin. Tanian, Bakerin ja Steinerin pirullinen nauru säesti Kelleyn sanoja ja Sladen mieleen tuli sellainen kumma tunne, että hankkeilla oli jotakin helvetillistä.

— Älä aja liian lujaa, vaihde on pian edessä! Kelley murahti samassa Bakerille, joka alkoi hapuilla jarrukahvaa.

— Joo, siellä se odottaa! Steiner vingahti iloisesti. Kesti hetken ennenkuin etsivä tajusi mistä oli kysymys. Edessä oli junien ohituspaikka. Rataosuudella oli vain yhdet kiskot, joten ohituksia varten oli järjestetty kilometrin tai parin mittaisia sivuraiteita, joille saattoi seisottaa sopivaksi ajaksi.

— Sattui sopivasti kuin nyrkki silmään! Kelley riemuitsi ääneen. Veturi oli jo siirretty työntämään vaunukaravaania vetämisen sijasta ennenkuin Slade kunnolla pääsi jyvälle konnien aikeista.

Juna jyskytteli hitaasti eteenpäin vielä pari kilometriä ja vastassa oli silta, joka johti yli syvän kanjonin.

Vasta aivan kanjonin reunalla Baker jarrutti, jolloin Mangano ja Moran loikkasivat kyydistä ja ryntäsivät sillalle selässään lasti nitroglyseriiniä kummallakin. Viidessä minuutissa kaverit olivat lastanneet kahden pääkannatinpalkin alle sellaisen helvetinkoneen, että pienempikin olisi riittänyt tekemään selvää vaikka Jaakopin tikapuista taivaaseen.

Yhdellä jyräyksellä koko silta suistui rotkoon, reunalle jäivät vain vääristyneet, alaviistoon törröttävät kiskonpäät.

— Sapinski, Baker... irroittakaa kolme ensimmäistä vaunua letkasta! Kelley komensi. — Jos ne siat eivät tämän jälkeen usko, ettei meille tulla vittuilemaan niin johan on ihme! Ja nyt, paskiainen, kerrohan puhelimella esimiehillesi mitä me täällä puuhaamme!

Kelley oli tarrannut Sladea kauluksesta ja ravisteli tätä irvistys naamallaan.

— Kerro niille, että koko Silver Chief matkustajineen päivineen päätyy tuonne sata metriä alemmas, ellei niillä leikkaa sen vertaa, että jättävät helikopterit ja lentokoneet maahan!

Etsivä nieleskeli kuuluvasti, eikä saanut sanaa suustaan.

— Luuletko, että pelleilen?

KÄÄNNÄ

VUOSISADAN JUNARYÖSTÖ

Kelley karjui. — Pitääkö minun näyttää sinullekin, että tässä on tosi kyseessä?

Sladen sormet tärisivät kun hän etsi radiopuhelimella yhteyden Williamsiin, jossa Lawsen ja Ryan odottivat uutisia. Ja saivat kaikkea muuta kuin kaipaamaansa. Lyhyesti etsivä ilmoitti, että konnat aikoivat heittää koko junan rotkoon jos joku yrittäisi jotakin sopimatonta.

— Oletko varma, että ne jätkät on tosissaan? kuului Ryanin murahdus langan toisesta päästä.

— Ei epäilystäkään...

— Sano, että olet aivan varma! Kelley karjui etsivän olan yli luuriin. Samassa Steiner sai merkin Manganolta ja Moranilta sillan päästä, että tie oli selvä. Veturi tuuppasi jälleen vaunujonon liikkeelle kohti siltaa. Tai sitä vähää mitä siitä oli enää jäljellä.

Slade tajusi mitä oli tapahtumassa ja yritti temmata kiinni veturin ohjaimista, mutta Kelleyn konepistoolin piippu läjähti häntä armottomasti korvalle ja etsivä suistui lattiaan veri kaulaan noruen. Veturin seinää vasten pystyyn kömpiessään hän yhdellä vilkaisulla tajusi, että ensimmäinen vaunu ehti juuri tyhjän päälle ja sukelsi rotkoon.

Alhaalta kuului viittä sekuntia myöhemmin räiskähdys, joka kertoi kyllin selvästi mitä vaunulle oli tapahtunut.

— Murhaajat! Slade kirkui hysteerisenä. — Tuo oli täysin tarpeetonta! Miksi nuo piruparat piti tappaa kun rautatieyhtiö ja poliisit antautuvat? Lupasivat juuri, etteivät lähetä tänne yhtään miestä sen enempää maateitse kuin ilmassakaan...

Kelley oli jälleen etsivää kurkussa kiinni ja ravisteli kuin hirmumyrsky.

— Ja paina kalloosi, että tämä oli vasta alkusoittoa! Kyllä noita vaunuja riittää alas heitettäväksi lisääkin! Rotkoon sopii sata tällaista junaa jos niikseen tulee... Takaisin puhelimeen siitä ja kerrokin mehukkaasti yksityiskohtineen päivineen mitä täällä tapahtuu!

Sladen oli yrjöttävä lattialle kahteen kertaan ennenkuin hänestä oli miestä nousemaan puhelimeen ja välittämään shokkiviestinsä Williamsiin. Toisessa päässä vallitsi kuolemanhiljaisuus. Etsivä ei tietenkään nähnyt, että Lawsenille olivat kihonneet kyyneleet silmiin. Sekä tapahtuneen massamurhan että oman uran tähden. Jälkimmäinen oli yhtä lopussa kuin rotkoon sysätyt piruparatkin, siitä ei ollut epäilystäkään.

Kelley oli jälleen neuvonpidossa joukkionsa kanssa, etsivä seisoi sivummalla, mutta parinkin konepistoolin piipun tarkan silmälläpidon alaisena.

— Tämä käy kuin kello! kapteenin ääni kuvasti onnistumisen riemua. — Meidän puoleltamme ei pienintäkään virhettä suunnitelmissa!

— Ne paskiaiset eivät varmaan tuntikausiin uskaltaudu tännepäin! Tania henkäili riemuissaan hänkin. — Oli todella rautainen idea puskea se vaunu alas rotkoon! Eihän sillä jepariparalla ollut mitään mahdollisuutta tietää, että matkustajat pantiin sitä ennen toiseen vaunuun...

— Olisi sinne voinut malliksi heittää ainakin parikymmentä henkeä, Mangano mutisi. — Niillä olisi sen jälkeen ollut päänvaivaa kylliksi pelastusoperaatiossa, meidän peräämme ei olisi riittänyt ristin sielua pariin päivään...

— Älä sinä käy neuvomaan minua! jupisi Kelley ja kävi vielä kertaalleen läpi saalista, joka oli koottu jeeppeihin. — Okei, kaikki näyttää olevan reilassa. Otetaan pari panttivankia noin umpimähkään ja suksitaan hittoon täältä!

Ettei kuormaa olisi tullut liikaa, panttivankien määrä rajoitettiin minimiin. Kelley tuumi hetken heittääkö Sladelle nikkeliä silmien väliin, mutta päätti sitten ottaa tämän mukaan toiseksi vangiksi. Toiseksi kaapattiin nuori opiskelijatyttö, Betty-Jo Ramsey, vuotta vaille valmis UCLA:n kasvatti.

Joe Clancy oli katsellut näytelmää epätoivoissaan ja yritti nyt viime hetkessä tasata punteja. Hän oli saanut Sladelta vaivihkaa tiedon missä tämän .38 Smith & Wesson oli. Vakuutusmies oli onnistunut hakemaan paukkuraudan vaunusta.

Juuri kun Sladea ja tyttöä lastattiin jeeppiin, Clancy ryntäsi vaunustaan kohti pakolaisia ja tarrautui kiinni etsivään.

— Ottakaa minut panttivangiksi, päästäkää tyttö menemään! hän karjui kurkku suorana ja ravisteli Sladea kuin hulluksi tullut. Pari Kelleyn miestä ehti hätiin ja potki vakuutusmiehen hiekkaan. Steinerin Luger kohosi jo pahaenteisesti, mutta Kelley napsautti kiellon.

— Anna sen hullun olla, ei enää lisää tarpeettomia ruumiita!

Steiner laski aseensa, mutta kaikesta näki, että liipasinsormea syyhysi armottomasti.

Sladen sormet tunnustelivat varovaisesti pikkutakin sivutaskua. Aivan oikein, Clancy oli sittenkin onnistunut mielipuolisen rohkeassa tempussaan. Tämä oli livauttanut aseen hänen taskuunsa ilman, että roistot näyttivät aavistavan mitään erikoista.

Steiner potki ja pieksi Clancya ja raahasi tämän takaisin vaunun ovelle. Vakuutusmies jäi siihen puolitajuttomana lojumaan kun junarosvot panttivankeineen ampaisivat matkaan. Tuuli aavikolla oli voimistunut ja pieksi nyt sumunohutta hiekkaa vasten joukkion naamaa. Kelleyn ilmeeseen alkoi pesiytyä annos huolta.

— Perkele, tuota tuulta en osannut ottaa huomioon! hän mutisi itsekseen. Sanat kuitenkin kuuluivat Manganon korviin. Tämä pyöritteli rattia kapteenin vierellä.

— Mitä sitä suremaan... jäljet peittyvät loistavasti! kaveri irvisteli hyväntuulisesti.

— Hm... niin kauan kun tuuli pysyy vähäisenä meillä ei olekaan hätää. Mutta odotas jos tästä nousee hiekkamyrsky, silloin ollaan kusessa!

Manganon naamallekin alkoi ilmestyä ryppyjä, jotka kertoivat, että kaveri alkoi tuntea kutinaa omassakin selkänahassaan. Juuri Manganon piti heittäytyä helikopterin ohjaimiin kun sen luokse noin 30 kilometrin päähän ehdittäisiin. Hän tiesi kokemuksesta, ettei ollut herkkua luotsata sellaista kapinetta läpi myrskyn. Hiekkamyrsky oli vielä asia erikseen.

Kuten osattiin pelätäkin, myrsky ulvoi puolen tunnin päästä täydellä raivollaan. Useat jengistä olivat riisuneet tukahduttavat sukkamaskinsa heti kun juna jäi taakse, nyt niitä soviteltiin uudelleen kasvojen peitteeksi. Mutta silmäaukot olivat suojaa vailla, pienet hiekanjyvät hakkasivat nopeassa tahdissa näköelimet melkein umpeen.

Kunnossa olevillakaan silmillä ei myrskyssä olisi eteensä nähnyt. Kelley, jolla ainoana joukosta oli aurinkolasit silmien suojana, pystyi erottamaan kunnolla eteensä vain kymmenkunta metriä. Hänen oli pakko komentaa tauko, etteivät autot olisi eksyneet toisistaan.

Kelley oli kyllä varautunut yhteen jos toiseenkin, sen Slade tajusi nähdessään kuinka jeepit sidottiin toisiinsa noin 10 metrin köydellä. Eksyminen oli mahdotonta sen jälkeen, vaikka näkyvyys putoaisi nollaan.

Matkaa jatkettiin, mutta vajaan tunnin hitaan vaeltamisen jälkeen oli pakko pistää pillit pussiin. Kaikesta näkyi, ettei Kelley pitänyt ajatuksesta, mutta jatkaminen niissä olosuhteissa ol todella mahdottomuus.

Sladen sormet tapalivat jälleen asetta, mutta oli selvää, ettei toistaiseksi kannattanut yrittää mitään. Tyttö kyyristyi

jälleen kuin turvaa hakien hänen kainaloonsa.

— Me... luuletteko, että me selviämme? tämä kuiskasi.

Varmasti! etsivä valehteli ääneen. Hän tiesi hyvin, ettei heitä päästettäisi hengissä nyt kun monet konnista olivat paljastaneet kasvonsa.

Myrsky jatkui vielä kolme tuntia, mutta Kelleylle riitti pienikin merkki laantumisesta komentoon matkan jatkamiseen. Jeepit olivat ryömineet eteenpäin hiekkakinoksissa tunnin verran kun taivas yhtäkkiä kirkastui kokonaan.

— Saatana, olemme pysyneet kurssissa loistavasti! Kelley henkäili ja ilonpurkaus haihdutti muidenkin pahan tuulen. Alkoi jälleen näyttää siltä, että pako saaliin kanssa oli onnistumassa.

Sladen silmät askartelivat aivan muualla kuin taivaalla ja maaston tuntomerkeissä. Hän oli juuri tajunnut jotakin, joka saattoi merkitä heille mahdollisuutta. Jeepin bensiinitankin tulppa oli aivan hänen kätensä ulottuvilla. Ei tarvinnut edes liikahtaa paikaltaan pystyäkseen kiertämään sen auki.

Silmääkään räpäyttämättä etsivä askarteli tulpan käteensä, kaapi jalkojensa välistä jeepin pohjalta myrskyn sinne lennättämää hiekkaa ja ajoi sitä muutaman kourallisen tankkiin. Sen jälkeen tulppa paikoilleen ja odotusta.

Työ oli jo tehty kun Tania hänen vierellään aavisti jotakin olevan tekeillä. Tytön tekniset tiedot eivät kuitenkaan riittäneet tajuamaan mistä oli kysymys.

— Tämä miespuolinen vankisi näyttää hautovan jotakin kallossaan! tyttö virkkoi edessä istuvalle Kelleylle. Kapteenin pää käännähti.

— Jepari, saatana... älä yritä keksiä mitään temppuja! Kelley ärähti ja heilautti Stengunin piipun uhkaavasti pystyyn. — Seuraavan kerran syyllinen ilmekin tietää nikkeliä silmien väliin!

Jeepit ehtivät taivaltaa läpi auringon paahtaman autiomaan melkein 10 kilometriä ennenkuin hiekka toisen tankissa teki tehtävänsä. Moottori köhäisi pari kertaa ja leikkasi sitten kuuluvasti kirskahtaen kiinni.

Kiroillen miesjoukko kerääntyi savuavan ajoneuvon ympärille ja konepellin alle kurkistelijoita riitti. Mutta kiroilu ei auttanut yhtään enempää kuin poppakonstitkaan, joita yksi ja toinen yritti moottorin virvoittamiseksi eloon. Ei yskähdystäkään.

Vasta nyt Slade sai ensimmäisen kerran tilaisuuden nähdä Tanian kasvot. Hän oli ihaillut läpi löysän puvunkin tytön maittavia muotoja ja askarrellut mielessään sen ongelman kimpussa millaiset kasvot tuohon kroppaan kuuluivat. Kokonaisuus oli kuin voittaja Miss Venus kilvassa.

Muutakin mielenkiintoista kasvot kertoivat. Slade oli aivan varma siitä, että oli nähnyt tytön kuvan jossakin. Vain pari minuuttia muistin lokeroiden kaivelua riitti kertomaan kuka tyttö oli. Tania Henshaw, sen miekkosen vaimo, jota hän oli junassa varjostanut kaksi viikkoa. Nainen kuvineen ja henkilötietoineen oli ollut mukana siinä materiaalissa, joka hänelle oli annettu Henshawn taustasta.

Se, että nainen oli mukana ryöstössä ja ilmeisestikin suri kovin vähän edesmennyttä siippaansa, oli Sladelle yllätys. Mutta vain yksi monista, joita tuo päivä oli jo tarjonnut.

— Okei, lasti toiseen jeeppiin! kajahti samassa Kelleyn komento. — Ja koska kuljetuskapasiteettimme on nyt enää puolet entisestä, voinemme selvittää välit näiden panttivankien kanssa...

Kelleyn konepistoolin piippu haki jo tyttöä hollille kun joukkio sai äkkiä muuta ajateltavaa.

— Kädet ylös, kapteeni! Tuo on sentään jo liikaa...

Sapinski hieman muista sivummalla oli heittänyt oman tykkinsä tanaan ja tuijotteli sen takaa Kelleytä selkään.

— Tytön tappaminen on turhaa, kapteeni! Jätetään hänet ja tuo jätkä tänne autiomaahan!

— Ovat nähneet kasvomme! Kelley protestoi.

— Se riski on pakko ottaa! En halua lisää ruumiita...

— Okei, jos olet sitä mieltä...

Eapiskin silmät seurasivat Kelleyn liikkeitä niin tiiviisti, ettei Tanialla ollut hätääkään ottaa mies tähtäimeensä. Lyhyt sarja räiskähti autiomaassa ja hetken tilanteen herrana ollut Sapinski taittui kirjaimellisesti kahtia.

Nyt katsoi myös Slade tilaisuutensa tulleen. Siepaten tyttöä käsipuolesta hän heittäytyi tämän kanssa luotisuojaan hajonneen jeepin taakse. Baker ja Moran olivat ensimmäisinä selvillä uudesta käänteestä, mutta Sladen Smith & Wesson ajatteli kaikkein nopeimmin. Kaksi kertaa se haukahti yli jeepin konepellin ja kaksi ruumista haukkasi suun täydeltä hiekkaa viimeiseksi ateriakseen.

Kelley oli liian vanha ja ovela kettu yrittääkseen nikkelöimällä saada tilanteen hallintaansa. Käsi heilautti komennon ja Sten-gun antoi tulisuojaa siksi aikaa kun Tania, Mangano ja Steiner heittäytyivät kunnossa olevaan jeeppiin hopea-arkkujen ja saalissäkkien sekaan.

Kelley ponkaisi itse perään ajokin ollessa jo vauhdissa ja Slade huomasi kylvävänsä lyijyä nopeasti loittonevan jeepin perään. Hammasta purren hän tähtäsi viimeistä luotiaan. Hän tiesi, että vain osuma renkaaseen kääntäisi puntit tasoihin. Muussa tapauksessa...

Ja luoti tapasi maalinsa. Etsivä ehti tuskin rekisteröidä aivoillaan laukauksen ääntä kun jeeppi loikkasi kummallisen syrjähypyn, pyörähti hiekassa tulosuuntaansa ja pysähtyi nytkähtäen. Slade ryntäsi korjaamaan talteen Sapiskin, Moranin ja Bakerin aseet ja ehti juuri ja juuri luotisuojaan jeepin taakse kun Kelley antoi kuulua itsestään.

— Älä yritä estää meitä, jepari! Jos jatkat ammuskelua, kylvämme jeeppiin niin paljon nikkeliä, että bensatankki räjähtää ja kärvennytte molemmat kuin nakit nuotiolla...

Slade vastasi lyhyellä sarjalla Sapinskin täysautomaattista. Kelley kiskoi kiireesti päänsä piiloon.

— Meillä ei ole paljoa valinnan varaa! kapteeni mutisi jäljellä oleville kumppaneilleen. — Joko me tai hän! Mutta sellainen tilannehan meillä on ollut vastassa monesti ennenkin, pojat! Sitäpaitsi aurinko paistaa suoraan sen sian silmiin, joten...

Toisen jeepin takana Betty-Jo Ramsey tutisi pelosta ja yritti epätoivoisesti hakea turvaa Sladesta, jolla ei puolestaan juuri liiennyt aikaa lohdutteluun.

— Mitä... mitä meille tapahtuu? tyttö kuiski. Slade mutisi jotakin epämääräistä pelastajista, jotka varmaan jo olivat matkalla. Silmät seurasivat samaan aikaan ensimmäisiä haaskalintuja, jotka olivat ilmestyneet taivaalle kuin tyhjästä. Niille oli jo kolme varmaa uhria tiedossa, mutta olisiko siinä kaikki...

Kelley osoitti olevansa ammattisotilas. Jeep lähestyi nyt etsivää ja tämän seurassa pelosta vinkuvaa tyttöä kuin Sherman tankki, hitaasti mutta varmasti. Jeepin takana ryömivät kelley ja kumppanit.

Slade räväytti sarjan jeepin keulaan, mutta vaikutus oli samaa luokkaa kuin norsun ammuskelu ilmakivääreillä.

Mutta pelastus oli lähellä. Slade muisti samassa, että hän oli jeepissä istunut raketinlaukaisijan vieressä. Tuo kevyt sinkotyyppinen vekotin oli riittänyt veturin pysäyttämiseen. jeeppi ei varmasti ollut sen kovempaa tekoa.

Hän hamuili kiireesti aseen käsiinsä, heitti piipun tanaan jeepin konepeltiä vasten ja laukaisi melkein silmät ummessa. Hutia hän ei olisi pystynyt ampumaan, sillä toinen jeeppi oli enää kolmenkymmenen metrin päässä.

Leimahdus ja räjähdys oli kuin joku olisi keskellä erämaata tuikannut tuleen öljylähteen. Liekkien ja savun seassa Slade saattoi erottaa käryäviä ihmisjäseniä. Kelleystä, Taniasta ja kumppaneista ei todellakaan ollut suuria jäljellä. Sen enempää kuin hopealastistakaan tai rahasäkeistä.

Vasta nyt etsivällä oli aikaa laskea lohduttava kätensä vierelleen nyyhkyttävän Betty-Jon vavahteleville harteille. Liekkimeri heidän edessään riittäisi etsintäpartioille merkiksi, siitä hän oli vuorenvarma.

Toimituksen huomautus:

Rautatieyhtiön ja liittovallion viranomaisten toivomusta kunnioittaen jätimme asiaan osallisten oikeat nimet mainitsematta. Muuten tapahtuma on tosi viimeistä piirtoa myöten.

Yhtiön antaman 50 000 dollarin tunnustuspalkkion jakoivat Slade, Clancy ja Betty-Jo.

JERMURISTIKKO 4

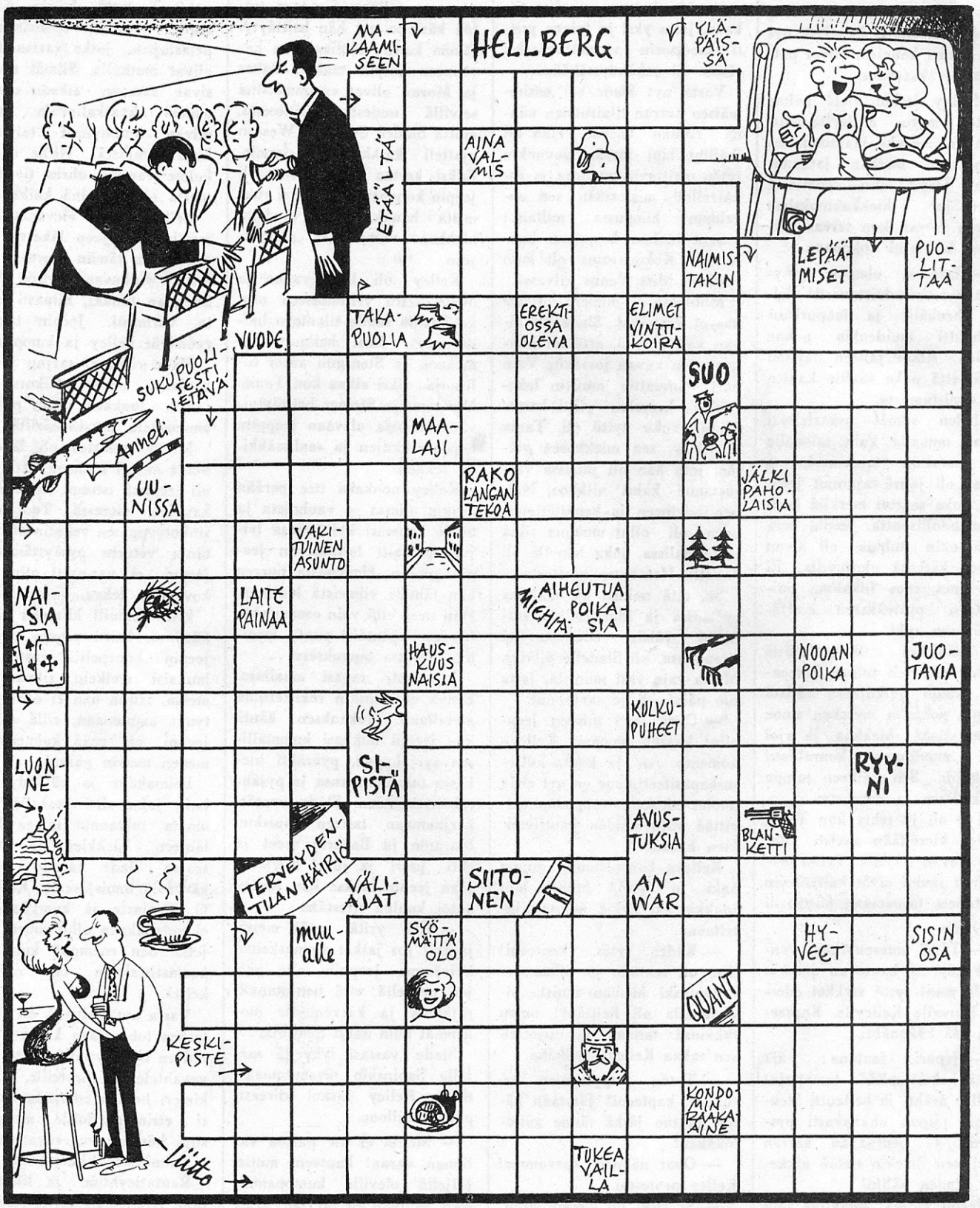

Nimi .....

Osoite .....

Vastaukset osoitteella: NYKYLEHDET OY
PL 332
00101 HELSINKI 10

Oikein vastanneiden kesken arvomme 5 kpl SEKSISARJA -kirjoja.

Tilaa nyt seksivälineet suoraan meiltä

Lukijapalvelu Oy välittää nyt erilaisia tarvikkeita, jotka auttavat saamaan enemmän irti seksistä. Tutustu tuotteisiin, täytä tilauskuponki ja pistä postiin. Asia on sillä selvä. Tavarat tulevat viimeistään kahden viikon kuluessa tilauksestasi.

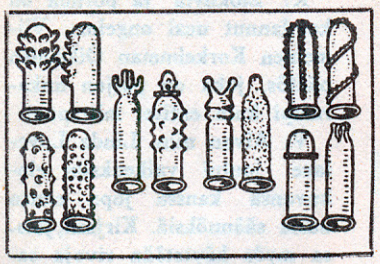

VITAL ERIKOISKUMIT 12 kpl
Kiihottavat erikoiskumit (ei varsinaisia kondomeja) ovat tarkoitetut naisen nautinnon lisäämiseen.

Kaupantekijäisiksi yli 50 mk:n tilauksesta lähetämme SEKSISARJA N:o 5/76 Pylly pyllyä vasten.

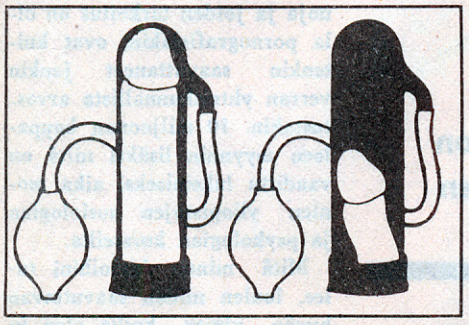

DEVELOPER on tri Chartmanin kehittämä tyhjiöpumppu systemaattiseen peniksenkehittämiseen, joka edistää myös verenkiertoa lantionseudulla ja siittimessä.

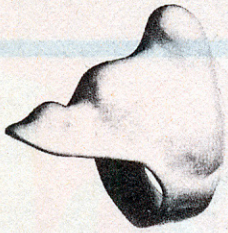

Kaupantekijäisiksi yli 50 mk:n tilauksesta lähetämme SEKSISARJA N:o 4/76 Villin Viikonlopun.

Toimitusehdot:
Tavarat toimitetaan postiennakolla (yli 100 mk:n tilaus postimaksuvapaasti) eri lähettäjänimellä.
Alle 100 mk:n tilauksesta veloitamme todelliset postituskulut.
Mikäli et ole tyytyväinen tilaamaasi tavaraan, saat rahasi takaisin palauttamalla tavarat 10 päivän kuluessa.
Tilaukset on lähetettävä osoitteella: Lukijapalvelu Oy, PL 332, 00101 Helsinki 10.

HIEROMASAUVAT

- ☐ Personal 7" ..... mk 29,—
- ☐ Personal 10" ..... mk 35,—
- ☐ Personal 8" 2 nopeutta ja valo ..... mk 36,—
- ☐ Gold Vibrator 8" portaaton nopeudensäätö .. mk 53,—
- ☐ ER taipuisa kuminen nieromasauva, musta .. mk 79,—

KUMIPENIKSET

- ☐ Vital 502 suihkulla ..... mk 79,—
- ☐ Vital 502 motorisoitu ..... mk 145,—
- ☐ Vital 508 Lady Rocker imukupilla ..... mk 125,—
- ☐ Exellent superpenis 11" suihkulla ..... mk 155,—

HIEROMALAITTEET MIEHILLE

- ☐ Developer peniksenkehittäjä ..... mk 145,—
- ☐ Kombi-Matic peniksen ja vaginan hierontaan .. mk 130,—
- ☐ Vibro-Men motorisoitu hieromalaite ..... mk 105,—
- ☐ Vampyrella motorisoitu keinovagina ..... mk 180,—

HIEROMALAITTEET NAISILLE

- ☐ Anurator motorisoitu anuksen hieroja ..... mk 58,—
- ☐ Geishapallot, salainen »lämmitin» ..... mk 41,—
- ☐ Orgi-Maus, motorisoitu geishapallo ..... mk 52,—
- ☐ RIN-TIN-TIN vaginan hieromalaite ..... mk 52,—

NUKET

- ☐ LOLA, täyspitkä vinylinukke ..... mk 99,—
- ☐ Body, kuminen keskivartalonukke ..... mk 350,—
- ☐ Miss World, täyspitkä kuminukke ..... mk 890,—

LISÄRAVINTEET

- ☐ Amiprotein, 100 tablettia ..... mk 22,—
- ☐ Stark protein, 150 tablettia ..... mk 29,—
- ☐ Pollitabs, 100 tablettia ..... mk 36,—
- ☐ Ernitol Forte, 30 tablettia ..... mk 36,—
- ☐ Reform pollisan nestemäinen 200 ml ..... mk 29,—

ERIKOISTUOTTEET

- ☐ TOP-LIFE klitoriskiihotin ..... mk 49,—
- ☐ Vital Sextra erikoisjatko nystyröillä ..... mk 19,—
- ☐ Lavetra 611 impotenssituki ..... mk 37,—
- ☐ Super Pubis Clitomatic tuki- ja kiihotusrengas mk 72,—
- ☐ Vibro-Bra värinärintaliivit ..... mk 89,—
- ☐ Vital erikoiskumit 12 kpl ..... mk 49,—

SEKSIVAATTEET NAISILLE

- ☐ Nana alahalkiohousut mustat S, M, L koot .... mk 29,—
- ☐ Amorette, mustat verkkokangashousut S, M, L koot ..... mk 21,—
- ☐ Kitty etukolmio ..... mk 21,—
- ☐ Colette, kärjistä avoimet rintaliivit ..... mk 39,—
- ☐ Sukkanauhaliivit, mustat, punaiset tai keltaiset mk 39,—
- ☐ Verkkosukat ..... mk 16,—
- ☐ Verkkosukkahousut ..... mk 29,—

SEKSIVAATTEET MIEHILLE

- ☐ Apollo housut penisaukolla S, M, L ..... mk 28,—
- ☐ Rudolf mustat housut S, M, L ..... mk 25,—
- ☐ Kukkaro, pieni kalukukkaroasu ..... mk 20,—

Tilaajan nimi

Lähiosoite

Postinumero Osoitetoimipaikka

Lähetä tilaus os: LUKIJAPALVELU Oy, PL 332, 00101 Hki 10
Puhelintilaukset: 90-679 476

- ☐ Haluan Seksisarja N:o 5/76, koska tilaukseni on yli 50 mk:n arvoinen.

JE 4/77

Maailman tunnetuin huora Xavier Hollander paljastaa

seksi-temppunsa

— Minut sytyttää se, että mies on niin innostunut ja laukeamaisillaan koko ajan.

K: Mitä mies voi tehdä sytyttääkseen naisen, joka on jo saanut orgasmin?

V: On monenlaisia naisia. Jotkut naiset ovat niin uupuneita ja niin hellänä klitoriksestaan tai emättimestään, että vaikka mies haluaisikin jatkaa, he eivät kykene vastaamaan tulematta hulluiksi. Tällöin pitää antaa hänen hieman levätä ja lämmittää hänet uudelleen, siinä kaikki. Toiset naiset ovat kiihkeämpiä kuin toiset ja saatuaan orgasmin vaikka suullisesti he haluavat miehen työntävän peniksensä sisään ja laukeavan sinne. En pidä miehistä, jotka tunnin aikana käyvät läpi parikymmentäkin asentoa, eivätkä ole lähelläkään orgasmia. Minut sytyttää se, että mies on niin innostunut, että on laukeamaisillaan koko ajan. Jos minä ja hän yhdessä tahdonvoimillamme pidämme hänet orgasmin partaalla, se kiihottaa minua enemmän kuin mies, joka sanoo:» Voi kulta, voin pidättää sitä puolitoista tuntia.» Silloin on tekemisissä rakastelukoneen eikä rakastajan kanssa.

On tärkeää saavuttaa orgasmi yhtä aikaa. Useimmat miehet ovat liian itsekkäitä. He laukeavat muutamalla työnnöllä ja jättävät naisensa »roikkumaan ilmaan».

K: Entä sitten pariskunta, joka on elänyt yhdessä jo kauan aikaa. Mitä keinoja he voivat käyttää tehdäkseen seksin jännittävämmäksi? En tietenkään tarkoita hieromasauvoja.

V: No jaa, sitä on vaikea sanoa. Sanoisin, ettei seksi ole kaikkein tärkein asia. Mutta jos se puoli on vinossa, voidaan yhtä hyvin unohtaa myös tunnepuoli. Tärkeintä on käyttää päätään — aivojaan — ennen sänkyyn menoa. Jos pariskunta ei tule toimeen keskenään myös tovereina, voidaan rakastelukin unohtaa. Jotkut ovat toistensa orjia seksuaalisesti. He tulevat hyvin toimeen vuoteessa, mutta riitelevät ja tappelevat sen ulkopuolella. Tällainen suhde ei yleensä kestä kauan. Kuinka hyvä rakastaja tahansa mies saattaakin olla, jos hän ei herätä naisessa mitään tunteita, naisen on vaikea kiihottua hänestä. Ja päin vastoin.

K: Miten erityisesti pariskunta voisi tehdä seksiä jännittävämmäksi? Ehkä he ovat jo vähän kyllästyneitä toisiinsa seksuaalisesti.

V: Tällaisille ihmisille ainoa ratkaisu — ja tämä perustuu kirjeisiin, joita olen saanut — on lukea seksiä käsittelevää kirjallisuutta, esimerkiksi minun kirjaani tai kuunnella levyäni. Eikä ainoastaan minun kirjaani, vaan kaikkea seksikirjallisuutta. Kuunnellessanne levyäni voitte vähentää valoja, pyöriskellä vuoteessa ja jo ensimmäisen puolen puolivälissä rakastelette, koska kiihotutte niin voimakkaasti. Mies esimerkiksi kiihottuu kovin kuunnellessaan, kuinka kaksi tyttöä tekee temput tai kuvittelee tekevänsä.

Mielestäni avioparia kirjan lukeminen tai levyn kuuntelu kiihottaa enemmän kuin ns. kovan pornon katseleminen. Koska kirja ja äänilevy jättävät paljon tilaa mielikuvitukselle vastoin kuin kova porno, jossa ei niin mitään jää arvailujen varaan.

K: Eikö pornoelokuvan katsominen yhdessä kiihota paria?

V: Se voi auttaa. On ihanaa katsella viiden minuutin ajan peniksen tunkeutumista emättimeen, mutta puoli tuntia suuseksiä on joskus liian paljon. Ja varsin usein monet pornofilmit, ainakin halvemmat, ovat melko mielikuvituksettomia. Pojat ja tytöt pannaan ilmeisesti usein näyttelemään jossakin ullakolla pölyn keskellä. Heillä on likaiset jalat, heidän ihonsa on usein hyvin vaalea ja epäpuhtaan näköinen ja koko touhu on ammattitaidottomasti tehty. Tytöillä on kova ilme kasvoillaan, liian paljon meikkiä, eivätkä he nauti osastaan.

Jospa pornonäyttelijätkin joskus panisivat vähän sielua suoritukseensa mukaan, eivätkä vain makaisi vastaanottavana osapuolena kuten vanhojen vitsien kotirouvat. Jotkut hyvät pornoelokuvat ovat filmeinäkin hyviä.

K: Elokuvia ja pornoa on kohdannut uusi ongelma. Viimeinen Korkeimman Oikeuden päätös, joka on paljon ankarampi kuin entiset mittapuut.

V: Aivan niin. Linda Lovelace joutui vaikeuksiin elokuvansa kanssa jopa ennen uusia säännöksiä. Kirjani, joissa myös käytetään rivoja sanoja ja joiden tarkoitus on olla pornografisiakin, ovat kuitenkin saavuttaneet jonkin verran yhteiskunnallista arvostustakin. 10 miljoonan kappaleen myynnin lisäksi niitä on vaadittu lukemiseksi aika monien yliopistojen sosiologian ja psykologian kursseilla.

Mitä minun kirjoihini tulee, luulen niiden saavuttavan hyvän nimen, koska olen jo luonut itselleni uran kirjailijana. Niissä on kirjallista arvoa jonkin verran, eikä vain pelkkää pornoa. Tässä mielessä katson, ettei asennetta pornografiaan tulisi kiristää. Se olisi sääli. Tästä tuleekin mieleeni eräs nainen, joka soitti minulle erään radio-ohjelman aikana ja sanoi: »Neiti Hollander, pidin kirjoistanne valtavasti, mutta miksi teidän piti käyttää niin paljon rumia sanoja?» Vastasin hänelle: »Hyvä neiti, voitteko kuvitella miehenne tulevan kotiin jonakin iltana ja sanovan 'ollaanko tuhmia tänään' tai 'irstaillaanko'. Eihän sillä tavalla kukaan puhu.

K: Mitä mieltä olet ryhmäseksistä ja vaimonvaihdosta toisiinsa kyllästyneille aviopareille?

V: Mielestäni ryhmäseksi on hyvä varaventtiili niille, jotka ovat olleet kauan yhdessä ja ovat jo fyysisesti kyllästyneitä toisiinsa, mutta silti rakastavat toisiaan. Oikea vaihtaja uskoo siihen, ettei antaessaan ruumiinsa anna sieluaan. Toisin sanoen ei ole tarkoituksena pettää vaimoaan toisen kanssa eikä aiheuttaa hänelle

JATKUU SIVULLE 58

— Hänen tulisi kohdella prostituoitua kuten naista eikä kuten p . . . aa. Monet miehet tulivat ilotalooni ja kohtelivat meitä kuin huoria . . .

sydänsuruja, jotka aiheutuisivat siitä, että miehellä olisi rakkaussuhde toiseen naiseen. Harjoitetaan ainoastaan seksiä keskenään. Sekä miehet että naiset voivat kokea toisen seksipartnerin ilman omantunnonvaivoja. Näin miehen ei tarvitse mennä maksullisten naisten luo, eikä naisen tarvitse vietellä mittarinlukijaa. Kokeneet vaihtajat voivat harjoittaa seksiä ilman moraalista kankkusta.

Niinpä mielestäni on hyvä, jos ryhmäseksiä ja parinvaihtoa olisi enemmän. Englannissa ja Ranskassa se on keskiluokan viihdettä esikaupunkialueilla. Kun työmies ei voi mennä maksullisten naisten luo eikä hänen vaimonsa voi maksaa gigoloa, he voivat sanoa toisilleen: »Miksi pettäisimme toisiamme ja tuhlaisimme rahaa, jos kerran voisimme pitää orgiat?» Niinpä joka toinen viikko tai joka viikko he pitävät juhlat jonkun kodissa. He panevat rahansa yhteen, valmistavat ruokaa kuudelle tai kahdeksalle ihmiselle, ja myöhemmin illasta he parittelevat. Se tulee halvemmaksi kuin elokuviin meno tai kortinpeluu, jossa saattaa menettää rahaa. Ja ihminen oppii katsomaan seksiä eri tavalla.

K: Itse olet tietysti ollut paljonkin mukana parinvaihdossa?

V: Olen ollut. Voin vain todella sanoa, että olen nauttinut ryhmäseksistä, mikäli olen ollut mukana ryhmässä, joka on sytyttänyt minut. Toisinaan ei voi olla liian valikoiva. Sitä ehkä menee mukaan johonkin uuteen ryhmään ja mukana on lihavia äijiä, joihin ei viitsi koskea edes metrin seipäällä. Tällöin täytyy olla tasapuolinen. Ei voi sanoa »sinun kanssasi haluan, sinun kanssasi en». On oltava kaikkien kanssa. Tämä on uskoakseni eräs ryhmäseksin varjopuoli. Mutta silti monet asumalähiöissä asuvat ovat menneet mukaan, koska he ovat kyllästyneitä seksiin vain yhden partnerin kanssa. Parinvaihdossa eivät tunteet merkitse. Huomasin sen menettävän mielenkiintoaan, jos sitä teki liian usein. On paljon jännittävämpää, jos ollaan tavallisissa juhlissa, joissa pienempi ryhmä syttyy keskenään, menee kotiin ja pitää orgiat. Haluan myös mieluummin vaihtaa jonkun vain ystävän kanssa kuin rakastettuni kanssa. Hän miellyttää minua kuitenkin enemmän kuin joku vaihdossa kohdalle osuva. Miksi siis vaihtaisin?

K: Eivätkö aika monet naiset olekin haluttomia parinvaihtoon?

V: Valitettavasti. Usein vaihtotilanteessa turhautumat tulevat mukaan. Tämän olen havainnut kirjeistä, joita olen saanut siinä kolmissakymmenissä olevilta kahden, kolmen, neljän lapsen äideiltä. Heillä on vartalossaan venymisen merkit, rinnat roikkuvat, eikä heidän vartalonsa ole sama kuin ennen. Heidän miehensä ovat vielä vahvoja, nuorekkaita, hyvännäköisiä uroita, jotka ovat himokkaita, mutteivät kiihotu vaimostaan enää. No, sitten mies ehdottaa parinvaihtoa. Mitä sitten tapahtuukaan- he menevät molemmat mukaan sanotaan vaikka neljän muun pariskunnan kanssa. Ehkä kaikki muut pariskunnat ovat melko hyvännäköisiä. Eihän kaikkien naisten vartalo kärsi, vaikka he saisivatkin lapsia. Jos yksi kuitenkin on vähän rupsahtanut, hän tuntee itsensä alempiarvoiseksi, koska miehet eivät ole niin kiinnostuneita hänestä. Jos vartalo ei ole oikein kunnossa, on parasta unohtaa koko touhu. Joskus miehet säälivät häntä ja haluavat olla hänen kanssaan. Tämä voi mieluummin olla pahaksi kummallekin osapuolelle, sillä vaistomaisesti nainen kuitenkin tajuaa pelin hengen ja mies voi yhtäkkiä menettää erektionsa kesken aktin. Seurauksena on siis se, että nainen on vielä turhaantuneempi orgioiden jälkeen kuin niitä ennen. Aikaisemmin hän oli tekemisissä vain oman miehensä kanssa ja nyt hän oli tekemisissä muiden miesten kanssa, jotka nämäkin aiheuttivat hänelle pettymyksen. Ainoa ratkaisu tällaisten naisten kohdalla on — mikäli heillä on varaa — mennä palstiikkakirurgille. Leikkauksilla voidaan poistaa venymisen merkit ja rinnat korjata. Silikonia ja tukileikkauksia. Siitä on ollut paljon hyötyä joillekin tuntemilleni naisille, jotka ovat tulleet leikkauksesta vapautuneempina ja jälkeenpäin ovat muuttuneet paljon seksikkäämmiksi.

Toisaalta olen joskus huomannut, että fyysisesti ruma nainen on henkisesti hyvin korkeatasoinen, koska hän on joutunut tekemään henkisen puolen eteen töitä kahta enemmän.

K: Mitä ajattelet seksiterapiaklinikoista, kuten esim. Mastersin ja Johnsonin kuuluisasta laitoksesta? Luuletko niiden pystyvän auttamaan seksuaalisten ongelmien kanssa kamppailevia pariskuntia.

V: En usko tavallisten ihmisten menevän sinne. Klinikat sopivat hyvin niille, joilla on todellisia seksuaaliongelmia ja joilla on varaa maksaa, koska se touhu on melko kallista. Mutta en usko kenenkään, jolla on melko pieni ongelma menevän klinikalle. Ne ovat ihmisiä varten, jotka ovat kärsineet jo vuosikaupalla. Mielestäni tavallisen kaverin, joka kärsii ennenaikaisesta siemensyöksystä, muttei omaa itsensä hallintaan riittävää tahdonvoimaa, ei tarvitse mennä klinikalle. Hänen tulisi ensin harjoittaa itseään kotona ja katsoa, voiko tehdä asialle mitään.

Viisi torontolaista suurliikemiestä on ottanut minuun yhteyttä vastaavanlaisten klinikoiden aukaisemiseksi eri puolille Kanadaa. Ne perustuisivat samanlaiselle idealle, ehkä hieman välittömämmälle. Ne olisivat vakavia, mutta silti myös hauskoja. Eli sellaisia klinikoita, joille ihmiset voisivat tulla pitämään hauskaa tai keskustelemaan vakavasti ongelmistaan. Haluan ihmisten nauttivan seksuaalielämästään.

K: Kuinka mies voi vietellä kaksi naista? Sanotaan että miehen vaimolla tai rakastetulla on tyttöystävä, jonka hän haluaa mukaan vuoteeseen. Mikä olisi paras tapa?

V: On osattava lähestyä oikein oikealla hetkellä. Ennen kaikkea naisten on pidettävä toisistaan. Sitten jos kaikki ovat hyvällä tuulella ja kiihottuneita, miehen tulisi hienovaraisesti ehdottaa, että hän haluaisi nähdä tyttöjen olevan keskenään. Jos tytöt ovat luonteeltaan sellaisia, että he pystyvät voittamaan estonsa, he alkavat touhuta keskenään. He rakastelevat ja mies voi katsella, tyydyttää itseään tai olla neutraali. Sitten hän voi esittää, että hänkin tahtoisi osansa.

K: Pitäisikö miehen rakastella eri lailla eri ikäisiä naisia?

V: Enpä usko. Hänen pitäisi . . . mielestäni miehen pitäisi aina käyttää hyväkseen kaikki tietonsa. Yleensä nuoret tytöt eivät ole niin vaativia kuin vanhemmat naiset. He eivät ehkä tarvitse niin paljon esileikkiä, sillä he syttyvät nopeammin. He pitävät nuorista miehistä. Nuorten miesten päässä taas pyörii aina: no niin, käydään hommiin, tehdään se äkkiä, niin se on sitten selvä. Nuoret miehet haluavat vain todistaa maskuliinisuutensa — määrä ennen laatua.

K: Olemme puhuneet vaimoista ja tyttöystävistä. Kuinka miehen pitäisi käyttäytyä maksullisen naisen kanssa?

V: Hänen tulisi kohdella prostituoitua kuten naista eikä kuten p. . .aa. Monet miehet tulivat ilotalooni ja kohtelivat meitä kuin huoria. Loppujen lopuksi miehellä itsellään on halu seksuaaliseen kanssakäymiseen, koska hän tulee tytön luokse. Jos hän haluaa toisen olevan miellyttävän hänen pitäisi itsekin pystyä miellyttämään. Mieliala on ehkä toinen silloin kun mennään johonkin halpaan paikkaan. Halvalla saa huonomman palvelun. Mutta yleensä ottaen naista pitäisi kohdella naisena maksoi hän tai ei.

K: Prostituoiduista puheen ollen . . . jos tyttö on jo ollut kolmen, neljän miehen kanssa, kuinka mies voi sytyttää hänet?

V: Jos hän on hyvä rakastaja, hän pystyy vielä lämmittämään naisen. Nainen ei ehkä ole saanutkaan orgasmia edellisten miesten kanssa. Ammattilainen ei tavallisesti saa-

kaan orgasmia joka miehen kanssa. Kuitenkin hän on myös nainen ja tahtoo tulla tyydytetyksi välillä kuten jokainen nainen.

K: Kerrohan hieman seksiluennoista?

V: Omista seksiluennoistani? Puhun yleensä seksuaalisista vaikeuksista, kuten ennenaikaisesta siemensyöksystä, kylmyydestä, impotenssista, suuseksiä koskevista estoista ja puhtaudesta, josta mekin äsken puhuimme. Sitten juttelen muutamia kaskuja rumista sanoista ja naisista, jotka soittelevat minulle. Eräs nainen esimerkiksi soitti minulle ja sanoi: »Neiti Hollander, olen tutkinut syöpää useita vuosia. Teitä kaikkia prostituoituja vaivaa emättimen kuluminen ja te kuolette syöpään.» Minä vastasin siihen: »Entäpä suun kuluminen? Menikö Perille?» Yleensä kuulijakunta on kiinnostunut tietämään lisää erilaisista asennoista.

K: Haluavatko he näytöksiä paikan päällä?

V: Eräissä paikoissa on sanottu: »Haluatko jonkun yleisön joukosta?» En ole kuitenkaan antanut esitystä. Kerran pidin tunnin New Yorkin kodissani eräälle parinvaihtajaryhmälle, joita oli yhteensä noin 60 henkeä. Kuitenkin osoittautui, että paikalla oli 45 miestä ja vain 15 naista. Sanoin: »Missä hemmetissä naiset ovat?» Paikalla oli vain liuta vanhoja, rasvaisia äijiä katsomassa. Tällä tunnilla esitin, miten annetaan suuseksiä naiselle. Paikalla oli eräs pariskunta. Otin miehen suuhuni ja sitten teimme sen kolmistaan.

Samalla kun me touhusimme, ympärillä olevat alkoivat tempoa vetoketjujaan auki ja masturboida. En halunnut tilaisuuden muuttuvan orgioiksi, koska asuntoni on liian pieni ja naisia oli paikalla liian vähän. Mutta monet menivät sitten kotiinsa ja pitivät siellä hauskaa.

K: Onko mielestäsi pikkukaupunkilaisilla erilainen asenne seksiin suurkaupungin asukkaisiin verrattuna?

V: Kyllä, aivan varmasti. Olen matkustanut ympäri Kanadaa ja antanut luentoja 20 yliopistossa 20 eri kaupungissa. Joukossa on ollut pieniäkin kaupunkeja, kuten kaivos-

KÄÄNNÄ

paikkakuntia tai kaupunkeja, joiden väestön pääosa on töissä suuressa autotehtaassa. Täällä asenteet seksiin ovat erilaiset. He hieman jännittävät sitä, että tulevat nähdyiksi Xaviera Hollanderin luennolla, koska he pelkäävät sitä, mitä naapuri mahtaa sanoa seuraavana päivänä. Huomasin, että työläispiireissä joudun puhumaan kauemmin saadakseni kontaktin. Kun heiltä kysyy: »Onko kysyttävää?» he kysyvät: »Onko totta, että aiot ostaa talon Ottawasta, aiotko muuttaa sinne?» He kysyvät jotakin tällaista, eivätkä kysy seksuaaliongelmistaan. He jännittävät hieman. Mutta kun he voittavat estyneisyytensä, olen huomannut heidän olevan paljon lämminsydämisempiä kuin Amerikan tai Kanadan sivistynyt ja muka fiksu yläluokka. Olen aina tullut hyvin toimeen kaikenlaisten ihmisten kanssa, siivoojien, autonpesijöiden tai taksimiesten kanssa.

Olen ollut yhdessä New Yorkin taksimiesten kanssa varmaan enemmän kuin kukaan toinen ammattilainen. Varmaankin siksi, että todella pidän näistä kavereista. Varsin usein he hankkivat minulle asiakkaita. Jos he toivat viisi asiakasta, minulla oli tapana sanoa »okei, olen sinulle yhden kerran velkaa, eikö niin?». Maksoin heille itse tai sitten joku muu tytöistä maksoi »luonnossa». Huomasin, että nämä ihmiset olivat erittäin helliä, mukavia, vaatimattomia rakastajia.

K: Onko kuulijakuntasi miesvoittoista?

V: Ei, paremminkin naisvoittoista, paitsi yliopistoluennoilla.

K: Kotirouvia, niinkö?

V: Oh... On kummallista, että toisen kirjani »Xavieran» ilmestyttyä, naiset lähettivät minulle kukkia. He soittivat minulle keskellä yötä ja tekivät ehdotuksia. Tämä johtui siitä, että kirjoitin melko vahvasti siitä, kuinka toinen nainen voi sytyttää minut tai sitten aviopari. Minua pyydettiin myös entistä useammin kutsuille ja orgioihin. En ole kuitenkaan ollut kovin usein mukana, koska tavallaan seurustelen vakituisesti ja muutenkin olen rauhoittunut. Olen kuitenkin tavannut ihmisiä muutaman kerran lounaalla tai päivällisellä ja he ovat olleet oikein mukavia ihmisiä kaikenlaisista kansallisuuksista yhteiskuntaryhmistä. Ja varsinkin naiset ovat pitäneet minusta.

K: Kuinka viettelet naisen?

V: Se ei ole kovin vaikeata. Omasta puolestani minun vain tarvitsee odotella jonkun soittoa ja hän oikeastaan viettelee minut. Mutta täytyy aina tuoda aihe hienovaraisesti esille ja katsoa mitä mieltä he ovat.

Muutama vuosi sitten ollessani vielä sihteerinä, eräs nai-

nen iski minua vasten kasvoja, kun yritin suudella häntä. Samoin on miesten laita. Jos miespuolinen homoseksualisti yrittää lähestyä tavallista miestä, hän saa potkun arvaat-varmaan-minne varsin vikkelästi.

K: Palataksemme vielä kotirouviin, mitä kerrot heille luennoilla?

V: Kerron kotirouville, että heidän pitäisi olla seurapiirirouva olohuoneen puolella, kuningatar keittiössä ja ennen kaikkea huora vuoteessa. Mukana on aina joku kotirouva, joka haluaa ryhtyä ammattilaiseksi. Hänelle minun on sanottava. »Katsokaahan nyt, minä olen lopettanut sen ammatin. Ansaitsen nykyään enemmän rahaa pystysuorassa

asennossa, kuin koskaan ansaitsin vaakasuorassa, siis ei puhuta siitä. En aio antaa mitään ammattia koskevia vihjeitä.» Sitten on vielä kotirouvia, jotka kiihkeästi haluaisivat olla kanssani. Hän ei ole aikaisemmin ollut naisen kanssa. Tietysti, jos todella pidän hänestä, kohtelen häntä hyvin. Viettelen hänet kunnolla ja jälkeenpäin käsken häntä menemään aviomiehensä luo takaisin, tai sitten pyydän aviomiestäkin katsomaan.

K: Millaisia kysymyksiä naiset kysyvät luennoilla?

V: Annan esimerkiksi erään rohkeimmista kysymyksistä, jonka sain eräältä hyvin seksikkäältä nuorelta naiselta. Hän tuli luokseni ja kysyi kovalla äänellä: »Neiti Hollander, opettakaa minut antamaan suuseksiä, syvintä mahdollista».

Sanoin hänelle. »Mene katsomaan, mitä Linda Lovelace tekee elokuvassa 'Deep Throat',» Hän vastasi siihen: »Mutta mehän olemme Kanadassa ja se filmi on kielletty täällä». Sanoin siihen: »Okei, näytän muutamia asentoja». Käytin mikrofonia apuvälineenä. En niellyt mikrofonia, mutta tein mikrofonin kanssa kaikkea muuta, mitä kuvitella saattaa. Sehän on fallossymboli muodoltaan, ja yleisö meni aivan suunniltaan.

Yleensä kuitenkin naiset kysyvät tällaista kuten, »kuinka voi vietellä lankonsa». Tai »jos teillä olisi tytär, haluaisitteko hänen ryhtyvän prostituoiduksi». Tarkoitan sitä, että monet ihmiset eivät esitä omakohtaisia kysymyksiä, eivät edes radio- ja TV-reportterit. He alkavat moralisoida seksiä. »Kuinka voin vielä rakastua, jos olen maannut tuhansien miesten kanssa?» Vastaan siihen, että olen ihmisolento ja pidän seksistä. Minulle seksi muodostaa tapoja, kuten syöminen, juominen, nukkuminen. Tarvitsen seksiä joka päivä. Kerta päivässä, pitää tohtorin poissa kodista. Ja jos saan seksiä vain joka toinen päivä nautin vielä enemmän ehkä sen takia, että on joutunut olemaan ilman. Mutta jos joutuisin olemaan vielä useampia päiviä ilman seksiä tulisin hulluksi.

K: Onko mielestäsi tavallinen nainen kiinnostunut seksielämänsä parantamisesta?

V: Kyllä. Käytyään luennoillani tai luettuaan kirjojani, monet naiset ovat soittaneet minulle ja kertoneet: »Nyt olemme oppineet. Kiitoksia siitä teille hyvin paljon. Ennen olin liian pidättyväinen seksin suhteen.»

Monet heistä ovat uskonnollisesta ympäristöstä. He sanovatkin että »kaikki mitä meille opetettiin, oli lähetyssaarnaaja-asento valot sammutettuna ja melkein kaikki vaatteet yllä». Ja minä olin neuvonut heitä nauttimaan seksistä, koska seksi on kaunista ja miellyttävää. Se juuri on parasta ajanvietettä- urheilua, urheilua sisätiloissa. Sitä ei pidä käsittää synnilliseksi tai likaiseksi.

K: Minkälaisia uusia kokemuksia haluaisit saada?

V: Niin kummalliselta kuin se voi kuulostaakin, en tarvitse enää uusia kokemuksia. Olen kokenut kaiken, olen tehnyt kaikkea. En ole kyltymätön. Olen hyvin onnellinen nykyisen mieheni kanssa. Enää en usko avioliittoon. Siinä onkin asia, josta vielä emme ole keskustelleet- uskonko avioliittoon. Mielestäni suuremmoisin asia kahden ihmisen välisessä suhteessa on se, että kumpikin antaa toiselle tietyn määrän vapautta. Jos elää seitsemän päivää ja yötä viikossa saman miehen kanssa, alkaa ikävystyminen ja monotonisuus, puhuminen alkaa vähetä ja kummatkin käyvät toistensa hermoille. Näin käy useimmissa avioliitoissa. Uskon kyllä yhdessäasumiseen, mutta ehkä viisi päivää seitsemästä, ei seitsemää seitsemästä. Kahtena päivänä viikossa tarvitsen kertakaikkiaan vapautta, vapautta itseäni varten. Olen nainen, joka on luonut itsenäisen uran itselleen ja minulle aika on kallisarvoista. Matkustelen paljon, valitettavasti vain Kanadan rajojen sisäpuolella. Jos haluan maata jonkun kanssa näillä matkoilla, teen sen. Tai jos haluan istua kotona, katsoa televisiota tai tehdä töitäni, silloin teen niin.

Uskon avioliittoon vain siinä tapauksessa, että haluan lapsen. Jos joskus asetun paikalleni. Nykyisin minua yhä kohdellaan kuin lainsuojatonta niin USA:ssa kuin Kanadassakin. Joten niin kauan kuin en voi kirjoittautua vakituiseksi asukkaaksi minnekään maailmassa, en oikein voi ajatella lapsen saattamista tänne. Vastuu on raskas. Haluaisin kyllä saada lapsen piankin, ja haluaisin lapsen isäksi miehen jota rakastan. En välitä, vaikkei ollakaan virallisesti aviossa. Mutta lapselle on parempi se, että isä ja äiti ovat paljon yhdessä kotona, kuin että jatkuvasti tullaan ja mennään. Kuitenkin olen hyvin onnellinen tällä hetkellä sellaisena kuin olen, ei avioliitto ole mikään äärimmäinen hyvä tässä elämässä.

K: Ollaksesi varsinainen parinvaihtaja, sinulla on joitakin vanhanaikaisia asenteita.

V: Voi tuntua ihmeelliseltä, mutta olen suurelta osin vanhanaikainen tyttö, vaikka olisinkin kuinka vapautunut. Silloin en välitä mistään, kun olen yksin liikkeellä, mutta nyt olen rakastunut erääseen mieheen. Hän ei ole rikas, hän on ammatiltaan antiikkikauppias. Hän on hemmetin mukava kaveri. Tiedän hänen rakastavan minua ja olevan minulle uskollinen. Käyn hänelle kyllä rasituksesta. Tosiaankin, kun olemme yhdessä, rakastelemme niin usein, että seuraava päivä hänen on käytettävä toipumiseen.

Ja toiseksi, enää en tunne tarvetta liehua ympäriinsä kovin paljon. On hauska flirttailla ja tehdä kiusaa, mutta pohjimmiltani olen yhden miehen nainen. Puhuakseni totta, jos huomaisin hänen pettävän minua, hurjistuisin. Sallisin hänen mieluummin menevän ammattilaisen luo, jos hän tarvitsee muita.

Jos olisimme naimisissa, kehottaisin miestä menemään ammattilaisen luo mieluummin kuin olemaan suhteessa johonkin tyttöystävään, koska ammattilaisen kanssa eivät tunteet tule kysymykseen. En myöskään ole kiinnostunut parinvaihdosta poikaystäväni kanssa enkä edes ylimääräisen tytön mukanaolosta kanssamme. Jos näkisin rakastamani miehen nauttivan seksistä jonkun muun kanssa yhtä paljon kuin minun kanssani, ajattelisin, että minussa on jotakin vikaa. Miksi minä en pysty miellyttämään häntä, miksi hän tarvitsee toista naista?

KÄÄNNÄ

Ehkä tämä kuulostaa vanhanaikaiselta, mutta mielipiteeni on tämä siksi, että myös rakkaus vaikuttaa siihen. Jos kyseessä olisi pelkkä seksi, voit sijoittaa minut mihin tahansa orgioihin ja pidän hauskaa, ja olen jopa suuremmoinen kapellimestari.

K: Mutta enää et ole mukana niin paljoa pelkässä seksissä kuin olit ennen?

V: No jaa... tämä on puhtaasti henkilökohtainen asia. Kun olin nuorempi, en ollut läheskään näin valikoiva. Minulle kelpasi jokainen mies, jonka ulkonäöstä pidin, riippumatta siitä oliko hänellä lainkaan aivoja. Nyt oltuani tuhansien miesten kanssa ja tehtyäni kenttätyöni niin sanoakseni, olen tullut paljon valikoivammaksi. Olen ollut kaikenlaisissa orgioissa ja olen nähnyt koko touhun. Olen saanut kaiken... ja nyt ihmeellistä kyllä nautin siitä, että saan olla yhden miehen kanssa, tai miksei naisen, koska olen biseksuaalinen. Pidän kahdenkeskistä suhdetta parempana kuin suuria ryhmäseksitilanteita, joissa on kysymys pelkästä seksistä ja vietistä, eläimellisestä vietistä enemmän kuin tunteista. Pidän seksin ja rakkauden yhdistelmästä rakkauden takia, en seksin takia, koska rakastan mielen ja ruumiin yhteistoimintaa. Ja luulen jokaisen vanhetessaan tulevan samaan lopputulokseen.

K: Luuletko elämäntyylisi jatkuvan tällaisena?

V: Ehkä lähivuosina. En enää ole ammattilainen, mutta tavallaan kauppaan yhä itseäni kirjoina, levyinä ja muina tuotteina. Tätä voi vielä jatkua varsin monta vuotta, mutta en voi tietää kauanko tähteni vielä nousee. Ehkä kahden vuoden päästä ihmiset sanovat: »Jaa, se vanha haaska». Seksi on ollut mielessämme viimeiset viisi vuotta. Kirjat ja tyttölehdet menevät hyvin kaupaksi, joten en käsitä, mikseivät myös minunkin kirjani tulisi menestymään. Mutta minun pitää keksiä uusia aiheita, koska tajuan, että materiaalini alkaa vähetä. Haluaisin kirjoittaa nyt toisista ihmisistä, enkä vain pelkästään seksistä. Seksi voisi kuulua mukaan, mutten halua sen olevan kirjojeni pääaihe. Kuten äitini kerran sanoi — hän oli aika lailla järkyttynyt koko touhusta — hän sanoi: »Miksi et kirjoita perhosista seksin sijasta?» Siihen sanoin: »Mutta äiti, pohjimmiltani minä kirjoitankin kukista ja mehiläisistä». Joten kuka sen tietää.

K: Mitä puuhailet nyt?

V: Parasta aikaa olen uuden kirjani kimpussa. Aion antaa sen nimeksi »Maailman ympäri 69 asennossa», ja se perustuu viimevuotiseen matkaani Eurooppaan, Meksikoon ja Kanadaan. Aiomme myös tuottaa uuden levyn. Lisäksi suunnittelen kiertuetta ja elokuvaa, joka valmistettaisiin Montrealissa, mikäli saan jäädä Kanadaan. Siitä ei tule mitään Linda Lovelace-elokuvaa, vaan melko kesy. Näytämme ehkä vähän rintoja ja samanaikaisesti taustalla kuuluu seksikkäitä ääniä, mutta emme halua tehdä mitään kovaa tavaraa, koska ensinnäkään emme pysty sitä markkinoimaan. Toiseksi alan olla jo sen ikäinen — olen nyt 30-vuotias — että voin jättää sellaiset elokuvat nuorempien Linda Lovelace'ien näyteltäviksi. Hän voi näytellä minun osani jonakin päivänä.

K: Minkälaista on oleskelusi nyt Kanadassa?

V: Virallisesti minua odottaa karkotus Kanadasta. Tätä koskeva vetoomukseni tulee käsittelyyn pian. Minut karkotetaan kirjojeni sisällön vuoksi. Siirtolaisviranomaiset kirjaimellisesti paiskasivat nämä kirjat vasten kasvojani väittäen, että olin itse tunnustautunut rikolliseksi. Niinpä minun piti vannoa sormi raamatulla, että se mitä kirjoitin oli totta, että olin ollut prostituoitu, että olin antanut poliisille rahaa, että oli rikollisia poliisimiehiä jne... Varsinaisesti, kun minut pidätettiin tämän vuoden helmikuussa — olen nyt ollut telkien takana kolmasti viimeisen vuoden sisällä- minulle sanottiin, että minut karkoitetaan, koska minulle ei ole tarpeeksi rahaa. Syyte, jonka kykenin helposti torjumaan. Sitten he sanoivat, että minua vastaan on New Yorkissa kaksi syytettä moraalisesta turmeltuneisuudesta, mikä ei pidä paikkaansa. Minua vastaan on nostettu kaksi juttua, toinen irtolaisuudesta, toinen järjestyksen häiritsemisestä. Jos me pidimme kovaa melua, meidät saatettiin pidättää rauhanhäiritsijöinä. Siis kun tämäkään ei pitänyt paikkaansa he yrittivät uutta taktiikkaa.

K: Minne aiot sitten muuttaa?

V: En tiedä. Joudun lähtemään, mikäli häviämme jutun, mikä on myös mahdollista. Jos näin käy, liikkuma-alani pienenee hiukan, koska USA ei halua minua enää, vaikka olen maksanut 70 000 markkaa setä Samulille tuloveroa ansioistani prostituoituna vuonna 1970. Voidaan vapaasti sanoa, että Setä Samuli on ollut kuin parittaja, elänyt prostituoidun tuloilla. En ikinä tienannut niin paljoa vuonna 1970, vaikka olen maksanut tuon summan verovirastoon.

Jos minut karkotetaan Kanadasta, enkä voi mennä takaisin Yhdysvaltoihinkaan, on koko Pohjois-Amerikan mantere suljettu minulta. Automaattisesti luulisin koko Brittiläisen kansanyhteisön saavan sanan pitää minut poissa — Lontoo, Englanti, Australia ja Uusi Seelanti — joten lopulta kai päädyn jonnekin Eurooppaan. Minun maailmani kutistuu. Kirjojeni, levyjeni ja muiden tuotteideni pääasiallinen markkina-alue on kuitenkin englantia puhuvat maat, varsinkin Amerikka, joten todella haluan säilyttää tuntuman sinne ja tulen taistelemaan kantani läpi. Ja tietysti myöskin haluaisin olla rakastamani miehen lähellä vuoden ympäri.

Monet kannattajani ovat lähettäneet kirjeitä Kanadan maahanmuuttoviranomaisille pyytäen, että minun annettaisiin jäädä maahan. Tietysti löytyy myös vanhoja ilkeitä akkoja ja kaikenlaisia kaheleita, jotka huutavat ja kirkuvat silloin kun olen mukana radio-ohjelmissa: »Viekää se huora pois radiosta!» Tehän tiedätte nämä vastalauseet, kuinka annatte hänen esiintyä, saastuttaa radio-aallot ja sikailla sitä ja tätä. Joten naiset nimenomaan huonontavat tilannettani. He kirjoittavat viranomaisille saadakseen minut pois maasta. Hyvät ihmiset eivät vaivaudu kirjoittamaan maahanmuuttoviranomaisille, he kirjoittavat minulle.

K: Lukuunottamatta vanhoja naisia, luuletko muiden pitävän sinua nyt kunniallisena?

V: Kyllä. Muutama vuosi sitten en voinut markkinoida tuotteita tai esiintyä TV-mainoksissa, koska minulla oli huono image, eikö totta. Nyt monet yritykset ovat ottaneet minuun yhteyttä ja pyytäneet minua mainostamaan heidän tuotteitaan, koska nyt olen seurapiirikelpoinen.

Julkkiksena on erilaista kuin prostituoituna. Prostituoituna ollessani mies, joka oli suurin asiakas talossa ei halunnut tuntea tullessaan kadulla vastaan, vaimonsa kanssa. Nyt kun olen kuuluisuus sama mies saattaisi pitää sitä kunniana, että voi esitellä minut vaimolleen selvästi teeskennellen, ettei hän muka aikaisemmin ole tavannut minua, vaan tunnisti minut kirjojeni tai tiedotusvälineiden antaman julkisuuden takia. Äkkiä jälleen aukenevat ne ovet, jotka olivat minulle kiinni ollessani pelkkä prostituoitu. Laskutinpa sitten 500 markkaa tai 5000 markkaa, olin silti vain prostituoitu.

K: Entä henkilökohtainen elämäntyylisi. Kuinka se on muuttunut?

V: Minulla ei ole paljon yksityiselämää, seikka jota vihaan. En pane kuuluisuutta tippaakaan pahakseni, on mukava jos ihmiset tuntevat ja kutsuvat juhliin. Mutta jos olen rakastamani miehen kanssa, tarvitsen yksityiselämää. Meninpä mihin pieneen ravintolaan tahansa olen niin kuuluisa, että minut tunnistetaan kaikkialla. Ehkä se johtuu kampauksesta, poskipäistäni tai silmieni muodosta, mutta minut on helppo tunnistaa. Ja koska vielä olen usein TV-ohjelmissa, toistuu joka paikassa sama: »Hei, neiti Hollander, antaisitteko nimikirjoituksenne tähän paperiin? Saisinko nimikirjoituksenne tähän lautasliinaan? Kirjoittaisitteko nimenne kalvosimiini? Saisinko nimikirjoituksenne...?» On tavallaan hankalaa, että ihmiset tunkeutuvat toisen yksityiselämään edes vaivautumatta pyytämään anteeksi. Tämä asia vaikuttaa poikaystävääni masentavasti. Siksi me yhä enemmän ja enemmän vetäydymme omaan taloomme ja pidämme hauskaa siellä. ■

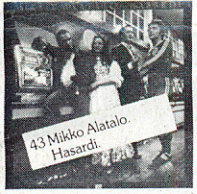

Liity nyt — säästät!

SAAT 3 KASETTIA TAI LP:TÄ 9,90 KPL

Ei velvoitteita, ei monimutkaista alennusjärjestelmää, vaan reilusti joka toinen levy/kasetti puoleen hintaan.

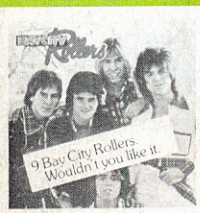

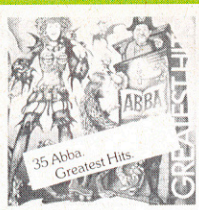

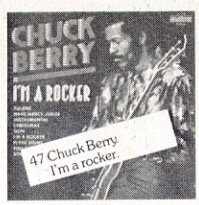

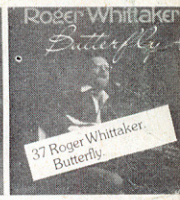

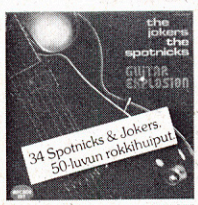

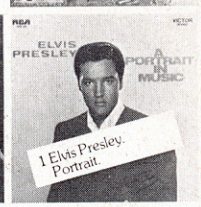

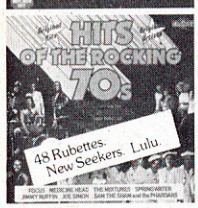

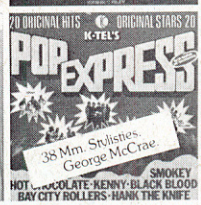

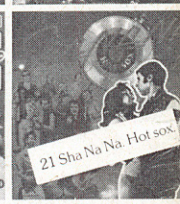

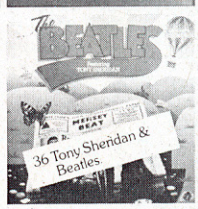

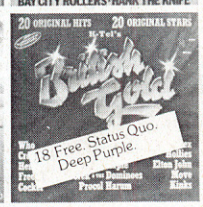

SS Musiikkikerho maksaa postimaksun

SUURI SUOMALAINEN MUSIIKKIKERHO

PL 39 00371 HELSINKI 37

Vastauslähetys Hki 37 lupa 122

KYLLÄ.
Haluan koekuunnella 10 pv. ajan ilmaiseksi tilaamiani 3 LP-levyä/kasettia. Ellen palauta niitä, maksan tarjoushinnan 9,90 kpl ja olen kerhon jäsen sekä hyväksyn seuraavat kerhosäännöt.

Kerhosäännöt:
1. Saan joka toisen levyn/kasetin puoleen hintaan. Kuukauden levy/kasetti on aina täysihintainen.
2. Saan joka kuukausi ilmaisen Musiikki tarjotin kerholehden, jossa esitellään kuukauden levyt/kasetit, ja sitoudun kerhosääntöjen mukaisesti lunastamaan osaston kuukauden levyn/kasetin, mikäli en ole palauttanut peruutuskorttia määräaikaan mennessä.
3. Mikäli en osta muita levyjä/kasetteja Suuresta Suomalaisesta Musiikkikerhosta, korvaan kerholle aiheutta mani kulut maksamalla tilaamieni alkutarjouslevyjen/kasettien hinnan ja niiden ovh:n välisen eron.

HUOM. Muistanet, että levyt/kasetit ovat kerhon omaisuutta, kunnes olet maksanut ne.

1	2	3	9	10	14	15	°	21	22	24	25	26	27	28	29	30	34	35	36
37	38	39	40	42	43	44	46	47	48	50	52								

1	2	3	9	10	14	15	18	21	22	24	25	26	27	28	29	30	34	35	36
37	38	39	40	42	43	44	46	47	48	50	52								

Haluan liittyä POP- ja viihdemusiikin osastoon ☐ Kotimaisen musiikin osastoon ☐

TAKUU. Suuri Suomalainen Musiikkikerho tarjoaa vain parasta ja levyt ovat taatusti uusia ja samanlaisia kuin kaupoissakin.

Posti- ja toimituskulut 6.–

Nimi _____ Ikä _____

Lähiosoite _____

Postinumero ja -toimipaikka _____

Allekirjoitus _____
Alle 18-v. holhoojan allekirjoitus.

Jermu-77

ASIANTUNTIJAN MUSIIKKIPALVELUA

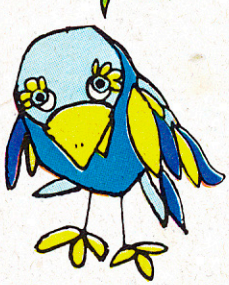

Olen ollut muutaman kuukauden kerhon jäsen ja todennut, että SS Musiikkikerhosta on edullista ostaa levyjä.
Kivasta Kerholehdestä on helppo valita mielilevynsä. Alkuaikoina levyvalikoima oli suppea, tosin riittävä minulle. Toivon kuitenkin laajempaa valikoimaa, muuten kaikki pelaa hyvin.

Aija Eronen
Opiskelija, Hki

Älä lähetä rahaa vaan postita kuponki heti

Säästät heti jopa 71 %
ja myöhemmin aina 25 %

Esim. Sha Na Na OVH/kasetti
3x35:00 = 105:0
Liittymishinta 3x 9:90 = 29:7
SÄÄSTÖ 71 % = 75:3

Levy OVH 3x32.00 = 96:0
Liittymishinta 3x 9:90 = 29:7
SÄÄSTÖ 69 % = 66:3